

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

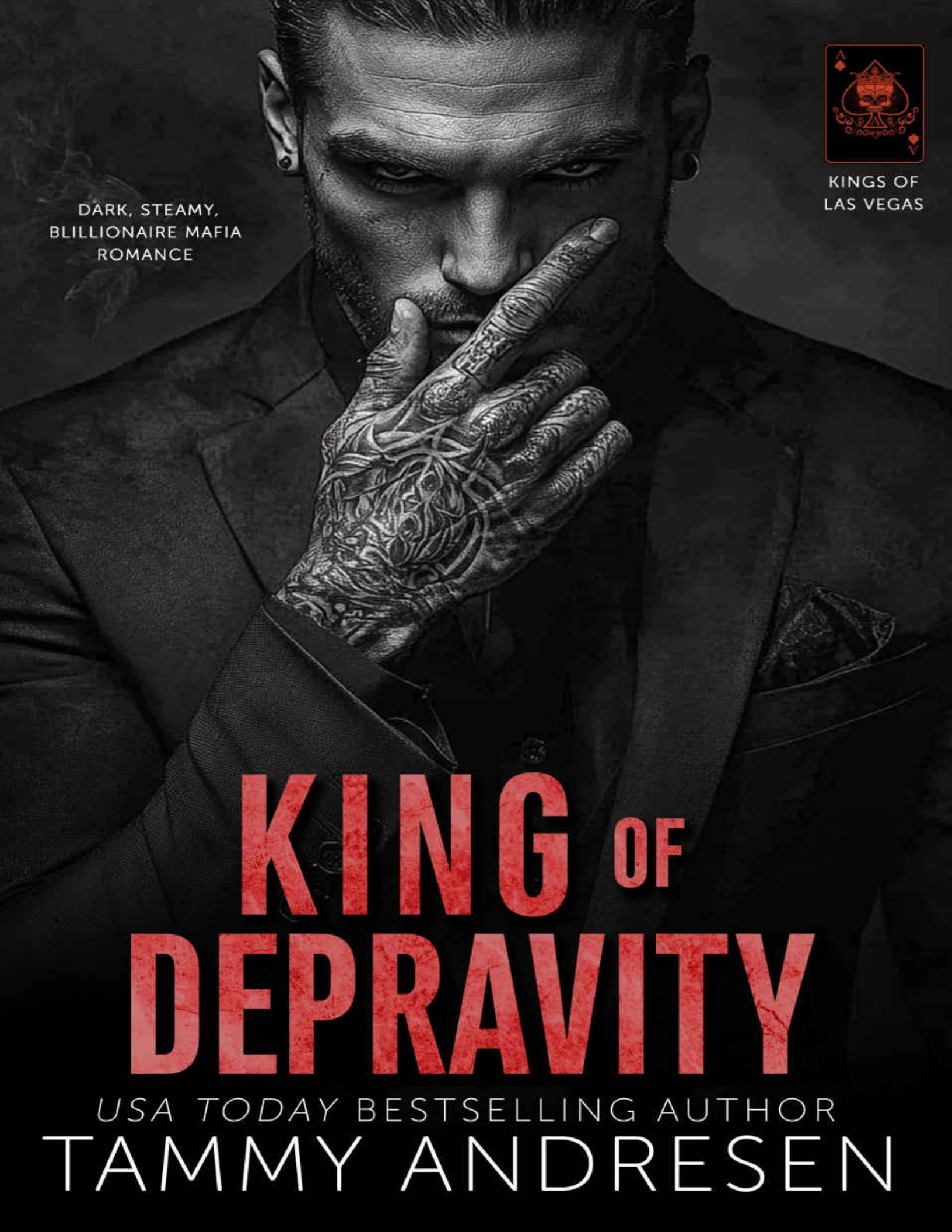
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with a beard and intense gaze, wearing a dark suit. He has extensive tattoos on his left hand and forearm, which is holding a cigar near his mouth. The background is dark and moody.

DARK, STEAMY,
BILLIONAIRE MAFIA
ROMANCE

KINGS OF
LAS VEGAS

KING OF DEPRAVITY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TAMMY ANDRESEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AHLAKSIZLIĞIN KRALI
LAS VEGAS'IN KRALLARI

TAMMY ANDRESEN

SWIFT ROMANCE PUBLISHING CORP

Telif Hakkı © 2025 Tammy Andresen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ahlaksızlığın Kralı

Tetikleyici

uyarılar: Sizin için
bir hediye!

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Bonus Epilog .

Arzunun Kralı

Lords of Las Vegas

Tammy hakkında .

daha fazla bilgi

AHLAKSIZLIĞIN KRALI

Psikopat bir milyarder tarafından takip edilen...

Garsonluk bir meslek değil, sanat diplomamı 6demek için bir yol.

Ta ki Killian Smith bara girip d6nyamı alt 6st edene kadar.

Çok yakışıklı olduğundan değil. Zengin.

G6l6.

Aklını kaçırmış olması.

G6zlerindeki 6l6 bakışı biliyorum. Daha 6nce de g6rm6řt6m.

Ve o da beni g6r6yor. Her gece çarpık bir kedi fare oyununa d6n6ř6yor ve beni yakalamaya giderek yaklaşıyor.

Ta ki bir gece barın arka sokağına girip bir Bratva cinayetine tanık olana kadar.

Yardım için başvurabileceğim tek bir adam var.

Beni dehşete d6ř6ren o adam, beni koruyabilecek tek kişidir.

Killian Smith.

G6zel bir canavar.

Beni g6vende tutacak.

Ama karşılığında ne isteyecek?

TETIKLEYİCİ UYARILAR:

Bir n yazarı olarak, okuyucuların bu kitabın temaları veya içeriği nedeniyle istemeden incinmemesi benim için çok önemlidir. Kahraman ve kadın kahraman arasında şüpheli bir rıza sahnesi ve kahraman tarafından olmayan başka bir tecavüz girişimi var.

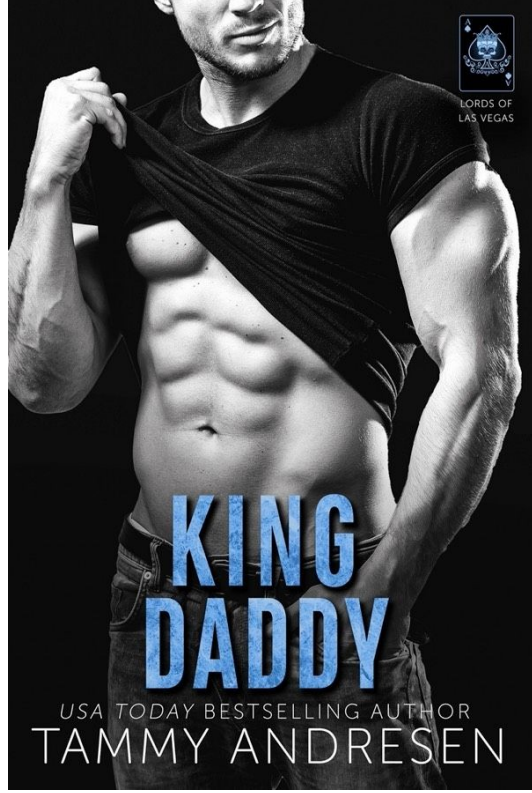
Las Vegas'ın Lordları ve Las Vegas'ın Kralları serisinin tüm kitaplarında olduğu gibi, bu kitap da romantik ve erotiktir ve seks sahneleri içermektedir.

Eğer bir arkadaşınız ya da aile üyesiyseniz, yeni serimi seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Şimdi, lütfen bu kitabı kapatın ve bir daha asla açmayın. LOL. Gerçekten. Şükran Günü yemeğinde ya da market kuyruğunda bu konu hakkında konuşamayız.

En iyi
dileklerle,
Tammy.

SİZE BİR HEDİYE!

Want a FREE novella? Las Vegas'ın Lordları serisinden daha fazlası mı? Bültenime katılın ve size hediyem olarak Kral Baba'yı alın!

PROLOGUE

KILLIAN

Kardeşim Gris telefonda. "Tanrı aşkına Kill, yemeğinle oynamak hiç hoş değil," diye homurdanıyor.

Cevap vermedim. Karanlık bir sokakta olmanın, gizli bir toplantıyı gözetlemenin olayı bu. Konuşmak gerçekten bir seçenek değil.

O yüzden konuşmuyorum.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, yine de cevap vermeyebilirdim. Ben ne istersem onu yapan bir adamım.

"Bu sorunu ortadan kaldıracak mısın, kaldırmayacak mısın?" diye gürliyor. "Eğer sen bu işe uygun değilsen ben kendim yaparım."

Bana yem atıyor. Bu senin için kardeş sevgisi. İkimiz de biliyoruz ki, ikimiz arasında katil benim. O değil. Tanrı aşkına, bu benim adımda yazıyor.

Tam o sırada nişanlısı Arabella'nın uykulu bir seslenişini duydum. "Her şey yolunda mı, Gris?"

"Her şey yolunda bebeğim." Kardeşimin sesi tam bir dangalak gibi çıkıyor, onunla konuşurken sesi şımartıcı bir tona bürünüyor. "Üşüdün mü? Seni ısıtmak için hemen geliyorum."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, karanlıkta gözlerimi devirerek.

"Beni yargılıyor musun, seni deli herif?" Hattın diğer ucunda bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum, belli ki başka bir odaya geçiyor. "Preston Wingate'ten kurtulman gerekiyordu. Dalga geçmeyi bırak ve şu işi hallet."

Telefonu kapattım.

Gris'e hesap vermiyorum ama bilmeli ki ben her zaman işimi yaparım. Önümde, haftalık sahnenin oynanışını izliyorum.

Preston Wingate denen pislik, dövmeli ve iri yarı bir Rus'tan yüklü miktarda para alıyor.

Duvara yaslanıp olanları izliyorum. Yemeğimle oynamıyorum.

Hem de hiç. Preston Wingate kendi kendini çözmek üzere olan bir sorun. Vegas'ta Rus Bratva'ya karışıp Kincaid sırlarını satmaya çalışıyor.

Ben deli bir orospu çocuğuyum ve ben bile Ruslarla ittifak yapmaya cesaret edemem.

İyi tarafından bakarsak, bu Bratva pislikleri Preston'ı kesinlikle kendileri öldürecekler. Bu toplantıların birkaçını dinledim ve Preston aslında değerli bir şey bilmiyor ve paralarını almaya devam ettikçe Ruslar sinirleniyor.

Adının Alex olduğunu düşündüğüm kişi Preston'a tükürerek, "Bunu bize geçen sefer de söylemiştin," diyor. "Ve kamuya açık kayıtlardan anlayamayacağımız bir şey değil."

Preston kıpırdanıyor, solgun yüzü daha da solgunlaşıyor. "Aynen öyle, orospu çocuğu," diye fısıldıyorum. "Olduğun gibi dans et."

Öldürmeyi umursadığımdan değil. Ama Preston bir meydan okuma bile değildi. Aptal, zayıf, onu son iki ayda yüzlerce kez öldürebilirdim. Ama sıkıcı olurdu.

Ayrıca bu Ruslar gerçek bir ava dönüşüyor ve Preston ne kadar uzun yaşarsa ailemin yeni düşmanı hakkında o kadar çok şey öğreniyorum.

Bu piyano barı sevdiklerini zaten biliyordum. İçlerinden biri bir çeşit alim ve buraya çalmaya geliyor. Altımızdan bir kumarhane anlaşması çaldıktan sonra burayı keşfe çıkmıştım ve Rusları izliyordum.

Ancak kardeşim Gris, Preston'ın nişanlısı Arabella Kincaid'i almaya karar verdiğinde Ruslara olan dikkatim dağılmıştı.

Dürüst olmalıyım, Preston neredeyse akıllıydı. Neredeyse. Kincaid prensesiyle evlenmek ona onların sırlarına erişim sağlamayabilirdi ama Arabella'nın hisselerinin kontrolünü ve Kincaid yönetim kurulunda bir koltuk verebilirdi.

Las Vegas'ta avuç dolusu para kazanıyoruz, ama Kincaidler... onlar şu anki krallar, Vegas emlak oyununda mutlak kazananlar. Uzun sürmeyecek.

Konuyu dağıtıyorum. Preston ukalalaştı, kızı çantada keklik sandı ve daha düğün bile olmadan kendine bir yan parça buldu.

Kardeşim devreye girdi. Gris, kızları çıldırtan türden bir yakışıklı. Preston Wingate'in hiç şansı yoktu. Birkaç gün içinde Gris nişanı bozdu ve Arabella'yı kendine istedi.

Beni şok eden kısım, onun hakkında ne kadar samimi görüldüğü. Ne kadar ciddi. Sihirli bir kukusu olmalı.

Kardeşlerimin hiçbiri duygusal derinliği olan erkekler değil. En azından ben, ama bu tamamen farklı ve gerçekten berbat bir hikaye.

Önemli olan, Arabella Preston'dan ayrıldığında, onun ağzını burnunu kırmış olması. Ve insanlar benim bir sosyopat olduğumu düşünüyor.

İşte o zaman Gris, Preston'ın ölmesi gerektiğine karar verdi.

İki projem -Ruslar ve Preston Wingate- bire iki olunca şansımı hayal edin.

Ben onları nasıl öldüreceğimi öğrenirken, onlar Preston'ı öldürecek. Durum bundan daha iyi olabilir miydi?

Ama tam o sırada restoranın sokağa açılan kapısının tıkırdadığını duydum. Hay sikeyim.

Çalışanlardan biri çöpü çıkarıyor olmalı.

Ruslar acımasızdır ve yollarına çıkan herkes ortadan kaybolur.

Benim için sorun değil, o olmadığı sürece kimin öldüğü umurumda değil.

Buraya her geldiğimde izlemeyen edemediğim bir garson var. Hareketlerini, sesini, gülümsemesinin kıvrımlarını. Chloe, diğer garsonların ona taktığı isim.

Chloe'yi becermek mi yoksa onu çok daha az sağlıklı yollarla kirletmek mi istediğime hâlâ karar vermedim, ama karar vermeden önce bu lanet Rusların ona ellerini sürmelerine izin vermeye niyetim yok.

Ruslar gölgelerin içinde eriyor ve Preston çöp konteynerinin arkasına saklanıyor.

Bir aşçı ıslık çalarak dışarı çıkıyor ve iki büyük torbayı çöp konteynerinin kenarından yukarı fırlatıyor.

Aşçı içeri girip kapıyı arkasından kilitlediğinde dibe vurma sesleri sokakta yankılanıyor.

Bana gelince...

Yeterince gördüm. Ruslar önümüzdeki hafta Preston'ın icabına bakmazsa, kendim bakacağım.

Hem benim hem de onlar için yararlı olmayı bıraktı. Zavallı Preston.

Rusları burada barda izlemeye devam edeceğim. Burada öğrendiklerim çok işe yaradı.

Ve sonra Chloe'ye de göz kulak olabilirim. Gris ne yaptığımı söyledi? Yemeğimle oynadığımı mı?

Dudaklarımda müstehcen bir sırıtış belirdi. Evet, öyle. Bu kulağa doğru geliyor. Küçük garsonum söz konusu olduğunda, sanırım kesinlikle oynamaya hazırım ve bu... Oyun. Üzerinde.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHLOE

"TATLI KALP," köşedeki kabinden sallanan bir sik bana el sallıyor. Arkaya taranmış saçları, pahalı İtalyan mokasenleri ve aynı derecede pahalı kemerinin üzerinden sarkan çok pahalı burbondan kalma göbeğiyle buradaki çoğu adam gibi. "Bir içki daha."

"Elbette," diye gülümseyip başımı sallıyorum ve aceleyle bara doğru dönüyorum. Bu gece Mike çalışıyor ve en sevdiğim barmenlerden biri çünkü o da bir pislik olmak yerine komik biri. "Hey, Mike, iki Macallan daha, lütfen."

"12 mi?" Göz kırparak cevap veriyor.

"Hayır, o adamlar sadece on sekiz yıllıksa içerler." Ben de gülümsüyorum.

Alçak bir ısıklıkla başını sallıyor. "Bu gece sana iyi bahşişler."

Umarım öyledir. Onlara ihtiyacım var. Bahar dönemi neredeyse bitmiş olsa da, mezun olmadan önce sonbaharda bir dönemim daha var. Bursumun karşılamadığı masrafları karşılamak için aylık ödeme yapmak zorundayım, bu da temelde okula her zaman ödeme yapmam anlamına geliyor ve bir sonraki ödemem önümüzdeki hafta yapılacak. Bu da son ödeme tarihi.

Burbon şişelerini tepsime koyuyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeden önce siyah oxford takımımı düzeltiyorum, sıkı at kuyruğumu düzeltiyorum.

Stilettolarımla geniş odada dolaşırken siyah elbise pantolonum boyalı. Canımı çok acıtıyorlar ama onları giydiğimde daha iyi bahşiş alıyorum.

Köşede her zamanki piyanist duruyor ve "konuklardan" birini şarkı çalmaya davet ediyor. Adamı daha önce duymuştum.

Dövmeli bir Rus, diğer kızlardan biri bana parmaklarındaki tüm dövmelerin Bratva olduğu için olduğunu söyledi.

Ne olduğu umurumda değil, bütün masa iyi bahşiş veriyor. Beni huzursuz eden türden bir gerginlikle kaynıyor olsalar da onlara elimden geldiğince sık hizmet ediyorum. Ama garsonluğu bırakacak kadar değil. Ta ki iki hafta öncesine kadar.

Ruslardan biri kıcıımı ellemeyi alışkanlık haline getirdi ve bana numarasını verdi, bu yüzden diğer kızların masaya içkilerini servis etmelerine izin vererek geride duruyorum. Onlara tekrar hizmet etmeye başlamadan önce ilgisini kaybetmesini beklemem gerekecek.

Bu bana zarar veriyor ama böyle adamlara bulaşmamam gerektiğini biliyorum. Şimdilik onun yörüngesinden uzak durmak en iyisi.

Onun yerine Macallan'ı iki orta yaşlı salla n a n serseriye servis ediyorum.

Müzik başlıyor - çalmayı seven Rus piyanoda gerçekten çok özel, yeteneği bizimkilerin çok üstünde.

Durup dinlemek isterdim ama bunun yerine masanın üzerine eğilip ilk bardağı kabinin iç köşesindeki adama uzatıyorum.

Tam o sırada arkadaşı kıcıma kesin bir el koyuyor. Tepki vermedim.

Gülümsemeye devam etmekten başka bir şey yapmıyorum.

Bana iyi bir bahşiş bırakması için bir adamın beni hissetmesine izin vermekten çekinmem. Ama sınırı burada çiziyorum. Evlerine gidip karılarını becerebilirler. Ben kiralık değilim.

Ama sağ yanağımı iyice sıktığında, Macallan'ını önüne koyarken düzeliyor, kendimi ayarlıyorum. "Buyurun efendim."

"Teşekkür ederim hayatım," diyor, yüzü içkiden biraz kızarmış. "Bana bir şey söyle," diye başlıyor, gözlerinde açlık dolu bir bakışla yaklaşarak. "İyi vakit geçirmek mi istiyorsun?"

Kahretsin. Müşterinin kendini kötü hissetmemesi ve bahşişimden olmamak için bu tür durumların hassas bir şekilde ele alınması gerekir. "Siz beyefendilere içki servisi yapmak çok eğlenceli," diyorum boğuk bir kahkahayla, arkamı dönüp gitmeden önce, ikisini de arkamda kahkahalarla bırakarak.

Sesimde mezzo soprano tonu var ve birçok erkeğin bundan hoşlandığını biliyorum. Saçlarım koyu bal sarısı ve gözlerim yeşil, ancak annemin Akdeniz mirası sayesinde cildim güneşte öpülmüş bronz bir renge sahip.

Cömert bir popo ile birleşince, erkeklerin ilgisinden payıma düşeni alıyorum. Çıktığımdan değil. Çıkıyorum. Hiç.

Çok meşgulüm ve öyle olmasaydım bile...

Bu düşüncelerden sıyrılarak odada çalışmaya devam ediyorum, gece ilerledikçe ve müşteriler daha da sarhoş oldukça içki servisi yapıyorum.

Callie özel odalardan birinde bir gruba servis yapmak zorunda kaldığında Ruslara bir tur votka getiriyorum. Midem bulanıyor ama masaya yaklaşırken sinirlerimi bastırıyorum.

Bana çıkma teklif eden kişi, sanırım adı Alexander, bana uzun, ağır bir bakış atıyor, dövme parmakları bardağının etrafında bükülüyor, ben gülümsememi olabildiğince genel tutuyorum.

İşte o zaman ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Doğruluyorum. İçgüdülerim her zaman doğru çıkar ve tehlikenin yakın olduğunu hissedebilirim. Odayı tararken, odanın karanlık köşesindeki yalnız bir adamın gölgeli bakışlarını yakalıyorum.

Bu adamdan nefret ediyorum. Adını bilmiyorum. Onu hiç beklemiyorum ama neredeyse her gece burada. Bazen sadece biraz kalıyor, bazen bütün gece.

Diğer garsonlar onun fazla içki içmediğini ama çok iyi bahşiş verdiğini söylüyor ve ne kadar güzel olduğu hakkında kıkırdıyorlar.

Görünüşü umurumda değil, adam yine de beni ürkütüyor, bu yüzden genellikle masasını rotasyondaki bir sonraki kıza veriyorum. Ben bile iyi bahşiş için onunla etkileşime girecek kadar çaresiz değilim.

Şimdi bana bakıyor, kara gözleri boş ve okunmaz. Bu bakışı bilirim.

Ruhu olmayan bir adamın bakışı bu; kötü niyetle değil, keyifle herhangi birine ya da herhangi bir şeye zarar verebilecek bir adamın bakışı.

Bu hepsinden daha korkutucu.

Kadehini dudaklarına götürüyor ve devasa ellerini kaplayan dövmeleri yakalıyorum. Ruslar gibi dövmeli mi?

Düşündüm de, sadece onlar buradayken kalıyor gibi görünüyor. Başımı sallıyorum, umurumda olmadığından eminim. Bu adam hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi.

Ama tam o sırada Alexander kabinden çıkıp yanımda durdu. Yani tam yanımda. Sanki aramızda bir santim bile yokmuş gibi. Başını eğiyor, sıcak nefesi boynuma ve kulağıma değiyor. "Aramadın."

Başımı eğerken gülümsemem kayboluyor. Ona numarasını kaybettiğimi söylemek geliyor içimden ama bu sadece sorunu daha da derinleştirir.

Bunun yerine tepsiyi sol elime alıp ondan uzaklaşıyorum ve küçük plastik disk aramıza yerleştiriyorum. "Bana numaranı verdiğinde sana söylemem gerekirdi ama ben bar müşterileriyle çıkmam. Bu..." Uygun kelimeyi arıyorum. Bu kayırmacılık değil çünkü ben hiçbir şekilde güçlü değilim.

Ama iş için de iyi değil. "Barın politikasına aykırı," diye bir bahane bulmayı sonunda başarıyorum ve özür dileyen bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Tepsime uzanırken gözleri kısılıyor ve tekrar yaklaşabilmek için tepsiyi önümden çekiyor. "Anlamalısın, printessa," diyor kendi

"Ben istediğini elde eden bir adamım."

Bir yumruyu yutuyorum. Bunun olmayacağını anlaması gerekiyor. Asla. "Sende bunu hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum ve o da alçak sesle, takdîrkâr bir kahkaha atıyor. "Ama patronum beni kovardı." Ve sonra ona en savunmasız gözlerimi, alt dudakım en ufak bir şekilde dışarı çıkarken af dileyen gözlerimi açıyorum. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

O da bunu yutuyor. Hem sempatik hem de yatıştırıcı olmak için yer değiştirdiğini görebiliyorum. Beni aramaktan alıkoyan onun cazibesizliği değil, benim koşullarımdı.

Annem neredeyse her erkeğe istediği her şeyi yaptırabilir. Bu iğrenç bir şey. Şu an dördüncü kocasında ve bu seferki kalıcı olacak. Zengin ve çoğu zaman sarhoş, kredi kartlarına sınırsız erişimi var ve onu içki üstüne içki ile besliyor.

Ben asla öyle olmayacağım. Bunun için kendime milyonlarca kez söz verdim.

Ama yaptığı şeyin prensiplerini anlıyorum ve ara sıra kendimi beladan uzak tutmak için onun tekniklerini kullanıyorum. İşte bu kadar.

Kabine geri döndü ve ben de aceleyle uzaklaşmaya başladım. Tam o sırada köşedeki karanlık ve tehlikeli adam tekrar gözüme çarpıyor ve beni yanına çağırmak için elini kaldırıyor.

Kalbim bir an için durdu.

Normalde göz göze gelmeme konusunda çok daha dikkatliyimdir ama Rus beni telaşlandırdı.

Bir yudumla ona doğru ilerliyorum. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

Gölgelerin arasından masanın üzerine doğru eğiliyor ve nefesim kesiliyor.

Vay anasını, yakından daha da güzel görünüyor.

Her özelliği mükemmel değil. Ama burnundaki kıvrımdan kesik çenesine, gömleğinin ince kesimiyle vurgulanan şişkin kaslarına kadar her parçası bu güzel erkeksi adamı yaratmak için birlikte çalışıyor.

Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru dalgalanıyor ve alnının düz çizgisi. Sadece gözleri onu ele veriyor.

Hiçbir şeyle ışıldamıyorlar. Işıktan yoksunlar, bu da onu neredeyse ölü gösteriyor.

Bir yumruyu yutarak yarım adım geri çekiliyorum, onun da beni değerlendirdiğini ve selamıma cevap vermediğini fark ediyorum, bu yüzden tekrarlıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Az önce o adam size ne sordu?" Sesi, sözlerinin bir rica olmadığını gizlemeyen zengin bir İngiliz aksanına sahip alçak, çakıllı bir bariton. Onlar bir talep.

İçkileri gülümseyerek ve sorgulamadan getiririm. Müşteriler hakkında diğer müşterilerle dedikodu yapmam. "Efendim, sanmıyorum."

Eli bileğimi yakalamak için dışarı fırlıyor. Kavrayışı, gücünü hissetmemi ve istediği zaman bana zarar verebileceğini bilmemi sağlayacak kadar sıkı. "Bana ne dediğini söyle."

Bir saniye daha tereddüt ediyorum ve elini daha da sıkıyor, acıya hazırlanırken tüm bedenim geriliyor. "Bana çıkma teklif etti."

"Peki sen ne dedin?"

Bu çılgınlıkmiş gibi başımı sallıyorum, çünkü öyle. Çılgınlığı ya da onunla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimden değil. "Her zaman söylediğim şeyi söyledim, hayır teşekkür ederim."

Kavrayışı gevşiyor ama başparmağı bileğimin iç kısmını okşarken bırakmıyor.

Tüm bu etkileşimden o kadar fazla uyarılmışım ki, dokunuşundan cildimde sivilceler çıkıyor. "Peki ya sana çıkma teklif etsem? Ne derdin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Gerçek hislerime ihanet edencesine aceleyle söyledim ve normal dış görünüşüme hiç uymuyordu. Ama onun dokunuşu yüzeydeki sakinliğimi kırıyor.

Bana bir sırtış atıyor ve bu kesinlikle hınzırca. Kendimi geri çekiyorum. "Peki ya sana hayır cevabını kabul etmediğimi söyleseydim?"

"O da öyle dedi," diye fısıldıyorum, bu konuşmayı idare etme konusunda öncekinden çok daha kötü bir iş çıkardığının farkındayım.

Belki de erkeklerin ilgisi karşısında çok fazla manevra yapıyordum ya da belki de bu adam beni hiç olmadığı kadar tedirgin ediyordu.

Ama beni kendine doğru çekip yüzümü yüzüne yaklaştırırken dudakları dişlerinin üzerinde inceliyor.

Kokusu etrafımı sarıyor ve dürüst olmalıyım, çok lezzetli kokuyor. Sedir ağacı ve baharat kokusu ile kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan bir miktar erkek misk kokusu. Ya da belki de beni masanın üzerine yatırdığı içindir.

"Peki sen nasıl cevap verdin?"

"Patronum patronlarla çıkmama izin vermiyor."

Sonunda gitmeme izin verdi. "Bana da mı bunu söyleyeceksin?"

Çenemi olumlu anlamda salladım.

Arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor ve masanın üzerine üç yüz dolarlık banknot bırakıyor. "Gecenin geri kalanında beni bekliyorsun. Her saat başı bir viski getir, arada da su."

Paraları alıp küçük önlüğümün içine yerleştiriyorum ve dediğini yapmak için dönüyorum.

"Chloe."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Adımı nereden biliyor?
Biz isim etiketi takmayız.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, göz göze gelmeden ona profilimi gösteriyorum. "Evet?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Saptırmaya çalışabilirsin. Kaçabilirsin. Hatta saklanabilirsin. Ama benim isteğime boyun eğeceksin, aşkım. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Korku nefesimi kesiyor ve bir an kıpırdamıyorum. Sonra ayaklarımı yerden kesiyorum ve bara doğru koşmaya başlıyorum.

İçgüdülerim asla yanılmaz ve bu adam bir psikopat.

İKİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

Bir gözüm Ruslarda, diğer gözüm Chloe'de, kapanışa kadar kalıyorum. Küçük bir fare gibi korkuyla kaçıyor, duvara yakın duruyor, dikkatimden kaçmaya çalışıyor.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Ben gölgelerde çalışan bir adamım. Orada saklanamaz, orası bana ait.

Ruslar sonunda gidiyorlar, o kadar sarhoşlar ki kapıya doğru tökezliyorlar. Bazı geceler onları takip ediyorum. Bu noktada sırlarının çoğunu biliyorum, bu yüzden bu gece zahmet etmiyorum.

Her birinin nerede yaşadığını, ofislerinin nerede olduğunu biliyorum. Hatta birkaç ilaçlarını bile öğrendim. Çok titizim.

Başparmağımla işaret parmağımı birbirine sürtüyorum, Chloe'nin teninin verdiği hissi hatırlıyorum. O kadar yumuşaktı ki, sert avuçlarımın altında ipek gibiydi.

Söylediğimde ciddiydim, öyle ya da böyle kendini bana teslim edecekti. Pek ahlaki bir pusulam yok, ailem bile bunu hissediyor ve bu yüzden bana farklı davranıyorlar.

Çoğu kadın fark etmiyor, dövmeleme ya da kaslarıma bakmakla meşguller. Onlara aldırıldığımdan değil. Ama Chloe benden uzaklaştı, bir kaçış yolu bulmaya çalışırken gözleri bir oraya bir buraya kayıyordu. Dış görünüşümün altında ne olduğunu hissediyor ve korkuyor. Korkması gerekirdi. Ben bir yırtıcıyım.

Kadınları korkutmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama Chloe'yi izlemek bile içimde daha önce hiç hissetmediğim ilkel bir ilgi uyandırıyor. Öyle ya da böyle kullanılacak.

Hesabı öderken onu izliyorum, barmen ona kartla verilen bahşışleri uzatıyor. Sadece kırk dolarlık içki içtiğimi biliyorum, o yüzden benden yüklü bir bahşış aldı.

İstediğimi yaptı, içkilerimi tam saatinde teslim etti. Hiçbirine dokunmadım. İçki içmiyorum, çekingenliğimi daha da azaltmak berbat bir fikir, ama masada kalmak için içki sipariş etmem gerekiyor.

Siparişleri verirken akıllıca davrandı ve onları oturduğum yerden masanın karşı tarafına getirdi.

Chloe, sıkı at kuyruğunun gizleyemediği gür saçları ve koyu yeşil gözleriyle muhteşem. Düzgün bir göğüs dekoltesi var, ama kızı harika ve masamdan defalarca uzaklaşmasını izlemek bir zevkti.

Barmenle işini bitirdi, eski deri ceketini omuz silkip önlüğünü çözerken ona aptalca bir gülümseme verdi ve parayı ceketin iç tarafındaki bir cebe doldurdu.

Bir banknotu çıkarıp normal cebine koyuyor. Not edildi. Masadan kalkıyorum, görünmemek için duvarın etrafından dolanıyorum.

Saat sabahın ikisine yaklaşmış olmalı ve sadece bir garson kalmış, son müşterilerini de kapıdan çıkartıp gitmeye çalışıyor.

Gölgelerde kalarak Chloe'yi sokağa kadar takip ediyorum. Geride kalıyorum, topuklu ayakkabılarının tıkırtısı onu takip etmemi kolaylaştırıyor.

Şehir merkezindeki bardan, serserilerin sokaklarda kamp kurduğu Vegas'ın varoşlarına doğru ilerliyoruz.

Burası boktan bir mahalle ve hiçbir kadın bu sokaklarda tek başına olmamalı.

Yıkık dökük apartmanlarla dolu bir sokağa dönene kadar Chloe'yi izliyorum ve sonra durup hangisine girdiğini görmek için bekliyorum.

Ama o zaman gölgelerin değiştiğini görüyorum.

Kaslarım geriliyor ve bakışlarımı daraltarak duruyorum.

Chloe de bunu hissediyor ve tam gölgelerin arasından bir adam atlarken dönüyor.

"Bütün paranı bana ver," diye bağıyor, bir bıçak sallayarak.

"Ne oluyor lan, Darrel?" diye homurdanıyor, dış cebinden bir banknot çıkarıp adama uzatırken bile. "Eğer şunu kesmezsen polis çağıracağım."

"Siktir git, Chloe." Adam paraları kadının parmaklarından çekip alıyor ve bıçağı sallıyor. "Bir dahaki sefere polis çağırırsan boğazını keserim."

Yeterince duydum.

Tekrar hareket ediyorum, bu sefer adımlarımı gizlemeden. Chloe'den ne istediğimi bilmiyorum ama bunu çözene kadar ölmesine izin vermeyeceğimden eminim.

Adam beni duyuyor ve bıçağı bana doğru uzatarak dönüyor. Adımlarımı yavaşlatmadan bıçağı elinden alıp boğazından yakalıyorum.

Pis kokusu yüzüme çarpıyor, uzun zamandır yıkanmamış bir insanın kokusu. Zayıftı. Zayıf.

Muhtemelen bir bağımlı. Vegas onlarla dolu. Dizlerinin üzerine çöktü. "Bana zarar verme," diye inliyor, sesi tamamen acınası geliyor.

"Kadına parasını geri ver," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sorun yok," diyor Chloe ellerini kaldırarak. "Önemli bir şey değil."

O bir banknotu cebine koyduğu zamanı düşünüyorum. Bu adama verdiği parayı. Adamın onu soyacağını biliyordu. Bunu planlamıştı. Ondan ne kadar çaldı?

Uzanıp bileğini kavriyorum, piç kurusu avucunu açana kadar sıkıyorum. Bir yirmilik. "Ona ne sıklıkla yirmi dolarlık banknot veriyorsun?"

"Nasıl..." Başını sallıyor. "Senin burada ne işin var?"

Adamı iyice sarsarken dudaklarım dişlerimin üzerinde incecik. "Defol git buradan. Bir daha Chloe'den çalarsan boğazını keserim."

Bıraktım.

Adam ayağa fırlıyor, düşüyor, tekrar kalkıyor ve sendeleyerek uzaklaşıyor. Yirmiliği yere bıraktı ve ben onu alıp Chloe'ye uzattım. Almıyor. Bir adım geri çekilirken gözleri temkinli.

"Senden ne kadar para aldı?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Bazen yemek için kullanıyor."

Başımı sallıyorum ve o merdivenleri çıkmaya başlamadan önce aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bir elimi beline dolayarak onu vücuduma doğru çekiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki.

Çok fazla seks yapmıyorum. Kadınlar teklif etse de, ben... genellikle ilgilenmiyorum. Ama Chloe farklı. Vücudu benimkine değdiği anda sikim sertleşiyor ve beynim uğulduyor.

"Kaç gece için gecede yirmi?" Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu izleyerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Haftada dört, beş kez." "Ne kadar süreyle?"

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. "Bir buçuk yıl."

Hızlı bir hesap yapıyorum. "Bu yaklaşık yedi bin dolar eder."

Uzun bir nefes verdi. "Ona vermek daha kolay."

"Artık değil. Onu korkutup kaçırdım." Ceketinin altına soktuğum elimi sırtına doğru uzattım. Ceketin içine sakladığı bir tomar para elime değiyor.

"Teşekkür ederim?" diyor kıvranarak uzaklaşmaya çalışarak. Kıvrılması itmesinden bile daha hoş.

"Sadece bu yılın geri kalanında sana iki bin dolar kazandırdım." Diyorum ki. "Bunun, insanların bana sunmam için para ödediğı bir hizmet olduğunu anlayın."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri büyüyor. Bu ışıktaki yeşil renklerini göremiyorum, piyano barın samimi ışığında zar zor ayırt edebiliyorum. Onları gün ışığında görmek isterdim. "Ödeme mi?"

"Cebinde para olduğunu biliyorum."

Titremeye başladı. Niyetim onu korkutmak değil. Ama yine de umurumda değil. Her iki durumda da, ondan istediğimi alacağım.

Boştaki elimi kullanarak ceketin içine uzanıyorum ve bir tomar banknot çıkartıyorum.

Burada bin dolara yakın bir para olmalı.

"Ne?" diye ciyaklıyor, parayı kapmaya alışıyor. İşte o zaman karnını kendime doğru itiyorum, elimin gümbürtüsü nefesini kesiyor.

"Az önce senin için bir hizmette bulundum. Bu da benim ödemem. Bir garson olarak, anladığınızı düşünüyorum."

"Ama senden bunu istemedim ve..." Sesindeki tutukluğu duyuyorum. "O paraya ihtiyacım var."

Şimdi bir yerlere varıyoruz. Onun bana karşı hissettiğı his normal kontrolümü bozuyor ve sırtında bir daire çizerek masaj yapıyorum, karnının benimkine karşı hissi taşaklarımı çok ağırlaştırıyor. "Dinle. Ben mantıksız değilim."

Yumuşak homurtusunu duyuyorum. "Doğru."

Ağzımın bir tarafı sırtıyor. "Az önce bana bir hizmet için ödeme yaptın. Bu parayı istiyorsan, bana başka bir hizmet sunacaksın."

Tüm vücudunu bir titreme kaplıyor. Sonra avlanan küçük bir tavşan gibi donup kalıyor. Nefes aldığından bile emin değilim, o kadar hareketsiz ki emin olmak için sırtına vuruyorum. İşte o zaman boğazından ölmek üzere olan bir hayvanın sesi gibi boğuk bir ses çıkıyor.

Bu sese oldukça aşınayım, bu yüzden öldürmek üzere olduğumu biliyorum.

Sadece bu seferki mecazi. Muhtemelen.

"Servis..." Fısıltısı gözyaşlarıyla dolu. Aslında kadınların ağlamasından hoşlanmam. İçimde bir şeyler kırılıyor.

Elim gömleğini yumrukluyor. "Sana dokunmayacağım. Sadece sana bakmak istiyorum ve-"

"Ne?"

Beynim uğulduyor, zar zor temizleniyor. Rahatlamaya ihtiyacım var ve sanırım Chloe'yi sistemimden çıkarmalıyım çünkü o beni...

Ayaklarını yerden kaldırarak onu merdivenlerden yukarı taşıyorum.

Kollarımda çılgına dönüyor, tekmeliyor ve tırmalıyor. Durdum, onu göğsüme bastırdım. "Kıyafetlerini çıkaracaksın ve o küçük kıcının üzerinde otuz bir çekmeme izin vereceksin. Sonra da paranı bırakıp gideceğim. Karşı koymaya devam edersen, yeni ve daha da heyecan verici bir plan yapacağım."

"Ciddi olamazsın." Bana karşı titrerken korkusunu duyuyorum.

"Ciddiyim. Şimdi bana kabul ettiğini söyle. Ben pek rıza göstermem ama kardeşlerim bunun davaları önlediğini iddia ediyor."

"Bu sorunu sık sık yaşıyor musun?"

"Asla. Hassasiyet eğitime dayanamıyorum, bu yüzden kurallara dikkat ediyorum." Bu doğru. İşyerinde cinsel taciz üzerine bir gün ders aldıktan sonra zahmet etmeyeceğimi biliyordum, çünkü bu saçmalık bende saçımı başımı yolma isteği uyandırıyor.

"Duyarlılık eğitimi mi?" Bana tamamen deliymişim gibi bakıyor. Bu alışkın olduğum bir bakıştı, ama işyeri eğitimi tartışmanın beni bir tür... normal yaptığını düşünmüştüm.

"Ee. Kıcına boşalmama izin verecek misin, vermeyecek misin?" "Eğer yapmazsam, paramı alacak mısın?"

"Benim paramı. Senin hırsız alışkanlığından kurtuldum, hatırladın mı?"

Korkmuş küçük bir av gibi yine donakaldı. Dudaklarını yalıyor. "Sen... sen hiçbir parçanı içime sokmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." İnsanların söz istemesi gereken bir adam değilim ama bu onun sorunu. Sadece kıcını çıplak görmek istiyorum ve dünkü gibi boşalmak istiyorum.

"Tamam. Kabul ediyorum."

Başka bir cebine uzanıp anahtarlarını çıkarıyorum. Bu eğlenceli olacak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHLOE

NE OLUYOR? Şu anda gerçekten neler oluyor?

Bir parçam, hala içimde yaşayan korkmuş küçük kız, yalvarmak istiyor. *Lütfen bunu yapmayın. Lütfen yapmayın.*

Ama kabul ettim, işin berbat kısmı da bu. Ona bunu yapabileceğini söyledim.

Yalvarmanın sadece adam için daha eğlenceli, benim içinse daha kötü olduğunu zor yoldan öğrendim. Bu yüzden sessiz kaldım.

O paraya ihtiyacım var.

Zihinsel olarak, az önce söylediklerini tekrar ediyorum. Kıyafetlerimi çıkarmamı istiyor ve sonra mastürbasyon yapmak istiyor. Bana dokunmayacak.

Buna nasıl güvenebilirim? Güvenemem.

Ama başka ne seçeneğim var ki? Kendime bunun müşterilerin kıcımlı ellemesine izin vermek gibi bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kendimi satmıyorum, sadece yaşamak için ihtiyacım olan bahşişleri almak için onlara saçmalıklarını söylemiyorum.

Psikopat, üç kızla paylaştığım boktan evime giriyor. Şanslıyım çünkü dolap büyüklüğünde de olsa kendime ait bir odam var. Ama yangın merdiveni olan bir penceresi var. Bazı geceler oraya çıkıyorum ve o zaman kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum.

Küçük bir mutfığa bağlı, ancak bir loveseat için yeterince büyük olan karanlık oturma odasında durdu. Koridora bir göz atıyor. "Hangi oda?"

"Sağdan ikinci," diye fısıldıyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Kesik kesik bir nefes alıyorum ve kendime düşünmem gerektiğini hatırlatıyorum. Bu adamın tamamen deli olduğunu biliyorum, ama dengesiz delilerle ilgili çoğundan daha fazla deneyimim var. "Adınızı bilmiyorum."

Ama onun rahatlamak yerine gerildiğini hissediyorum. "Killian. Ama ailem bana Kill der."

Tanrım. Ona gerçekten Kill mi diyorlar? Onun ruhsuz bir canavar olduğunu anlıyorlar mı? Muhtemelen. Sakin kalmak için elimden geleni yapmama rağmen titriyorum. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Neyi yapmadın? Bir müşterinin sana sperm püskürtmesine izin mi verdin?" Yatak odamın kapısını açtı ve beni yere yatırdı. Parayı komodinin üzerine bıraktıktan sonra ceketimi omuzlarımdan çekip alıyor ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Elimde değil, geri çekiliyorum.

"Bunların hiçbirini yapmadım," diye fısıldıyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Erkeklerin önünde savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden çıkmıyorum, seks yapmıyorum, flört bile etmiyorum, bar dışında ve bu daha çok profesyonel bir nezaket.

"Neyi hiç yapmadın?"

Bakış açılarını düşünmeye çalışıyorum. Yalan mı söylemeliyim? Sözlerim beni daha az mı yoksa daha çok mu incitmek istemesine neden olacak? Ama beni çığ çığ soyuyor ve doğru düzgün düşünemiyorum. "Bir erkekle her şeyi yaparım," diye fısıldıyorum. "Ben kimseyle çıkmam."

Gömleğimin son düğmesini açıyor ve kollarımdan aşağı çekiyor. Hâlâ topuklu ayakkabılarım ve pantolonumla duruyorum, düz siyah sütyenim onun görüşüne açık.

Bana bakıyor, burun delikleri açılıyor, sonra uzanıp başparmağını kaburgalarımdan birine koyuyor, eli göğüs kafesimi sarıyor.

Kendimi geri çektim. "Dokunmak yok demiştin."

Dişlerini gösteriyor. "Sikişmek yok demek istedim. At kuyruğunu çıkar."

Ellerimi uzatıp lastiği çekerken ellerim kontrolsüzce titriyor. Sakin kalmaya çalışıyorum. Lastik açılıyor ve saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor.

Ama gözleri benim üzerimde değil. Onun yerine, duvarıma astığım bazı parçalara bakıyor. "Bunları kim yaptı?"

Yutkunurken ellerim tekrar yanlarıma düşüyor. Kimse eşyalarımı görmüyor.

"I
yaptı."

Sonra bana baktı, bakışları karanlıkta hala okunamıyordu, ama Enerjisinde bir şeyler değişiyor. Sakinleşiyor.

Etrafımdan dolanıyor ve ilk resme doğru yürüyor. Sanki bu beni bir şekilde koruyacakmış gibi kollarım hemen orta yerime sarılıyor.

Ama ona doğru dönüyorum, eseri incelerken onu izliyorum. Yüzümün kendi portresi ama birkaç parçaya bölünmüş ve karanlık bir bodrumun çimento zeminine dağılmış.

İkincisine geçiyor, yerde diz çöktüğüm, başımın öne eğik olduğu, mavinin tüm tonlarına boyanmış kırmızı bir oda.

Üçüncü bir manzara, ders aldığım kampüsün bir resmi. İnsanlar manzaraların duygusuz olduğunu söyler ama buraya ilk geldiğimde avluyu çok sevmiştim. Geçmişimden kurtulduğum ve burada öğrenmek için bulunduğum için muazzam bir mutluluk hissettim.

Bu manzaranın her darbesini sevgiyle yaptım.

Bana bakmak için dönüyor ve ilk kez gözlerinde gerçek bir şeyin kıvılcımını görüyorum. Ateşle dans ediyorlar. Sadece bir an, sonra kayboluyor. Gözleri kapanıyor, kararıyor, tek hissettiğim boşluk oluyor.

"Pantolonunu çıkar."

Boğazım öyle daralıyor ki, zar zor yutkunabiliyorum. Düğmeyi açmaya çalışıyorum ama parmaklarım bir türlü çalışmıyor.

Bir hüsrân gürlmesiyle ellerimi itiyor ve kendisi çözüyor. Sonra onları bacaklarımdan aşağı sıyrıyor, ayak bileklerimden aşağı indirmek için önümde çömeliyor.

"Ayağını kaldır." Komutlarını yerine getiriyorum, beynimin hissedeni kısmını kapatıyorum, sadece bir robot gibi talimatlarını uyguluyorum. Böylesi daha kolay. Ama pantolonumu çıkarmak yerine ayakkabımı çıkarıyor.

"Diğeri." Yapıyorum ve ayakkabıyı çıkarıyor, ayakkabılardan kurtulduğum için dudaklarımdan en küçük bir iç çekiş kaçıyor. Ağzımdan kaçmasına izin verdiğime, ona bir şeyin iyi hissettirdiğini bilmenin tatminini yaşattığıma inanamıyorum.

Hâlâ önümde eğilmiş durumda, ama sonra başını kaldırıp bakıyor, parmakları baldırlarımın arkasında duruyor. "Nefis kokuyorsun."

Dudaklarım aralanıyor, bu sözler hakkında ne hissettiğime karar vermeye çalışıyorum. Çok garip, bu adama hizmet etmeye zorlanıyorum ama vücudum en ufak bir tepki veriyor. Bacaklarımın arasındaki hassas etimin seğirdiğini hissediyorum, kokumun güçlendiğini fark ediyorum.

O da kokluyor. "Seni tatmak istiyorum."

"Hayır."

İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama ben başımı sallıyorum. "Dokunmak yok demiştin."

Ayağa kalkıyor, kemerini çözerken pantolonumun geri kalanını çıkarma zahmetine girmiyor ve ardından dar pantolonunu kalçalarından aşağıya indiriyor.

Gömleğinin altındaki açık yırtmacın arasından aleti dışarı fırlıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Bu normal boyutlarda olamaz."

Söylediğim onca şey arasında bu, dudaklarından bir gülümseme çıkarıyor.

"Hayır."

Devasa bir aletim var."

Pantolonumun ayak bileklerimde olduğunu unutarak geri adım atmaya çalışıyorum. Düşmeye başlıyorum, kollarım çırpınıyor.

Belime kolayca kanca takıyor ve bir saniyeliğine beni tekrar dik konuma getiriyor. Dudaklarımdan rahat bir nefes dökülmeye başlıyor ama tekrar düşmeye başlayınca kesiliyor. Bu sefer öne doğru devrildim ve bir hareketle

kavradığımda, karnımı güçlü kalçalarına bastırılmış, kıcımlı havada buluyorum.

Hâlâ tangamın içindeyim, sütyenim üzerimde ve pantolonum ayak bileklerimde. Ellerinden biri kıcıma geliyor, avuç içi kesin bir şaplakla kıcıma iniyor ve beni şaşkınlık ve aşağılanma içinde sarsıyor.

Ama bana tekrar vurmuyor. Onun yerine sadece sıkıyor.

Diğer eli canavar penisini kavlıyor ve avucunu ve parmaklarını uzunluğuna sürttüğünü görmek için zamanında geriye bakıyorum.

Bu ilkel ve kirli bir şey ve kendimi röntgenci gibi hissediyorum çünkü aynı zamanda... büyüleyici. Daha önce bir erkeğin kendini tatmin ettiğini ya da tatmin edildiğini görmemiştim ve bunu heyecan verici bulmayı beklemiyordum.

Ama öyle. Beni tatmak istediğini nasıl söylediğini düşünürken klitorisim kararlı bir şekilde zonkluyor. Bu iyi hissettirir miydi?

Ağırlığımı değiştiriyorum, sağ kalçasının baskısı karnımı acıtıyor, ama eli beni tutmak için kıcımda sıkılaşıyor, başparmağı uyluklarımın arasından kayıyor. Oluşan ağrıya o kadar yakın ki, rahatlamaya ihtiyacım olan yerime dokunması için yer değiştirme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Ne hissettiğimi anlıyor mu yoksa sadece istediğini mi yapıyor? Muhtemelen ikincisi, ama her iki durumda da başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. En son ne zaman mastürbasyon yaptığımı bile hatırlamıyorum, bu yüzden dokunuş bir his patlaması gibi. Kucağında sarsılıyorum ama bu sefer korku değil, zevk.

Arkama dönüp baktığımda elinin sikinin üzerinde uçtuğunu, kafasında bir inci tanesi kadar sıvı biriktiğini görüyorum. Teni nasıl bir his? Dölünün tadı neye benziyor?

Başparmağını dikiş yerime sürüyor, kumaş hala beni örtüyor, bu aslında beni daha güvende hissettiriyor, sanki en kişisel yerimi tamamen istila edemediği için bundan zevk alabiliyorum ve klitorisime tekrar vurduğunda ihtiyaçla inliyorum.

"Sen zevkten çılgık atana kadar o küçük klitorisi emerdim," diye homurdanıyor hassas tomurcuğun üzerinde bir daire çizerek masaj yaparken.

Şimdi onu güçlü omuzlarıyla öne doğru eğilip yüzünü kalçalarımın arasına gömerken hayal ediyorum. O kadar sıcak ki, başparmağı bir daire daha çizdiğinde çılgık atıyorum, içimi bir orgazm kaplıyor. Daha bana dokunmamıştı bile. Nasıl böyle boşalabildim?

Bunun olmaması gerekiyordu. Ama bacaklarının üzerine yığıldığımda, vücudum tamamen tükenmişken bu düşünceye zar zor katılabiliyorum.

İşte o zaman boşalıyor, ılık sıvı tüm sırtıma ve kıcıma fişkırırken gırtlaktan gelen bir kükreme odamı dolduruyor.

Başımı kaldırıp kalın ipin sikinden fırlayıp tenime indiğini görüyorum.

Elini kıcımdan ayırıp sıvıyı sırtımın her tarafına yayıyor ve ovalıyor.

Az önce olanlara anlam vermeye çalışarak başımı sallıyorum. Her nasılsa, sonunda bana bir şeyler hissettiren adamın bu olmasına şaşırmıyorum. Muhtemelen ben de en az onun kadar berbat durumdayım.

Ama bu, bunun iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. Aslında korkunç bir şeydi. Asla yapmamalıydım.

Yine de fazla seçeneğim yoktu.

Eğildi ve sırtımın derisini yaladı, tenimde kendi tadına baktı. İğrenç bir şey.

"Senin üzerinde tadım güzel," diye homurdanıyor, sanki bu bir açıklamamış gibi. Sanki bunların bir anlamı varmış gibi.

Sonra ellerini altımdan geçirip beni yukarı kaldırıyor. Ağırlığımı kollarından birine vererek yorganımı indiriyor ve beni yatağa yatırıp battaniyeleri vücudumun üzerine çekiyor.

Beni yatırıyor mu?

Tek kelime etmeden pantolonunu yukarı çekiyor, kemerini yeniden takmadan önce pantolonunu içine sokuyor ve sonra dönüp odamdan çıkıyor, para hala komodinin üzerinde duruyor.

Ayak sesleri kısa koridorda ve ön kapıya doğru yankılanıyor. Oda arkadaşlarımdan birinin nefes nefese kaldığını duydum, onlardan birinin evde olduğunu nasıl kaçırdım?

Biraz meşguldüm...

Killian ona tek kelime etmiyor ama ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerim kapanıyor.

Az önce çılgın bir psikopat sapığın beni parmaklamasına izin verdim, o da kendi paramı alabilmek için mastürbasyon yaptı. Beladan uzak durmaya çalışıyorum, gerçekten.

Ama beni bulmak gibi bir alışkanlığı var. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, bunun Killian'ı son görüşüm olup olmadığı, yoksa bunun sadece bir başlangıç mı olduğu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KILLIA N

KARDEŞİM TRISTON üç aylık raporlar ve satış marjları hakkında gevezelik ediyor. Zar zor dinliyorum.

Bu benim işim değil ve bu toplantılara katılmaktan nefret ediyorum. Tüm bunları bilmem gerektiğini iddia ediyor ama neden zahmet ettiğini bilmiyorum. Ben onlardan biri değilim. İş için kafam yok.

Elimdeki içmediğim kahve fincanıyla oynuyorum. Kafein benim için likör gibi, beni sevmediğim şekillerde değiştiriyor. İniş ve çıkışları eklemekten kontrolü sağlamakta yeterince zorlanıyorum.

Rush yanımda oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, Gris ise telefonuna bakıyor, muhtemelen mesaj okuyor ya da Arabella'nın fotoğraflarına bakıyor. Gözlerimi deviriyorum.

Bu aylık toplantıları ofis dışında ve kamuya açık bir alanda yapıyoruz çünkü sözde kaynaşıyoruz ya da öyle bir şey.

Gris yüzünü buruşturuyor, Triston'ın söylediği her şeyi fazla çaba harcamadan anlıyor. Rush ise hiç umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. Küçük pislik. Ryker masanın ucunda, benim hissettiğim kadar sıkılmış görünüyor.

Tüm kardeşlerim arasında birbirimize en çok benzeyen biziz - aynı çarpık burun ve düz kaşlara sahip. Tris, Gris ya da Rush'tan daha az klasik yakışıklıyız. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum.

Gün içinde insan içine çıkmayı pek sevmiyorum ve yemin ederim Triston bu toplantıları özellikle bana işkence etmek ya da beni hizada tutmak için yapıyor. Muhtemelen bana yardım ettiğini söyleyecektir ama bu saçmalık.

Fincanımı çeviriyorum, plastik kapağını açıp ne olacağını görmek için masadan aşağıya, Tris'e doğru fırlatmayı düşünüyorum ki kafenin kapısı açılıyor.

Chloe hızla kapıdan içeri girerken gözlerim yukarı kalkıyor ve ellerim hareketsiz kalıyor. Üniversite çağında bekâr bir gencin oturduğu masaya doğru aceleyle ilerleyişini izliyorum. "Özür dilerim, geciktim. İş yerinde çok geç bir gece. Bir müşteriyi ikna edemedim..."

Dinlemeyi bırakıyorum, gözlerim vücudunda geziniyor. Bu sabah tamamen farklı görünüyor. Şık at kuyruğu ve tamamen siyah giysiler geride kaldı. Bu sabah saçları başının üstünde sevimli bir şekilde toplanmış.

Dağınık topuz, vücudu sevimli, renkli küçük bir elbiseyle kaplı, ayaklarında Keds. Daha genç ve diş ağrısı kadar tatlı görünüyor. Tekrar üzerine boşalmak istiyorum.

"Endişelenme. Barok dönem için notaları getirdin mi?"

"Aldım," diyor aceleyle, masanın üzerine birkaç kitap bırakıp karıştırıyor.

"Önce kahve ya da başka bir şey ister misin?" diye soruyor adam, ona tamamen aşık bir gülümseme vererek.

"Böyle iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Elini sallıyor, saçının ortasına bir kalem yapııştırıyor. "Bir buçuk saat sonra dersim var. Hadi başlayalım."

Bakmaya devam ederken kendimi sandalyeden kalkıp ayağa kalkarken buluyorum.

"Ne oluyor, Killian?" Triston soruyor ama ben onu duymazdan gelip kahve fincanımı elime alıyorum.

Ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Chloe'nin bir randevuda olmadığı açık, ama içimde bölgemi işaretleme dürtüsü var. O adamın bir şey yapmayacağından emin olmalıyım. Bacağına işlemeyi mi planlıyorum? Onu daha fazla dölle mi kaplayacağım?

Beni hissediyor ve dönüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman oluyor.

Bu, onun çarpıcı gözlerine bakarken masasının üzerinde durup ilerlemem için bir işaret. Yeşil, geç bir bahar günündeki taze sabah çimenlerinin rengi gibi. "Chloe."

"Killian," diye tıslıyor, sandalyesinden kalkarken gözleri biraz korkuyla parlıyor. "Burada ne işin var?"

Adamın gözleri de büyümüş, dövmeli ellerimden başlayıp devasa kaslarıma doğru ilerleyerek beni inceliyor. Elimi esnetip mürekkebin dans etmesini sağlarken adamın yüzündeki renk siliniyor.

Chloe bir elini göğsümün ortasına koyuyor ve beni masasından uzaklaştırıp kardeşlerime doğru itmeye başlıyor. Çalışma arkadaşından yeterince uzaklaştığımızda tıslıyor, "Beni takip etmeyi bırakmalısın. Cidden, Killian, bu berbat bir şey."

Rush'ın öksürdüğünü duyuyorum ve onu duyduğunu biliyorum. "Seni takip etmedim. Burada olmam bir tesadüf," dedikten sonra elimdeki kahve fincanını onun eline tutuşturuyorum. "Al. Al bunu."

Fincana bakıyor, kaşları şaşkınlıktan tamamen çatılmış. "Nedir bu?"

"Kahve."

"Neden bana veriyorsun?"

Biliyorsam ne olayım. "İçmekten nefret ediyorum ama herkes içtiği için ben de bir fincan alıyorum."

Parmaklarını karton izolatörün etrafına sarıyor, çenesi bana bakmak için yukarı kalkıyor. "Tıpkı senin viskin gibi." Düz spor ayakkabıların içinde küçük görünüyor, parmaklarımı boynunun arkasına dolamak ve onu kendime çekmek, vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum. "Beni konudan uzaklaştırıyorsun."

"Konu ne?"

"Beni bu şekilde takip edemezsiniz. Bu yasadışı."

"Sana daha önce de söyledim, burada kahve içiyorum. Seni takip etmeyeceğim. Bugün."

"Benimle aynı kafede olduğuna inanmamı mı **i s t i y o r s u n** ? kahve içiyormuş gibi mi yapıyorsun?" "Mış gibi" kelimesini vurguluyor.

Böyle söylediğinde kulağa garip geliyor. "Bir toplantıya katılıyorum."

"Dün gece sabaha karşı ikide evimin önünde miydin?" Boşta kalan elini kalçasına götürüp kahve fincanını bana doğru uzatıyor.

"Killian," diye gürlüyor Triston hemen arkamdan. Onu görmezden geliyorum.

"Hayır. O zaman seni takip ettim ve iyi ki de etmişim. Neredeyse bıçaklanarak öldürülüyordun."

Başını sallıyor ve hayal kırıklığıyla dolu bir nefes veriyor. "Sen Darrel'in hayal edebileceğinden çok daha tehlikelisin. Benden her seferinde sadece 20 dolar alıyor. Sen almanın bir yolunu buldun-"

Elimle ağzını kapatıyorum. Bir sonraki kısmı söylerse daha fazla hassasiyet eğitimi almam gerekecek.

Ama anlaşılan ağzını kapatmak kardeşlerimi kızdırmaya yetiyor çünkü Gris aniden ayağa kalkıyor ve bileğimi tutup ağzından çekip alıyor. "Killian," diye fısıldadı. "Ne oluyor lan?"

Triston diğer tarafıma geldi ve Chloe'ye elini uzattı. "Lord Triston Smith, Smith Emlak Geliştirme Başkanı, hizmetinizdeyim."

Chloe boştaki elini onun elinin içine sokuyor ve Tris'e küçük sevimli bir sırıtış atarken kıskançlık mideme yumruk gibi iniyor. "Lord mu?"

"En büyük kardeşimiz bir düklüğün varisi," diyor Triston playboy gülümsemesiyle beni işaret ederken.

Chloe gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Sen de mi lordsun?"

"Evet," diyorum kaşlarımı çatarak. Bu bir bok ifade etmiyor. "Bütün kardeşlerim de öyle." Ve masaya el sallıyorum.

Chloe bakışlarını ailemin üzerinde gezdiriyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Gayrimenkul geliştirme işinde çalışan dört erkek kardeşin mi var?"

"Evet. Neden?"

Başını sallıyor ve Triston'a dönüyor. "Çılgınca," diye fısıldadı nefesinin altından. Ve sonra daha yüksek sesle, "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen," Triston elini cebine atıp bir kart çıkardı ve Chloe'ye uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa..." Sonra herif bana bakıyor, gözleri suçlama dolu. "Lütfen arayın. Bu benim kişisel numaram." Kartın alt satırını işaret etti.

Chloe başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bu hassas bir durum ve yardım etmekten mutluluk duyacağımızı bilmenizi isterim."

Triston'a hırlıyorum, sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasına sinirleniyorum. Sanki ben bir sorunmuşum ve çoğu zaman çözüm değilmişim gibi.

Chloe kaşları çatılmış bir halde kartı parmaklıyor. "Kardeşinin garson kızları takip etmek gibi bir alışkanlığı var mı?"

Konuşmalarından bıktım. "Sana zaten söyledim, seni buraya kadar takip etmedim ve dün geceye gelince, sadece kışını beğendim."

Gris ve Tris benimle onun arasına girerken Chloe'nin yanakları alev alev yanıyor. Bu da beni gerçekten kızdırmaya başladı.

Gris'i itmeye çalışıyorum ama o ayaklarını dikmiş.

Ben kardeşlerimden çok daha fazla dövüşürüm ama her biri kendi tarzında güçlü ve kavgacıdır. Ayrıca, bir geçmişimiz var ve zayıf noktalarımı biliyorlar.

"Tanrı aşkına, Killian," diye mırıldanıyor Triston Chloe'ye dönerken, görünüşe göre beni görmezden geliyor. "Adını duyamadım, tatlım."

Tatlım kelimesini duyunca yarım bir hırıltı çıkardım. "Triston," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Lanet diline dikkat et."

O anda bütün kardeşlerim bana baktı. Nedenini bilmiyorum. Her zamanki hıyar halimi takınıyorum.

"Benim adım Chloe Baros," diye cevaplıyor Triston. "Ve daha fazla zamanınızı almayacağım." Parmak uçlarına basarak Triston'ın omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu hiç kibar değil."

Rush kahvemi alıp masasına dönerken gülümsüyor, parlak desenli vücuda oturan elbise mükemmel bir iş yapıyor.

Kıçının ne kadar harika olduğunu vurgulayarak. Ve şimdi bunu belirttiğim için tüm kardeşlerim bakıyor.

"Onu rahat bırakmamı istiyorsa, böyle bir elbise giymemeli," diyorum özellikle kimseye.

"Killian," Gris omzuma vuruyor. "Bana üniversiteli bir kızı takip etmediğini söyle."

Chloe kahvemden bir yudum alırken bile, "Üniversiteli bir kızı takip etmiyorum," diyorum. Ona verdiğim fincandan içtiğini görmek beni tatmin ediyor. Belki de yanılmıyordur. Bu iş gittikçe boka sarıyor. Onu beslemek mi istiyorum?

"Lanet olsun, Killian. Gerçekten onu evine kadar takip ettin mi?" Bu Ryker'dan.

"Geç bir saatti ve kötü bir mahalledeydi." Yalan söyleyip bunu onun iyiliği için yaptığımı söyleyecek kadar ileri gitmiyorum ama bir resim çiziyorum ve umarım ekmek kırıntılarını kendi başlarına takip ederler.

"Ondan ne aldın?" Rush koltuğuna dönerek soruyor. "Hiçbir şey."

Ve bu doğru. Çoğunlukla.

Triston fısıltıya dönüşen bir sesle, "Bana ne olduğunu anlat," der. "Bunun ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek."

"Hayır."

"Söyle ki seni dava etmemesi için ona ne kadar para vermem gerektiğini bileyim."

"Sen ve senin davaların," diye mırıldandım. "Hiçbir şey olmadı." Bu Triston'ı ilgilendirmez.

"Onunla nerede tanıştınız?" Ryker soruyor.

"Piyano barda," diye cevaplıyor Gris. "Neredeyse her gece orada takılıyordu."

Bunu bir araya getirmesine şaşırdım ama zeki bir adam. Hakkını vermeliyim. "Orada garsonluk yapıyor."

"Demek Killian sonunda duygularını yakaladı. Uzun zamandır bugünün gelmesinden korkuyordum." Ryker kaşlarını çatmak için kahvesinden bir yudum alıyor, az önceki kaygısız hali gitmiş. Neden herkesin bunu bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Bu onları ilgilendirmez.

"Benim duygularım yok," diye karşılık verdim. "Ben sadece..." Chloe'ye bakıyorum. Teninin her santimine boşalmak istiyorum.

"Bu iyi çünkü dün gece her ne yaptıysan, senden gitmenden başka bir şey istemiyor."

Belki de.

Sonra tekrar, onun orgazmını hissettim. Ona zar zor dokundum ve elimin altında patladı. Benden itiraf etmek istediğinden biraz daha fazlasını istiyor olabilir.

Öğrenmeye niyetliyim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CHLOE

İşe geldiğimde Killian'ı karanlık köşesindeki masasında bulduğumda şaşırmadım.

Beni garson olarak istediğinde de şaşırmadım. Bir yanım Killian Smith'ten uzak durmam gerektiğini biliyor.

Lord Killian Smith. Yani, cidden... O aristokrat mı?

Kardeşlerinin hepsi en az onun kadar yakışıklı ama hiçbiri Killian'ınki kadar dengesiz bir hava vermiyor.

Vegas'ın en büyük emlak geliştiricilerinden biri. Ders arasında onları Google'da araştırdım.

Bu da demek oluyor ki, bu şehirde olduğum sürece Killian'ın dikkatinden kaçmam mümkün değil. Ta ki artık bana vermek istemeyene kadar. Ve kaçmayı umduğum Rus'un aksine, Killian'dan kurtulmanın zor olduğunu kanıtlıyor.

Daha da akıllara durgunluk veren ayrıntı, onu kafede gördüğümde *sadece* kızgınlık ya da tiksinti hissetmedim.

Aynı zamanda heyecanlandım. Kendimi savunmam gerekirse, daha önce benden, kendimden ve benden başka hiç kimse beni orgazm etmemiştir.

Herhangi bir erkeğin deneyecek kadar yaklaşmasına bile izin vermekten korkuyordum. Hoş bir şekilde sonuçlanmış olması şok edici.

Ama Killian'ı daha fazla yaklaştırmamanın berbat bir fikir olduğunu biliyorum. O bir kızın kontrol edebileceği türden bir deli değil. Ve sonra başka bir bölüm tartışıyor, yatak odamda küçük bir kontrol vardı. Bana bir söz verdi ve sözünü tuttu.

Bu düşünceleri kovuyorum, tehlikeliler. Bu yüzden masasına gittiğimde tamamen işle ilgiliydim. "İyi akşamlar. Size ne ikram edebilirim?"

"Viski. Saatte bir tane," diye mırıldanıyor, gözleri siyah oxford ve boyalı pantolonunda geziniyor. "Elbiseyi daha çok sevdim."

"Haber verdiğin için teşekkür ederim," diyerek alay etmeye çalışıyorum ama bir yanım memnun. Cesur renklerde giyinmeyi seviyorum. Giysiler kendimi ifade etme biçimimin bir parçası. Çok kişisel olan resimlerimin aksine, onlar dünyayla paylaştığım paletlerim.

Sanat tarihi okuyorum çünkü ressam olmayı sevsem de bu işten para kazanamayacağımı biliyorum. Bu zaten zengin olan insanlar için. Küratör ya da galeri yöneticisi olabilseydim çok mutlu olurum.

Killian'ın masasından ayrılıp bara doğru ilerlerken Callie yaklaşıyor ve bana ekşi bir bakış atıyor. "Ruslar seni istedi."

Masaya doğru bakıyorum ve Alexander beni kendisine doğru çağırırken iç çekmemeye çalışıyorum. Hay aksi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum Callie'ye. "Bu konuda ben de en az senin kadar mutsuzum."

"Bütün iyi bahşışleri alamazsın," diye homurdanıyor, neden mutlu olmayabileceğimi sormuyor.

Tepsi mi kolumun altına alarak masaya yaklaşıyorum. "İyi akşamlar beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Her zaman piyano çalan kişi bana uzun uzun bakıyor, gözleri üniformamda geziniyor. "Kendimi hiç tanıtmadım, ben Dimitri Ivanov."

Zihinsel olarak lanet okuyarak yavaş bir nefes alıyorum. "Memnun oldum."

"Chloe, değil mi?" Dimitri soruyor, bakışları yine üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Evet, doğru."

"Alexander personelin en profesyoneli olduğunu iddia ediyor." Gülümsüyor ve azı dişleri arasında altın kapaklı bir diş yakalıyorum.

"Çok nazıksın," diye cevap veriyorum, bu işin gidişatından hoşlanmayarak.

Dimitri sanki komik bir şey söylemişim gibi hafifçe kıkırdıyor. "Nazik davranmıyordum. Gelecek hafta arka odada ev sahipliği yapacağım bir toplantı var. Sağduyu gerektiriyor-" Ama kapıda üç adam belirince durdu.

Onları hemen tanıdım. Killian'ın kardeşleri.

Bütün Rus masası bana bakmayı bırakıp onlara bakıyor. Triston'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra önünde durduğum masaya kayıyor. Kısa bir süre bana baktıktan sonra bakışları Dimitri'ye kayıyor ve o da masaya doğru yürümeye başlıyor.

Hava çatırdıyor.

"Size içecek ne ikram edebilirim beyler?" Ruslara soruyorum, gerginliği azaltmak için işime gömülüyorum.

"En iyi votkanız ve yedi bardak," diye yanıtlıyor Dimitri, gözleri Triston'da.

"Elbette." Aceleyle bara doğru ilerliyorum. Triston buraya onları görmeye mi gelmişti? Kardeşini kontrol etmek için mi? Beni takip etmek için mi?

Her iki durumda da içkileri hızla doldurup masaya dönüyorum, bu arada Killian'ın tüm bu olanları gölgelerdeki saklandığı yerden izlediğini hissediyorum. Neden kardeşlerine katılmadı?

Şişeyi masaya koyduktan sonra bardakları dağıtıyorum ve her birini dolduruyorum. Bu işi dökmeden, cesaret edebildiğim kadar hızlı yapıyorum.

"Bu kasaba gün geçtikçe küçülüyor," diyor Dimitri masadaki sandalyeye kaykılmış olan Triston'a bakarken.

Triston'ın bardağını doldurmak için hamle yapıyorum ama elini uzatarak üstünü kapatıyor. Tam devam etmek üzereydim ki Dimitri konuştu. "Bardağını doldur, Chloe. Israr ediyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum, Alexander bardağının tamamını geri fırlatıp yeniden doldurmam için masanın üzerine bırakırken bile.

Triston elini çekiyor, ben de kısa bir bardak doldurduktan sonra Rush ve Ryker'ın bardaklarına geçiyorum. Masanın üzerine eğilerek Alexander'ınkini tekrar dolduruyorum. Ama daha yeni bitirmiştım ki bileğimi tuttu. "Dün söylediğin şeyi düşünüyordum," diye başlıyor, gözleri nefesimi kesecek şekilde fırtınalı.

"Bırak onu Alex," diye emrediyor Dimitri.

Alexander'ın ağzı kapanıyor ve elimi bırakıyor ama bakışları mutlu olmadığını gösteriyor.

Smith'ler sessizdi ama Killian'a içkisini getirmek için ayrıldığımda Triston'ın şöyle dediğini duyuyorum: "Tercih ettiğiniz mekâna ayak bastıysak özür dilerim. Sadece müziğin iyi olduğunu duymuştum ama şimdi anlıyorum ki muhtemelen siz çaldığınız içindir."

Bütün Ruslar gülüyor. Ben başımı sallıyorum. Sanırım Triston ailedeki tüm cazibeye sahip.

Killian'ın masasında durup o da bana ters ters bakıyor. "O orospu çocuğu sana dokundu mu?"

Viskisini ve su bardağını bırakırken kaşlarım kalktı. "Sorun değil, buna alışkınım. Ama ailenizin neden ortaya çıktığını merak ediyorum."

Homurdanıyor. "Beni kontrol etmek için. Seni değerlendiriyorlar. Bana güvenmiyorlar ama sanırım yanıldıkları tüm yolları öğreniyorlar." Rusların masasına el sallıyor. Ne demek istediğini anlamıyorum ama sormuyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet. Sikimi emmen için."

Ona göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, cevabım tiksinti değil ve her zaman cinsel bir ilerlemeye eşlik eden normal korku titremesini hissetmiyorum. "O şeyin ağzıma sığmasına imkân yok."

O zaman gülüyor, boğuk kıkırdaması içimde titreşiyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Sığacak."

"Sana oral seks yapmayacağımı bilmelisin."

"Bir bedeli var mı?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, meraklı görünüyordu.

Aç. "Ben fahişe değilim." Öfkelenim, açıkçası bu sorudan daha çok rahatsız oldum.

İlk isteğinden daha fazla.

"Seni yapabilirim," diye başını eğerek tepkimi ölçüyor.

Bir an için korku beni tekrar vuruyor. Ama yutkunuyorum. "Ama o zaman duyarlılık eğitimi alman gerekir." Bir elini kalçama doladığında gitmek için dönüyorum.

"Buna değer."

"Killian," diye tıslayarak uzaklaşıyorum. "Dün gece tek seferlik bir şeydi, ben..." "Değildi."

"Öyleydi," diye dönüp bir sonraki masama doğru ilerliyorum.

Gece bir bulanıklık içinde geçti. Smith'ler Ruslarla kalıyor, Killian köşesinde saklanıyor. Topuklarımın üzerinde her zamanki dansımı yapıyorum, bahşişler yuvarlanıyor. Böyle giderse, gelecek ayın okul taksiti için iyi bir başlangıç yapacağım.

Kısa bir tuvalet molası verdikten sonra banyodan çıktığımda Killian'ı kapının hemen dışında beni beklerken buluyorum.

"Git buradan," diye homurdanıyorum, omuz silkerek onu geçmeye çalışıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor ve beni kollarından oluşan bir kafesin içine hapsederek duvara yaslıyor. "Senin fahişen olmayacağım, Killian," diyorum, kollarının altından kaçmaya çalışarak.

Kolunu. İşte o zaman göğsünü göğsüme bastırarak beni sıkıştırdı.

Bugün kahve dükkanında, oral seks hakkındaki sohbet bile daha normal ve daha az uğursuz hissettirmişti.

Ama bu şekilde kapana kısılmışken yeniden korkmaya başlıyorum.

"Korkutuyorsun

Ben."

Hafifçe geri çekiliyor. "Ben asla böyle kadınlarla ilgilenmem

Bu. Bunu yalnız bırakamam."

Ona bunun benim sorunum olmadığını söylemek isterdim ama Killian bunu benim sorunum haline getirecek. "Daha önce hiç oral seks yapmadım. Nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Bu şimdiye kadarki en kötü neden ama bu konuşmayı defalarca yaptık.

"Sana öğreteceğim." Ağzını kulağıma dayadı.

Ama başımı sallıyorum. Bu çok yanlış. Sıradan bir adamın bile üzerimde güç sahibi olmasını istemiyorum. Bunu Killian gibi birine vermeyeceğim.

"Hayır."

Eli omzuma geliyor. "Evet."

"Hayır, Killian," diye başlıyorum ama beni aşağı itiyor, dizlerim elinin altında bükülüyor. Dün gece hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Ama bu... dizlerimin üzerine çökmek, bu benim en kötü kâbusum.

Gömleğini kavırıyorum, hırıltılı çığlığım aramızdaki boşluğu dolduruyor ve yıllardır söylemediğim o kelimeyi söylüyorum. "*Lütfen*, Killian. *Lütfen* bunu yapma." Sonra dizlerim bükülüyor ve tam da beni koymaması için yalvardığım yere düşüyorum. Ama hava ciğerlerime dolmuyor, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes almaya çalışıyorum ama onun yerine hiperventilasyon yapıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Ne oluyor lan?" diye gürlüyor ve aşağı uzanıyor, elleri koltuk altlarımda beni tekrar yukarı çekiyor. "Neyin var senin?"

"Çok fazla," diye cevap veriyorum, gözlerimi kapatıp duvarın ve Killian'ın ellerinin ağırlığını taşımasına izin verirken. "Beni rahat bırak, Killian. Senden beni rahat bırakmanı istiyorum."

Ama tam o sırada koridordan bir erkek kahkahası süzülüyor, ardından Rusça söylenen sert sözler geliyor.

Killian gölgelerin arasında eriyip gittiğinde, hangisinin geldiğini merak ederek kaskatı kesiliyorum.

Beni terk mi etti? Anasını-

Bacaklarımı çalıştırmaya çalışıyorum ama Alexander köşeyi dönüp beni orada görünce durduğunda hâlâ duvara yaslanmış durumdayım.

Bana doğru gelmeye başlamadan önce tüm dişlerini göstererek gülümsüyor.

ALTINCI BÖLÜM

KILLIAN

O şerefsizin Chloe'yi oyun alanı yapmak istediğini biliyorum. Kabul, benim de istediğim bu ama ona gerçekten zarar vermeyeceğim. Sanmıyorum.

Bu ilginç bir farkındalık ve düşünürken başımı eğiyorum. Bu ne zaman oldu? Onu kırmayacağıma ne zaman karar verdim?

Ağlama sesi ya da boğazını kesmek üzereymişim gibi lütfen demesi hoşuma gitmedi. Ölmek üzere olan insanların özel bir yalvarma şekli vardır... sanki hiç egoları kalmamış, sadece insanlık için yalvarıyorlarmış gibi. Normalde bağışıklığım vardır ama Chloe'nin çıkardığı sestten hoşlanmıyorum.

Dişlerim birbirine çarpıyor.

Chloe duvarı itmeye çalışıyor ama topukları onu tam olarak desteklemeyince tekrar duvara yaslanıyor.

Alexander ona doğru adım atıyor, sanki onu yutacakmış gibi ağzının kenarını yalıyor.

Hay sikeyim.

Gölgelerden çıkarsam Ruslar burada olduğumu anlar. İşte bu kadar. Artık burayı izlemek için kullanmayacağım. Dinlemek için.

Ama Chloe'ye dokunursa...

Onu öldürebilirim.

Onun ölümü Ruslara peşlerinde birinin olduğunu gösterecekti. Ama ona tekrar elini sürmeye cüret ederse.

Tam önünde duruyor, çenesi yukarı kalkmış, gözleri korkudan kocaman olmuş ve gözyaşlarından parlıyor.

"Bak ne buldum." Alexander gürlüyor ve sonra bir elini uzatıp başparmağını kızın yanağına sürüyor. Chloe arkasını dönüyor, bu da Alexander'ın parmaklarını Chloe'nin ensesine dolmasına ve yüzünü kendine doğru çekmesine neden oluyor.

Chloe çılglık atarken iki elim de sıkıştı.

Triston koridorun sonunda beliriyor. "Kafayı da mı kullanıyorsun?" diyor Chloe'yi anında bırakan Alexander'a.

Triston ve Gris ikiz. İkisi de annemizin klasik görünüşünü ve cazibesini miras almışlar ve ben onları oldukça çetin durumlardan geçerken gördüm.

İşimizin ticari yönüne pek dikkat etmiyorum, benim işim gölgede kalıyor ama ikisi sayesinde milyonları aşip milyarlara ulaştığımızın farkındayım.

Bu yüzden Triston'ın bu durumu halletmek üzere olduğunu biliyorum. Duvara yaslanıp rahatlıyorum.

Alexander elini bırakarak Chloe'den uzaklaşıyor ama yüzü hayal kırıklığıyla dolu. "Güzel garsonumuzu mola verirken bulduğumda yoldaydım."

Triston Chloe'ye bakıyor, gülümserken bakışları donuk. "Neden bir taneye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum. Bütün gece koşuşturdu durdu. Burası hep böyle kalabalık mıdır?"

Chloe konuşmadan başını sallıyor.

Bardan, Dimitri'nin çaldığı belli olan piyanodan Mozart süzülüyor.

Triston durmuş, hareket etmiyor, Alexander ise açıkça kardeşime bakıyor.

"Bütün gece bu kadar yoğun çalışmışken ana odaya dönmenizi istediğim için üzgünüm ama kardeşim Rush'ın bir highball içmeyi umduğunu biliyorum. Bunlar onun zayıf noktasıdır."

"Elbette," diye boğazını temizledi Chloe ve Alexander'ın yanından geçip gitti. Topuklarının üzerinde sadece bir kez sallanıyor ve sonra koridorda ilerliyor, köşeyi dönmeden önce atkuyruğunu düzeltiyor.

Kızım yüzünü nasıl geri takacağını biliyor. Ve bu etkileyici olsa da, birilerinin ona acı çektirdikten sonra bunu yapmayı öğrettiği açık.

Onu hala kirletmek istesem de, onu bu kadar korkutan o orospu çocuğunun kim olduğunu da bilmek istiyorum.

"Ait olmadığın bir yere basıyorsun," diyor Alexander Triston'a tükürerek.

Triston yumuşak bir sesle, "Dikkatli ol," diye karşılık verir. "Birini seçmek istemezsin

benimle kavga etti."

"Kardeşin Kincaidlerle evlendiği için mi?" Alexander alay eder.

Triston sadece gülümser. "Çünkü büyüme ve kârda seni ikiye bir geride bırakıyoruz." Triston omzunun üzerinden bakıyor ve Chloe'nin gittiğini görünce Alexander'ın yanından geçip banyo kapısına yöneliyor. Kapıyı itip açmadan önce gözleri benimkilerle buluştu. Alexander'ın aksine, Triston başından beri burada olduğunu biliyordu.

Ben gölgelerin daha da derinlerine çekilirken Alexander da onu takip ediyor. Kardeşimin peşinden banyoya doğru ilerlerken Rusça bir dizi küfür savurmasını dinliyorum.

Fark edilmeden masama dönme fırsatını değerlendiriyorum.

Chloe, ben istememiş olmama rağmen hesabı bırakmıştı.

Baktığımda onu barda para çekerken buluyorum. Deri ceketini giyiyor, parasını gizli arka cebine koyuyor ve arka kapıya yöneliyor.

Masanın üzerine birkaç banknot bırakarak onu takip ediyorum, zor olmasa gerek. Dimitri odaya hükmediyor ve çalarken tüm gözler onun üzerinde.

Chloe'nin dairesine giden yolu zaten bildiğim için ışığın az olduğu kenarlara yapışıyorum. Ya takip ettiğimi biliyor ya da takip edebileceğimden endişeleniyor, çünkü birkaç kez omzunun üzerinden bakıyor.

Kapısına geldiğinde, anahtarını kilide sokup evin içinde kaybolmadan önce son bir kez kontrol ediyor, sürgü arkasından tıkırdıyor.

Ama ben çoktan arkadan dolaşmaya başlamıştım. Yangın merdiveninin yükseltilmiş merdivenini yakalamak için zıplıyorum. Penceresi kilitli ama onunki gibi bir mandalı açmak amatörler göre bir iş ve bir saniye içinde pencereyi kaydırarak açıyor ve kendimi onun odasına bırakıyorum. Köşedeki duvara yaslanıyorum.

Etrafta dolaştığını, banyoya girdiğini, dişlerini fırçaladığını duyabiliyorum. Sonunda ceketini koluna geçirip odaya giriyor. Gizli cebinden parayı çıkarıyor, karyola iskeletini çekiyor ve parayı küçük bir saklanma yerine tıktırıyor. Duvardaki deliği o mu açtı?

Duvardaki tabloları tekrar inceliyorum, nefesim kesiliyor. Her birini seviyorum, en çok da yüzünün parçalara ayrılmış halini. Karanlık, cesur ve dün gece ilk baktığımda bana... görüldüğümü hissettirmişti.

Ama dikkatim yine Chloe'nin üzerinde, Oxford'un düğmelerini açıyor, omuz silkiyor, katlıyor ve küçük çalışma masasının üzerine koyuyor. Sonra ayakkabıları ve son olarak da pantolonu.

Bir elini arkaya uzatıp sütyenini açarak askıların omuzlarından aşağı kaymasına izin verirken, sikim elbise pantolonumun içinde sertleşiyor.

Kahretsin, göğüsleri kesinlikle harika. Onlar hakkındaki ilk değerlendirmem tamamen yanlış. Büyük değiller ama dolgunlar ve ağzımı tıka basa doldurmak istiyorum. "Bir erkeğe bu kadar güzel memeler göstereceksen onu uyarmalısın."

Çılgılık atıyor, kapıya doğru tökezlerken bile kolları göğsünü örtmek için yukarı kalkıyor. "Killian!"

"Sakin ol," diye gürlüyorum, yine de onu çok korkuttuğumun farkındayım. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"Burada hiç olmamalısın." Dönerek uzaklaşıyor, bu da bana tangalı kıcının harika bir görüntüsünü veriyor, gömleği kaptığı gibi göğsüne çekiyor ve geri dönüyor. "Cidden. Bu çok boktan."

"Evet. Belki," diye omuz silkiyorum ve dövmeli göğsümü göstermek için tişörtümü çıkarıyorum. Ellerimdeki dövmeler göz korkutmak içindi. Onlar da işin bir parçası. Ama göğsümde dövmesini yaptırdığım galaksi sadece benim için.

Boğuk bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

Ama ona sadece gömleği fırlatıyorum. "Daha iyi hissedeceksen giy."

Gömleği yakalıyor, aşağıya bakarken elinde tutuyor. Ben de duruyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Küçük hediyemi kabul edip etmeyeceğini görmek için beklerken aslında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Kahve gibi, onu da almasını istiyorum. Onu giysilerime sarılmış görmek istiyorum.

Yavaşça tişörtü açıyor, hala Oxford'unu göğsünde tutarken giymeye çalışıyor.

Hayal kırıklığını gürleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sarsılıyor, gözleri korkudan irileşiyor, ama ben sadece önünde duruyorum, tişörtü geri alıyorum ve başının üzerine çekmek için açıyorum.

Etek ucundan tutarak bir tarafını açıyorum, böylece kolunu kolun içine sokabiliyor, sonra diğer tarafıyla tekrarlıyorum, ta ki tişört vücudunun etrafından aşağı düşüp kalçasının ortasına gelene kadar.

"Sen küçüksün," diye

homurdanıyorum. "Sen

büyüksün."

Bu beni gülümsetiyor. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Başını sallıyor. "Olmalısın. Odama öylece giremezsin."

"Çok kolay oldu," diye karşılık veriyorum, ayakkabılarımı tekmeleyerek.

"Çok daha iyi kilitlere ihtiyacın var."

"Killian, ne yapıyorsun?" Oxford'u bıraktı, ama şimdi kollarını tekrar ortasına doladı.

"Alexander Ivanov'un bu gece seni tehdit etme şeklinden sonra seni yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Burada hiç güvenliğiniz yok. Bu acınası bir durum."

Bana göz kırpmıyor, ağzı açılıp kapanıyor ve sonunda "Beni korumak için mi buradasın?" diyor.

"Aynen öyle. Seni onunla yüzleşmen için koridorda bıraktığım için özür dilerim." İçim burkuluyor. "Bu bir iş meselesi."

"Bilmek istemiyorum." Büroya yaslanıp bana ihtiyatla bakıyor.

"Akıllıca." Pantolonumu çıkardım ve ayaklarım ucundan sarkacak şekilde onun küçük ikiz yatağına uzandım. "Daha büyük bir yatağa ihtiyacın var."

"İhtiyacım yok."

"Buraya gel."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor, kolları hâlâ ortasında.

Ellerimi başımın altına koyup karın kaslarımı esnetiyorum. "Tamam, ama sırtını büroya yaslarsan uzun bir gece olacak."

"Killian gitmelisin." Sesi bana yalvarıyor ve bir şeyi kabul etmezsem bütün gece dönüp duracağımızı biliyorum.

"Sadece uyuyorum. Başka bir şey değil." Ellerimden birini başımın altından çıkarıp onu öne doğru sallıyorum. "İyi bir çocuk olacağım ve senden bir daha sikimi emmeni bile istemeyeceğim. Yine de, açık olmak gerekirse, bunu kendi iradenle yapmakta özgürsün."

Bana bakarken dudakları aralandı. "Sen gerçekten delisin."

"Genel kanı bu yönde." Ona tekrar el sallıyorum.

Yavaşça bürodan kalkıp parmak uçlarında bana doğru geliyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Yatağın kenarında durdu, yüzünün her çizgisinde kararsızlık vardı.

Elimi uzatıp bileğinin etrafında dolanıyorum. Ama bu kez elimi hafifçe, yumuşakça kavırıyor ve onu en ufak bir şekilde çekiştiriyorum. İsteğime kulak veriyor, yanıma kaymadan önce bir dizini yatağa koyuyor, yan yatıyor, bana dokunmuyor.

Sikerim böyle işi. Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çektim. Sürpriz bir şekilde boşalıyor, vücudumun içine giriyor. "Ben de pek iyi değilim." "Şimdi ne oldu?" Yanağı omzuma yerleşirken soruyorum.

"Beni takip eden, manipüle eden, evime giren adamın yatakta sarıldığım adam olması ne kadar çılgınca? Senin yanında olmanın bana kendimi güvende hissettirmesi çok çılgınca."

Ah. Şimdi bir yere varıyoruz. "Haksız değilsin. Ben de geceleri ortaya çıkan canavarlardan biriyim."

"Evet."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Ağzını dilimle doldurmadığım bir kadını hiç öpmemiştim ama Chloe'nin başının tepesine hafif bir öpücük konduruyorum.

Hindistan cevizi kokulu bir şampuan kullanıyor olmalı, çünkü meyvemsi koku burun deliklerimi dolduruyor.

"Ama belki de şu anda, diğer canavarlara karşı savaşmak için bir canavara ihtiyaın var." Onu daha da yakınıma çekiyorum, aletim boxer klotumun içinde çadır kuruyor. "Mesela ejderha binicisi olmaya karar versem ve ejderhanın beni diri diri yakmasından ya da havaya fırlatmasından endişe etsem, ama ejderhayı evcilleştirirsem

ejderha, o zaman en güvenli kız ben olurum."

"Ne boktan bahsettiğini bilmiyorum ama ben evcilleştirilecek bir tip değilim."

"Bu bir kitap..." diye mırıldanıyor ama ağırlığını üzerime daha fazla verirken sesi uykulu geliyor. "Ve haklısın. Hiçbir erkeği evcilleştirmekle ilgilenmiyorum. Sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?"

"Belki de gerçekten şişmanlamalısn," diye gönüllü oluyorum. Sonra gözlerimi kısıyorum. "Boş ver. Eminim ekstra kıvrımlarla harika görünürsün. Bütün o sallantılar çok seksi olurdu."

Sikimden biraz dl sızıyor.

"Sen çok fazlasın," diye iç geçiriyor ve sonra sessizleşiyor, vücudu uykuya daldığını bana bildirmek için istemsiz küçük bir sarsıntı veriyor.

Bir yanım mastürbasyon yapmak istiyor. Sikim ihtiyaçtan da te.

Ama bunun yerine diğer kolumu ona doluyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Seks yapmıştım ama hiç bir kadınla yatmamıştım. Uykuya dalmadan hemen önce, başka hangi ilklerin benim yoluma çıkacağını merak ediyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

CHLOE

hayatımın en derin uykusundayım, garip bir ses kenarları çekiştiriyor. Yavaş yavaş uyanıyorum, bedenim sıcak ve rahat.

İşte o zaman sesler nihayet fark ediliyor. "Hayır. Dur."

Bu da ne böyle?

Sırtımda bir el esniyor, avuç içi çıplak tenime yayılıyor. Killian. Tişörtüm yukarı kalkmış ve o da bundan faydalıyor, avuç içi sırtımın çıplak tenine değiyor. İtiraz etmiyorum. Aslında, avucunun sertliğinin omurgamda gezinmesi gerçekten hoş bir his.

"Doug. Bekle. Dedim ki-"

Başımı kaldırıyorum, Killian'ın koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Neler oluyor?"

"Sanırım oda arkadaşlarından biri randevusuyla sorun yaşıyor."

Bir elimi Killian'ın göğsüne koyarak ayağa kalkıyorum ve başımı çevirip bir silah arıyorum. Muhtemelen Sarah'dır. Berbat bir erkek zevki var ve birden fazla kez evimize getirdiği bir adamı dövmek zorunda kaldık. Yemin ederim, sırf bu yüzden odası yerine kanepede takılıyor.

Köşede sakladığım beyzbol sopamı gözüme kestirip bacaklarımı yataktan aşağı itmeye çalışıyorum ama Killian'ın eli kalçama yapışıp beni yanında tutuyor. "Oraya gitmiyorsun." Beni kendisine doğru tutarken tartışmaya yer yokmuş gibi bana ters ters bakıyor.

"Burada oturup oda arkadaşımın tecavüze uğramasını dinlemeyeceğim," diye karşılık veriyorum, ona ters ters bakarak.

Başını eğiyor. "Bu da ilgilenmemi istediğin başka bir sorun mu? ne?"

Ağzım açık kaldı çünkü göt herif beni yine tuzağa düşürdü. Bu Bu sefer, aslında bana hizmetini isteyip istemediğimi soruyor.

Cevap vermek yerine tekrar yataktan kalkmaya çalışıyorum, ama beni çeviriyor, böylece onun üstüne düşüyorum.

Dizlerim doğal olarak onun iki yanına düşüyor ve sikinin başı klitorisime doğru bastırıyor.

İçimde roket gibi bir his patlaması gibi ve sırtımı eğiyorum, boynum kranklanıyor, böylece şahdamarım ona maruz kalıyor, kalçalarımı bana karşı daha fazla hissetmek için yuvarlıyorum.

"Bunu evet olarak kabul edeceğim," diye homurdanıyor ve ikimizi de ters çeviriyor, böylece sırtım yatağa iniyor, vücudu benimkinin üzerinde. Sonra beni öpüyor.

Dil yok, sadece ağzını benimkine sıkıca bastırıyor ama bu harika hissettiriyor. Boynunu tutuyorum, parmaklarım saçlarına gömülürken ben de onu öpüyorum.

Bir an sonra ayağa kalkıyor ve yataktan kalkmadan önce bana uzun uzun bakıyor. Ve sonra, üzerinde siyah boxer'ından başka bir şey yokken, aleti zar zor zaptedilmiş ve sertleşmiş bir halde, odadan dışarı adım atıyor.

"Killian," diye tıslayarak arkasından zıplıyorum, tam o sırada Sarah yüksek sesle itiraz ediyor.

Onun uzun adımlarına yetişmek için koşuştururken Killian'ın gömleği kalçalarımın düşüyor.

Ama ben oturma odasına ulaştığımda o çoktan adamı ensesinden yakalamış, tek eliyle Sarah'nın üzerinden çekip havaya kaldırmıştı bile.

"Hey Dougy," diye gürledi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ne oluyor lan?" Sarah koltuktan fırlayıp arkama saklanmaya çalışırken

Dougy cevap veriyor. "Neden kendi işine bakmıyorsun?" Tek koluyla adamı, Dougy'nin dişlerini takırdacak kadar sert bir şekilde sarsıyor. Durduğunda yüzünü

Dougy'nin yüzüne doğru çevirdi. "Kız arkadaşımı üzdün. Bu da demek oluyor ki, beni üzüyorsun. Yani anla ki bu seni benim iş, dostum." Ve sonra Dougy'yi bir kez daha sarsar.

"Tanrım," diye haykırır Dougy. "Anladım dostum. Ben gidiyorum. Özür dilerim."

"Gitmeden önce bilmeni isterim ki, seni bir daha burada görürsem, domuz bağıyla bağlar, ağzını bantladığım bir bezle tıkar ve seni sokağın aşağısındaki serserilere kişisel seks oyuncakları olarak kullanmaları için satarım. Acıdan mı yoksa pis kokudan mı kusacaksın emin değilim ama ağzını bantladığımda kendi kendine boğularak öleceğini biliyorum."

"Killian," diye ağlıyorum, "böyle konuşamazsın. Bu korkunç-" Ama burnuma idrar kokusu gelince duruyorum. "Az önce..."

"Kahretsin," Killian adamı yıpranmış halıdan mutfaktaki daha da kötü muşambaya doğru sürüklerken çiş bacağının dibine ulaşır ve yerde birikmeye başlar. Sonra Dougy'yi bir kez daha sarsar. "Bunu sen temizleyeceksin Dougy. Nasıl olur da evini dağıtmazsın?"

"Killian," diye tekrar deniyorum. "Ben temizlerim, sen sadece onu buradan çıkar."

"Hayatta olmaz, aşkım. Bu herifin çişine dokunmayacaksın. Pisliği o yaptı, köpek gibi davranıyor, ya temizleyecek ya da ben burnunu sürteceğim."

Açıkçası etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim emin değilim.

"Temizleyeceğim," diye ağlıyor Doug. "Temizleyeceğim, yemin ederim. Yapma, beni bir daha sarsma."

"Sarah," diyor Killian şarkı söyler gibi bir sesle ve Sarah'nın zıplamasına, sonra da arkamda dikkat kesilmesine neden oluyor.

"Adımı biliyor," diye iç geçiriyor Sarah ve arkama dönüp Killian'a yapışkan gözlerle baktığını görüyorum.

Omurgamdan aşağı bir sinir dalgası iniyor. Benim odamdaydı. Onun gömleğini giyiyorum...

"Temizlik malzemelerini getir," diye emrediyor Killian. Sarah lavabonun altındaki dolaba doğru koşarak bir spreyci şişesi ve birkaç kâğıt havlu çıkarır. Killian sonunda Doug'ı bırakır, adam ayaklarını altına alamadığı için yere dizlerinin üzerine çöker. Ama hayatı buna bağılıymış gibi ovalamaya başlarken zar zor ağlıyor. Muhtemelen öyledir.

Killian'ın ellerine bakıyorum ve insanları öldürdüğünü biliyorum. Ama aynı zamanda kendi canavarıma sahip olmakla ilgili yorumunu da düşünüyorum. Burada bir mantık olması delilik mi?

Doug çiş birikintisini temizlemeyi bitirir ve Killian onu tekrar boynundan tutarak kapıya doğru çeker.

Kapıyı açıyor ve Doug'ı dik merdivenlerden aşağıya gönderiyor. Doug'ın yere nasıl indiğine bile bakmıyor, kapıyı kapatıyor ve arkasından kilitliyor.

"Sikiş oyuncağı mı? Ciddi misin?" Killian daha az yırtıcı görünmeden bana doğru yürürken kollarım kavuşturulmuş ve kaşlarım yukarı kalkmış durumda. Ama şu anda korkmuyorum. Hatta meme uçlarım onun tişörtünün içinde iki sert çakıl taşı gibi.

O kadar hükmedici, o kadar güçlü ki. Çözmekte zorlandığım sorunları, sanki sinir bozucu sineklermiş gibi silip süpürüyor.

Önümde zar zor duruyor, bir kolunu kığımın altından geçirip beni yukarı kaldırıyor. "Sikiş oyuncaklarından bahsetmişken," diye gürlüyor ve Sarah kıkırdıyor.

Killian omzunun üzerinden, "Yatağına git Sarah," diyor. "Böyle bir adamı tekrar buraya getirirsen, gerçek bir sorunumuz olacak."

Tam o sırada diğer iki oda arkadaşımın odalarından başlarını çıkardıklarını görüyorum. Kennedy bana küçük bir el sallıyor, gözleri Killian'ın iri vücudunda geziniyor.

Haksız da sayılmaz. Güçlü kalçaları ve gülünç derecede geniş omuzlarıyla çok etkileyici.

Göğsündeki mürekkep bir sanat eseri gibi ve bir ara onu incelemek istiyorum. Ellerim omuzlarında, ama yatak odamın kapısını arkamızdan kapatırken parmaklarımı boynuna ve saçlarına doğru kaydırıyorum.

Onunla ilgili en yumuşak şey bu olabilir ve iki elimle saçlarını tutuyorum, yanağım alnına yaslanıyor. "Teşekkür ederim."

Yanıt olarak homurdanıyor. "Bu bir takas, unuttun mu?" "O saksoyu isteyeceksin, değil mi?"

"Sikimi emersen ağlayacak mısın?" diye soruyor karşılığında, odanın ortasında durarak.

Gözlerinin içine bakmak için yüzümü kaldırıyorum. "Hayır. Sadece beni dizlerimin üzerine çöktürme, tamam mı?"

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini söyle bana."

Başımı salladım. "Bu konuda endişelenme. Sadece ödemeni al."

"Önce bana anlatmanı istiyorum. Kimdi ve ne yaptı?" Killian'ın sözleri çok yakınımaya geldi ve gözlerimi kaçıtırken yüzümü buruşturdum.

"Ancak bana neden böyle olduğunu söylersen."

"Ben sadece böyle doğdum." Ama onun sertleştiğini hissediyorum, dürüst olmadığını biliyorum. Ona tekrar bakmak için dönüyorum, dudağımı ısırıyorum. Birbirimizden saklanmaya devam edebildik ya da istediğimi bildiğim halde kendime istemediğimi söylediğim kısma gelebilirdik.

"Killian?"

"Evet?"

"Bunun kısasa kısas bir şey olduğunu biliyorum, sen bana yardım ediyorsun, ben sana yardım ediyorum ve şimdi Doug olayı için sana borçluyum. Ama bana tekrar dokunma şansın var mı?" Yanaklarımın ısındığını, utancımın ortaya çıktığını hissediyorum ama yine de soruyorum, çünkü hava karanlık ve onun sikinin klitorisime değmesi çok güzeldi...

Göğsünün derinliklerinde benim de içimde yankılanan bir gümbürtü çıkarıyor ve sonra beni yatağa yatırıyor.

Tişörtünün kenarından tutup hızlı bir hareketle yırtarak açtı. "Killian!" Heyecan ve korku eşit oranda içimde dalgalanıyor.

"O benim tişörtüm," diye sırtıyor. "İstersem yırtabilirim."

Tangamı iki eliyle kavrayıp iç çamaşırını yavaşça kalçalarımın altına, dizlerimin üzerinden, ayak bileklerimden geçirip ayaklarımdan çıkarırken bile gergin bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Ayak parmakların bile seksi," diye gürlüyor ve bir ayağımı tutup ağzına götürerek kavisine bir öpücük konduruyor.

Nefesim kesiliyor çünkü gıdıklanıyorum ama sonra ayak başparmağımı dudaklarının arasına alıyor ve dilini iki parmağımın arasındaki vadiye gezdiriyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, onun kocaman elindeki ayağıma bakarken saçlarım sırtımdan ağağı dökülüyor.

O haklı. Ona kıyasla küçük görünüyorum.

Ayağımdaki tutuşunu gevşetiyor, elini baldırımın kasları boyunca kaydırıyor ve sonra bacağımı büküp açmak için dizimi kancalıyor.

Nefesim gittikçe daha kısa aralıklarla çıkıyor, kanım kulaklarımda çalkalanıyor.

Diğer dizime uzanıyor, onu da büküyor, beni tamamen açıyor, böylece onun önünde yayılıyor.

En mahrem yerlerime bakıyor ve ben kızarma ya da Saklan.

Elini uzatıp parmak eklemlerini tmseğimin üzerinde gezdiriyor. "Bu bana ait

benim için," diye gürlüyor. "Başka kimseye değil."

"Sana zaten söyledim," diye cevap veriyorum, sonra başka tarafa bakıyorum. "Ben kimseyle çıkmam. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Güzel," diye homurdanıyor, yüzünü kalalarımdan arasına yerleştirmek için kendini yatağa bırakırken. Sonra kalçamı hafifçe ısırıyor.

Vücudum kısmen şaşkınlıktan, ama aynı zamanda ağrıyan yerime yaklaşıkça beklentiyle sıçırıyor. O yaklaşıkça ağrım daha da keskinleşiyor. O kadar ıslanıyorum ki kendi heyecanımın kokusunu alabiliyorum.

Sonunda, dilini dikiş yerimin tüm uzunluğu boyunca kaydırarak uzun bir yalama yapıyor.

Dudaklarımdan muhtaç, ağlamaklı bir inilti çıkarken başım geriye düşüyor.

Onun cevabı dilini klitorisimin üzerinde döndürmek oluyor. "Oh Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Killian klitorisimi uzun uzun yalarken yatağımda bir ısı ve ıslaklık seli birikiyor.

"Amin çok lezzetli," diye gürlüyor tenime doğru. "Seni bütün gece yiyebilirim."

Cevabım, parmaklarımı saçlarına gömüp onu daha da yaklaşması için cesaretlendirirken daha yüksek sesle inlemek oluyor.

Dizlerim birbirinden daha da ayrılmış, ihtiyaımı haykırırken bedenim ona tamamen açılmıştı.

Ve sonra nefret ettiğim o kelimeyi söylüyorum, ama tam şu anda hiç nefret etmiyorum. "*Lütfen*, Killian. Lütfen beni boşalt."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

Beni etkileyen lanet olası "*lütfe*". Daha önce de aynı şekilde yalvarmıştı, onu diz çöktürmememi istediğinde.

O zamanki ses tonundan nefret etmişim, kırılmış ve hırpalanmış, sanki son onurunu da kırmışım gibi.

Ama bu lütfe... Beni ateşliyor. Küçük klitorisini kucaklıyorum, bir parmağımı amına sokuyorum ve lanet olsun, etrafımda çok sıkı, çok yumuşak ve ipeksi, horozum sıcıyor ve seğiriyor.

Parmağımı tamamen sıkmadan önce nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Boşalırken parmaklarını kafa derime sokuyor, kasılmalar vücudunu en seksi şekilde kıvırıyor.

Boşta kalan elimle iç çamaşırlarımın içinden sikimi kavıyorum ve taze yüzlü bir okul çocuğu gibi boxerimin içine boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beni yavru bir köpeğe dönüştürüyor.

Kasılmaları yavaşlıyor, vücudu yatağın içinde soluyor, yırtık pırtık tişörtüm hala kollarında asılı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor, saçları bir hale gibi yatağın üzerine yayılıyor. Tanrım, o kadar güzel görünüyor ki, durgun ve tatmin olmuş.

Parmağımı içinde tutarak bakmak için kaldırıyorum. "Bu çok güzeldi, Aşkım."

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Emin değilim Niyetiniz buydu."

"Elbette öyle. Sana dokunmak, senin tarafından dokunulmak istiyorum. O sesleri tekrar çıkarmanı duymak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim."

Kıkırdıyor, sadece küçük bir ses. Onu bir süre daha izlemek istiyorum ama sikim iç çamaşırlarımın bandını zorluyor, bel bandının üzerine doğru itiyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, kumaşı kalçalarımın altına doğru çekiyorum ve sikimi elime alıp birkaç kez pompalıyorum. Hâlâ bacaklarının arasındayım ve amının görüntüsü dün geceki kıçının görüntüsünden bile daha iyi.

"Sana her zaman bakabilirim," diye homurdanıyorum, bir kez daha çekistiriyorum.

Ama o kayarak uzaklaşıyor, yatakta ilerliyor. Ayağını yakalıyorum, kaşlarım çatılıyor ama o sadece gülümsüyor ve gömleğimin aşağıya düşmesine izin veriyor.

Kollarını. Sonra şakacı bir şekilde ayağını tuttuğum yerden çekiyor, göbeği yatağın üzerinde olacak şekilde dönüyor, kıcı yine görüş alanımda, ağzı sikimle aynı hizada.

Canavarımı dudaklarına doğru eğerken "Evet," diye homurdanıyorum.

Çekingen davranıyor, ucunu yalıyor, birkaç küçük emme yapıyor ama oynamasına izin veriyorum, nefesim tüm alaylardan dolayı düzensizleşiyor.

Sonunda ağzını açıp mantar kafayı içine aldığında, ağzını sadece kafayla doldurduğunda, spermim shaftıma doğru hareket etmeye başladığında karıncalanmayı hissediyorum. "İşte bu, aşkım, fazla sürmez, dün gecedan beri sertleştim... siktir..." Ağzının içine daha da fazla kayarken ve boğazının arkasına çarptığımda gürlüyorum.

Bir elimle hala shaftımı pompalıyorum, ama diğer elimle onun ballı saç kütlesine yerleşiyorum ve hepsini yumruğumda büküyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, benden geri kayarken tükürmeye ve küfretmeye başlıyorum ve sonra beni tekrar içeri alıyor.

Tüm vücudum titremeye başlıyor, en çok da kalçalarım. Daha önce hiçbir orgazm böyle olmamıştı, beni içine almak için çabalarken biraz boğulurken farklılığı hissedebiliyorum.

"Chloe," diye inliyorum. "Evet bebeğim, aynen böyle. Siktir."

Eli kalçama geliyor, narin parmakları küçük ve bana tutunurken çok kırılgan görünüyor. Yemin ederim, beni daha da yaklaştırırken elinin dövmesini yaptıracam.

Saçlarını sıkıca kavriyorum ama o iri gözlerle bana bakarak çekiliyor. "Killian?"

"Öyle mi?" Onu tekrar sikime almak için can atıyorum.

Bana bakıyor, gözleri özür dolu, "Saçımı böyle tutmasan olmaz mı?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, çenem sertleşiyor. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

Başını sallıyor, ben bırakırken saçları omuzlarına dökülüyor. "Hayır. Bunu mahvetmek istemiyorum, ben sadece..." Ve sonra, elim saçlarında değil de boynundayken, sikimin üzerine geri dalıyor.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Boşalmayı çok istiyorum ama aynı zamanda... Geri çekiliyorum, dudaklarının sikimden ayrılma sesi küçük bir patlama sesi çıkarıyor.

Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Yine de mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin." Ona bakıyorum, tüm kaslarım gergin. "Saçlarını tutmamdan neden hoşlanmadığını ve seni neden bu kadar korkuttuğunu söyle bana.

diz çök."

Dudağını ısıyor ve sonunda cevap vermeden önce birkaç nefes çekiyor. "Üvey babam..."

"Yüce Tanrım," diye tükürdüm. Eğer ona cinsel saldırıda bulunduyorsa, yemin ederim ki onu hayal bile edemeyeceği şekilde inciteceğim. Dougy'yi tehdit etme şeklim.... Ona yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı kalır.

Yüzünü buruşturuyor. Yanlış mı anladı? Nazik bir elimi yanağında gezdiriyorum ve bu kez saçlarının parmaklarımın arasından kaymasına izin verirken başının arkasını kucaklıyorum. "Ondan kimseye bahsettin mi?"

Başını iki yana sallıyor.

"Bana anlatmak seni daha iyi hissettirecektir."

Titrek bir nefes alıyor. "Olacağından emin değilim."

"Neden olmasın?"

Yüzünün parçalara ayrıldığı resme bakıyor. "Çünkü o zaman gerçekten kırıldığımı anlayacaksın."

Sırt üstü yatağa uzanıyorum. "Aşkım, senin benden daha berbat durumda olmana imkân yok. Güven bana. Benimle paylaşabilirsin ve ben seni anlayacağım. Belki de herkesten daha iyi."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Bana ikinci kez bir söz verdiriyor olması dikkatimden kaçmadı. Benim kızım güvenmekte zorlanıyor mu?

Başını sallıyor, resme bakarken derin bir nefes alıyor. "Annemin üçüncü kocasıydı. Sanırım onunla polis olduğu için evlenmişti ve ikinci kocası ölüm tehditleri savurmuştu..."

Ona bakıyorum, çünkü bir konuda haklıydı. Anlamaya başlıyorum. Sanırım berbat durumdayım ama çoğunlukla istikrarlı bir evde büyüdüm. Babam benden nefret ederdi ama şu anda bunun bir önemi yok.

"Doğru. Üç koca. İkincisi hayatını tehdit etti, üçüncüsünün koruyucu olması gerekiyordu."

Yüzü acı dolu çizgilerle çizilmişti. "On dört yaşındaydım ve anneme çok kızgındım. Berbat olduğuma eminim. Ama..." Tekrar resme bakar.

"Anlat bana."

"Çok sert biriydi. Sadist gibiydi. Her şey onun kemeriyle başladı. Ama bir öğretmen bacaklarımdaki izleri fark ettiğinde..."

Küçük Chloe'nin daha da küçük bir versiyonunun kemerle dövüldüğünü hayal ettiğimde öfkemin yükseldiğini hissedebiliyorum. Ellerim sıkı toplar halinde kenetleniyor.

"Taktik değiştirdi ve ondan sonra iz bırakmayı bıraktı. Onun yerine, beni bırakması için yalvarana ve yaptığım ya da yaptığımı söylediği şey için özür dileyene kadar beni saatlerce diz çöktürdü. Özür dilemeye ne kadar direnirsem, o kadar kötüleşirdi. Yatağımı alır, beni aç bırakırdı." Hıçkırığını duyuyorum, vücudu sesle birlikte titriyor. Onu göğsüme çekiyorum ve içime gömülüyorum.

"Sonunda, on altı yaşına geldiğimde, artık canıma tak etmişti. Özür dilemeyi reddettim, yalvarmayı reddettim. Saatlerce sürdü.... Onu kırabileceğimi düşünmek aptallıktı." Dudaklarından küçük, kırık bir çığlık döküldü. "İşte o zaman bir kova su aldı ve diz çöktüğüm yerde önüme koydu."

Ne söyleyeceğini biliyorum ve göğsüm o kadar daralıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Bana o orospu çocuğunun yapmadığını söyle-" Onu o kadar sıkı tutuyorum ki, vücudu benimkine yapışmış durumda ve onu incitmemek için kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum.

Ama o beni dinlemiyor, tutuşuma bile dikkat etmiyor, kelimeler dudaklarından dökülmeye devam ediyor. "Saçlarımı sıkıca avucunun içine aldı ve başımı suyun içine itti ve nefes alamadım." Sonra nefes nefese kalmaya başlıyor, parmakları göğsümdeki kaslara saplanıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum. "Bir canavarla birliktesin, unuttun mu? Burada kimse sana zarar vermeyecek." Ancak ben o orospu çocuğunu öldüreceğim. Yavaşça. Ve büyük bir zevkle.

Sonra başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu. "Beni korur muydun?"

"Çok haklısın, korurum." Kelimeler ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıyor ama sıcak bir battaniye gibi üzerime çöküyorlar. Ciddiyim.

Kelimeler onu da etkiliyor. Çünkü göğsümü itip yanıma diz çöküyor ve saçlarını bir omzunun üzerine topluyor.

Sonra tekrar sikimin başını öpebilecek kadar eğiliyor. "Hey," diyorum başımı sallayarak. "Daha önce ne dediğimi biliyorum ama Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Bu iyiliğe başka bir zaman karşılık verebilirsin." Çünkü başka bir zaman olacak. Ve ondan sonra da.

Bunun rastgele bir ilişki olamayacak kadar iyi olduğuna çoktan karar verdim. "İstiyorum," diye cevap veriyor dudaklarını açıp bir öpücük almadan önce.

inanılmaz miktarda ağzının içine alıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, elim tekrar boynuna gidiyor. "Ciddiyim, Chloe. Bunu yarın bitirebiliriz."

Ama şimdiden daha fazlasını ağzına almaya başladı. Tıkanıyor ama bırakmıyor. Sonunda onu yukarı çekiyorum, ama o sadece geri dalıyor, bir eli karnımda, diğeri uyluğumda yayılıyor.

O kadar mükemmel görünüyor, o kadar iyi hissettiriyor ki, gırtlaktan bir çığlık atarken patlıyorum, kalçalarım yataktan kalkıyor ve yarağımdan fışkıran döllere onun ağzını dolduruyor.

Beni içiyor, parmakları tenimde esniyor ve boşalmam bittiğinde alnını karnımın alt kısmına getiriyor. "Haklıydın."

"Ne konuda haklıydın?"

"Sana söylediğim için daha iyi hissediyorum."

Bu sözler göğsümde bir şeyleri kırıyor ve onu vücudumdan yukarı çekiyorum, kendimi onun etrafında kıvırıyorum. "Bana onun adını söylemek ister misin?"

"Neden?" Onu kaşıklamama izin veriyor, çıplak kışını sikime doğru itiyor ve lanet şey tekrar kıpırdanıyor. Görünüşe göre ikinci raunda hazır. İhtiyacını görmezden geliyorum, kollarımı ona sıkıca sarıyorum.

"Çünkü onu etten bir kuklaya dönüştüreceğim."

Kollarımda kaskatı kesiliyor ve sonra ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Üvey babamı etten bir kukla mı yapmak istiyorsun? Bu da ne demek oluyor... boş ver..." Ama sonra beni öptü. Ona verdiğim sert öpücük gibi değil. Yumuşak ve tatlıydı, nefesinde dölümün kokusunu alabildiğim için daha da güzelleşti.

Daha önce hiçbir kadın beni böyle öpmemişti. Beni istedikleri gibi öptüler.

Ama hiçbir zaman beni olması gereken bir şeymişim gibi öpmediler.

Sevgiyle.

Yanağını okşayıp sırtını öpüyorum. Sonra onu vücudumun kıvrımlarına yerleştiriyorum. "Biraz uyu."

"Tamam," diye esniyor. "Alarmım altıya ayarlı." "Ne sikim için?"

"Stüdyo zamanım var."

"Stüdyo zamanı mı?"

"Evet. Resim yapmak için yeterince büyük bir alanım yok, bu yüzden okulun stüdyosuna kayıt yaptırıyorum. Ama görsel sanatlar bölümü mezunu değilim, bu yüzden boş zamanları en son ben seçiyorum. Bar yüzünden gece geç saatlere kadar çalışmıyorum, bu yüzden sabahın erken saatlerini alıyorum."

Demek orada resim yapıyor. Keşke onu izleyebilseydim, ama ben bile bunun ürkütücü olacağını anladım.

Ve sonra fark ediyorum ki, eğer dikkatli olmazsam, Gris'e dönüşeceğim. Bir kadına abayı yakacağım. Bu bir sorun çünkü ben ailemin uygulayıcısıyım. Bütün pis işleri yapan adam.

Üvey babasını etten bir kuklaya çevirmek mi? Kolay. Pazar sabahları sarılmak mı? Bu ben olmayacağım. Ben gecenin bir vakti ortaya çıkan şeyim.

Yine de endişelenmemeliyim. Beni sadece takas ettiğim için öptü. Bunu kısasa kısas şeklinde sürdürdüğümüz sürece sorun çıkmayacaktır.

Yine de, bela benim göbek adımdır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KILLIAN

Ne kadar geç kalktığımız ve gece uykusunun ne kadar kesintili olduğu düşünüldüğünde, alarmı gülünç derecede erken bir saatte çalıyor.

Bip sesini kapatmak için üzerime sürünüyor ve sonra göğsümde, üstüme kıvrılmış bir şekilde kalıyor.

Kollarımı ona dolayarak gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Kalkmak boktan bir fikir," diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden yastığa dökülen saçlarına.

"Sana söyledim, resim yapmak için tek şansım bu."

"Yeni bir fikir." Bir elimi sırtından aşağı kaydırıp poposunun hemen üstüne yerleştiriyorum. "Stüdyoya girebileceğin en son anda gidip eşyalarını alırsın ve sonra benim evimde istediğin kadar resim yaparsın." Onun çalışmasını izlemek istiyorum.

Bunun çok kusurlu bir plan olduğunu biliyorum. Bunun sadece cinsel bir iyilik alışverişi olacağını düşünerek yatağa girmiştım ama Chloe hayatımda gördüğüm en güzel şey ve ona bir süre bakmak istiyorum.

Onu yalınayak, dağınık bir topuzla, çatı katındaki epoksi çimento zemine boya sıçratırken hayal edebiliyorum.

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyor göğsüme doğru ve sonra kendini yukarı itip üzerimden kalkmaya başlıyor.

Kollarımı sıkıyorum. "Neden?"

"Çünkü," diye iç geçiriyor. "Sen benim sapığımsın. Senin evinde takılamam. Bu çok yanlış."

Onu bırakmıyorum. "Eğer beni takip edersen bu çok daha kolay olur. yaptı."

Uykulu bir kahkaha atıyor ama tekrar göğsüme yerleşiyor. "İkimiz de hiç de zor olmadığımı biliyorum. Takip açısından..." "Hayır. Ama en eğlencelisi sendin."

Sonra başını kaldırıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor. "Çok kadın mı takip ediyorsun?"

Kıskançlık beklemiyordum ve dürüst olmalıyım, bu hoşuma gitti. Onu, karnı benimkinin üzerinde düz duracak şekilde kaydırıyorum, bacakları kalçalarımın iki yanına düşüyor.

Sıcak ve çok yumuşak. Yanağına uzanarak, bu haftanın benim için de ilklerle dolu olduğunu söylemiyorum. Onun yerine, sabahın altısının hak ettiği tembel bir nezaketle öpüyorum. "Hayır, istemiyorum. Ayrıca, bil diye söylüyorum, evime davet ettiğim tek kadın sensin."

"Oh," yanakları muhteşem bir pembelikle kızarıırken gözleri irileşiyor. "Gerçekten mi?"

"Yani kabul etmezsen çok üzülürüm."

"Herhangi bir şeyin seni ezebileceğine inanmakta zorlanıyorum." Ama tekrar göğsüme yerleşiyor, rahatlıyor. "Stüdyo saatim dokuzda bitiyor, o saatten önce malzemeleri almam lazım yoksa odada başka biri olacak."

"Tamamdır," diyerek gözlerimi kapatıyorum ve ellerimle kalçalarını yokluyorum. Hâlâ çıplak ve sadece birkaç saat uyumuş olsam bile bu uyanmak için çok hoş bir yol.

Göğsümün üzerinde tekrar uykuya daldığını hissediyorum, elleri pazularımın üzerinde duruyor. Aşağıya bakıyorum. Ellerin vücutumun herhangi bir yerinde duruşunu seviyorum. Ben dövme ve kaslarla kaplıyım, o ise benimle tam bir tezat oluşturun.

Diğer elimle saçlarını topluyorum ama çekmiyorum, nazıkçe göğsümün üzerine yatırıyorum, sonra elimi ipeksi uzunluğundan aşağı doğru gezdiriyorum. Sonra yorganı üzerine çekiyorum, sıcak ve rahat olması için onu içine sokuyorum.

Başka hiçbir zaman bu kadar dingin hissettiğimi hatırlamıyorum.

İçimde titreyen karanlık duygular yok, sadece memnuniyet. Gözlerimi kapatıp yatağa geri yatıyorum.

Tam o sırada kapı çalınır. "Chloe?" diye sesleniyor bir kadın.

Gözlerimi tekrar açıyorum, bir protesto mırıldanıyorum. Elleri yatıştırıcı bir hareketle kollarımda geziniyor. "Evet, Daff?"

"Saç maşanı ödünç alabilir miyim?"

"Aranızda uyuyan var mı?" Kapı açılırken bile soruyorum.

Kapı aralığında bir kız belirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Pardon, hâlâ misafiriniz olduğunu fark etmemiştim."

Chloe gözlerini açmadan, "Saç maşası masanın üzerinde," diyor. Yorganı Chloe'nin üzerine daha sıkı çekerken Daff'ın gözleri üzerimizde.

"Siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?" Chloe o uykulu sesiyle, "Çok değil," diye yanıtlıyor.

"Sadece şaşırdım," diyor Daff, elinde saç maşası. "Hiç çıkmıyorsun ve-"

"Şimdi olmaz, Daff," diye gürlüyorum sağlıklı bir bakışla. Daff'ın gözleri gerçekten büyüyor ve sonra odadan dışarı fırlıyor. Kapı kapanır kapanmaz, Daff'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle " ok fazla oda arkadaşın var."

"İnan bana, biliyorum," diye cevap veriyor Chloe, burnunu göğüs kaslarına s rt erek. "Ama gerçekten de karşılayabileceğim en iyi ev bu. Son kaldığım yerde kendime ait bir odam bile yoktu."

Chloe tekrar uykuya dalıyor ama ben artık tamamen uyanığım. Sadece uyumasını izliyorum, ne zaman onun nefes alışını dinlemekten hoşlanan bir adam olduğumu merak ediyorum.

Bir saat sonra uyanıyor ve mümkün olduğunca çok yerine dokunduğum hızlı bir duş alıyoruz ve sonra giyinmek için odasına dönüyoruz.

İşte o zaman dün gece gömleğimi ikiye ayırdığımı fark ediyorum. Gülerek mutfağa gitti ve iki cips klipsiyle döndü. Gömleği ters çevirerek vücuduma tutturuyor. Aynaya bakıyorum, giysi klipsli olduğu için daha da uygun ve yansımada ona göz kırpyorum. "İyi görünüyorum, değil mi?"

"Sen çok fazlasın," diye gözlerini deviriyor biz atölyeye doğru giderken.

Chloe'nin resim malzemeleri küçük bir bölmeye sığıyor, bir rulo fırça ve yedi ya da sekiz t p yağlı boya. Ondan aldığım bir ş vale ve kolunun altına sıkıştırabileceği yaklaşık üç ayak karelik bir tuval alıyor.

"Zaten bir şey üzerinde  alışmıyor musun?" Odasında gördüğüm resimleri düşünerek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yeni bir fikrim var."

Tüm eşyalar kollarımızın altındayken Uber uygulamamı açıp bir araba talep ediyorum. On beş dakika içinde çatı katıma ulaşıyoruz.

Pek mobilya sevmem, bu yüzden alan oldukça açık, adada bir a  tabure, büyük bir kanep , büyük bir yatak. Yer batıya bakıyor, tavandan tabana pencereler ve Las Vegas silüetinin geniş açık manzarası var.

Vegas'ı pek sevmem, Londra'yı daha çok severim. Ama Vegas benim gibi bir adam için iyi. Burada o kadar çok pislik dönüyor ve turistler gelip gidiyor ki, herhangi bir pisliği saklamak için kolay bir şehir.

Chloe ş valeyi pencerelerin yanına kuruyor, tuvali sehpanın üzerine yerleştiriyor ve sonra palete biraz boya püskürtüyor.

Ben kanepeye uzanırken gözleri benimkilere kayıyor. "Gömleğini çıkarabilir misin?"

Kaşlarım kalktı. Kıyafetlerimi çıkarmayı hiç umursamıyorum ve bu yüzden tişörtümü silkiyorum, bunu yaparken çip klipsleri uçuşuyor.

Sonra kollarımı kanepenin arkasına açarak arkama yaslanıyorum. "Bana nedenini söyler misin?"

Küçük spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor. Bugün üzerinde Kelly yeşili bir tayt ve çok renkli bir atlet var, saçlarını seksi bir şekilde dağınık topuz yapmış ve bende her türlü pisliği yapma isteği uyandırıyor.

Beton zeminde ilerleyip bana doğru gelirken dudaklarında şakacı bir gülümseme var. Sonra eğiliyor, parmakları göğsümdeki devasa dövmenin kenarlarında geziniyor. "Samanyolu mu bu?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Dış kenarlara eklediğim her yıldızın aldığım bir canı temsil ettiğini ona söylemiyorum. Bugün o karanlığa dokunmak istemiyorum, burada onunla olmak beni çok mutlu ediyor.

Ama o yıldızlara odaklanmış gibi görünüyor, parmağıyla birkaç tanesinin üzerinde geziniyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyorum. "Sadece hoşuma gidiyor."

Başını eğiyor, elini teninde gezdiriyor. "Daha büyük bir anlamı yok mu?"

Yanağımdaki bir kas seğiriyor. "Bence yıldızlar insanlar gibidir. Milyarlarcası..." Ona bir yıldız olmadığımı, bir kara delik olduğumu ya da kendi ailemden bahsetmiyorum-

"Her ne düşünüyorsan dur," diye fısıldıyor, "ışığının söndüğünü görebiliyorum, o yüzden bir daha sormayacağım."

O zaman ona bakıyorum, şaşkınlıkla kaşlarımı birleştiriyorum. "Ne demek ışığım sönüyor?"

"Gözlerindeki ışık yine sönüyor," diye cevap veriyor elini tenimden çekerken. Ama sonra eğilip usulca alnımdan öpüyor, sonra geri dönüp tuvaline doğru yürüyor, o giderken bakışlarım kıcıda. Paleti eline alıp boş tuvale bakarken tekrar rahatlıyorum,

Sonra fırçasını birden fazla renge batırıp boyamaya başlıyor. Yüzü bana dönük olduğu için ne boyadığını göremiyorum ama vücudunun hareketlerini, konsantre oluşunu, kaşlarını çatışını, tekrar başlayışını izlemek bile büyüleyici.

Ne kadar zamandır oturup onun çalışmasını izlediğime dair hiçbir fikrim yok, kapı zilim çaldığında tüm zaman algımı kaybetmiştim.

İçinde bulunduğum trans halinden sıyrılıyorum ve kanepeden kalkıp kapıya bakmaya gitmeden önce bir an için rahatsız edici kapıya bakıyorum.

Triston diğer tarafta duruyordu. "Ne oluyor lan?" Kapıyı açarken sordum.

O da bana ters ters bakıyor. "Ne oluyor lan? Bunu bana mı soruyorsun? Saatlerdir telefonuna cevap vermiyorsun. Dün gece evde değildin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seninle konuşmaya geldim," diyor kapıyı iterken. "Cevap vermeden bu kadar uzun süre kalamazsın, Chloe olduğunu sanıyordum."

Bana dönüyor, kaşları alnına doğru yükseliyor.

Chloe'nin dağınık topuzundan bir boya fırçası çıkmış, çıplak ayakları ve atletiyile eğilirken gözleri tuvale odaklanmıştı. "Selam, Triston. Seni tekrar görmek güzel."

Benimle onun arasına bakıyor, benim gömleksiz göğsüme ve onun çıplak ayaklarına dikkat ediyor. "Merak ettim de, dün kardeşimin bir erkek olduğunu ima ettiniz.

-Seni takip mi ediyor?"

"Evet. Bu ikimiz için de çok daha az iş demek," diye cevap veriyor gözlerini işinden ayırmadan.

Ama sözleri beni güldürüyor, çünkü Triston'ın elleri göğsünün iki yanına geliyor, ağzı açık kalırken avuç içleri yukarı kalkıyor.

"Çalışmak için iyi bir ışığa ve alana ihtiyacı var ve bende ikisi de var," diye ekliyorum. Onu çalışırken izlemenin sessizliği hoşuma gidiyordu, bu yüzden kollarımı kavuşturdum. "Hayatta olduğumu doğruladın. Başka bir şey var mı Tris?"

Başıyla onaylıyor ve ofisime doğru yürümeye başlıyor. Patron bir ağabeye sahip olmak böyle bir şey işte. Her yerde patronluk taşıyor. Chloe'nin gözleri benimkilere kayarken onu takip ediyorum, gözlerinde bir soru var ama sadece göz kırpmıyorum.

Sadece bir koltuğu olan ofisime girdiğimizde Triston kapıyı kapatıyor. Tek koltuğa kayıyorum, kendi alanımda egemenliğimi ilan ediyorum. Şaşkınlıkla masama oturdu. "Chloe'yle aranızda neler oluyor?"

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyorum. "Neden sadede gelmiyorsun?"

"Demek istediğim de bu zaten. Sen çıkmıyorsun. Bildiğim kadarıyla kadınlarla takılmak. En azından uzun zamandır yapmadın."

Omuz silkiyorum, kardeşime siktirip gitmesini söylemeyi düşünüyorum. "Dediğim gibi, güzel bir kıcı var."

"Öyle tabii, ama güzel kalçalı pek çok kız seni yatağa atmaya çalıştı. Sen genelde onları korkutup kaçırsın."

"Onu korkutmak zor ve beni yatağa atmaya çalışmıyor. Aksine..."

"Ulaşması zor," diye başını sallıyor Triston. "Bunu anlıyorum."

Hayır. Anlamıyor. Karanlıktan doğduğunu bilmenin nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ve anlamaya başladığım şey, Chloe'nin karanlığı bildiği. "Bak, ciddi bir şey değil. Ben ciddi bir tip değilim."

Triston bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, ağzı açık kalıyor. "Belki." "Ben lanet bir suikastçıyım, Triston. Bu..." Kendimi gösteriyorum, "değil uzun vadeli malzeme."

"Senin bir suikastçı olduğunu biliyor mu?" Triston öne doğru eğilerek soruyor.

İşte o zaman anlıyorum. Ailemin ifşa etmemden endişe edeceği bir sürü sır biliyorum. Kirli olan benim ellerim ama pislik hepimizi kaplıyor. "Tabii ki hayır."

Başını salladı. "Güzel. Şimdi bana Ruslarla neler olduğunu anlat. Ya da Ruslar hakkında casusluk yaptığını bana neden söylemediğini anlat."

"Bilmen gerektiğinde sana söyleyecektim. Şimdilik sadece bilgi topluyorum. Nerede yaşadıklarını, nereye gittiklerini, toplantılar yaptıklarını öğreniyorum. Yeni dünürlerimiz Kincaid'lerle geçici ortak olduklarını biliyorum. Ama bu ortaklık en iyi ihtimalle zayıf. Olaylar nasıl gelişirse gelişsin bilgi bize yardımcı olacaktır."

Triston çenesini ovuşturdu. "Tanrım, Killian, bu senin için bile etkileyici. Bu işte kimse senin kadar iyi değil," diye mırıldandı.

İltifatını takdir ediyorum. Genelde kardeşlerimin bana zar zor tahammül ettiğini düşünürüm. Ama iltifat bile düz kalıyor. Ben farklıyım. Bunu hepimiz biliyoruz. "Ben bunun içinde doğdum."

"Hepimiz aynı şekilde doğduk," diye karşılık veriyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor.

Onu düzeltmiyorum ama öyle değildik. Oturduğum yerden kalkarak, "Ruslar bir hamle planlıyorlar. Bir sürü toplantı oldu, piyano bara girip çıkan İtalyan piçlerinden birkaçını gördüm. Ben ilişkilerinin yasadışı yönünü araştırmaya devam ederken, sen de bağlantılarını kullanarak yasal bir şey olup olmadığını öğrenmek isteyebilirsin."

Triston çenesini sallıyor. "Başardın. İyi iş çıkardın." Ayağa kalkar, kapıya doğru ilerler. Ama durdu. "Şu Alexander, Chloe'nin etrafını oldukça sıkı sarıyor. Eğer

Onu bir süre daha yanında tutmayı planlıyorsan, Bratva sikikleriyle aranı iyi tutmak için onu bardan uzaklaştırmak isteyebilirsin."

Kardeşim haksız değil ama bu biraz zor olacak. Yine de birkaç fikrim var. "Kincaid'lerin sahibi olduğu kulübü biliyorsun, sence Chloe'yi işe alırlar mı?"

"Temptation?" diye soruyor. "Evet, işte o."

"Leo Chloe'yi işe alırsa çok şanslı olur, onu çalışırken gördüm, harika bir garson ve orada alacağı bahşişler şu anda çalıştığı yerden bile daha iyi olur. Leo'yla bugün konuşacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ruslar hakkında öğrendiğim her şeyi bu akşam iletacağım."

İkimiz de ofisten çıkıyoruz, Chloe'yi izlemek için duruyoruz, o kadar odaklanmış ki açık mutfak ve yaşam alanına geri döndüğümüzü fark etmiyor bile.

Triston, Chloe'yi dudağını ısırırken değerlendiriyor, fırçası tuvalin üzerinde çalışıyor. "Dikkatli ol," diyor Triston ona ihtiyatla bakarak. "Seni onu takip etmekle suçlarken tehlikeliydi, ama hayatına bu şekilde girerse hepimizi mahvedecek güce sahip olur."

"Ben işimi bilirim." Ona ters ters baktım. Deli olabilirim. Ama aptal değilim. Yine de onu hayatımda tutmak için neleri feda edebileceğimi merak etmeye başladım.

ONUNCU BÖLÜM

CHLOE

Bu PA INTING gerçekten uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey. Yani, Killian'la yatakta olmak dışında.

Gün boyunca bana yemek getiriyor, bu yüzden neredeyse hiç durmam gerekmiyor. Gülümseyerek çalışmama bakıyorum.

Mavi ve mor tonlarında yapılmış galaksi öğleden sonra güneşinde parıldıyor, bugün çoğunlukla arka plan çalışması yaptım, katman katman boya, ama parlak merkezi oluşturan yıldızları eklemeye başladım.

Sonunda işe gitmek için tabloyu yere bırakmam gerekiyor. Killian beni eve götürmesi için bir Uber çağırmakta ısrar ediyor.

Killian'la çıkmadığımı biliyorum. Dün bu saatlerde polise haber vermeyi düşünüyordum.

Ama bütün gün benimle ilgilenmesi, beni beslemesi, resim yapmamı izlemesi, sanırım ilişkinin gerçekte nasıl bir şey olduğunu gösteriyor. Ama sonra tekrar, belki de değildir. Nereden bilebilirim ki?

Annem hiç yardımcı olmadı. Onun iyi erkekten anladığı, ona limiti olmayan bir Amex kartı veren biriydi.

Killian'ın bütün gün üzerinde tişört yoktu, bu yüzden bana veda öpücüğü vermek için beni göğsüne çektiğinde ellerim çıplak göğüs kaslarına gitti. "Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve sonra boynuma, boğazımın dibine bir öpücük konduruyor.

"Bu gece bara geliyor musun?" Dudağımı ısırarak soruyorum. Orada bulunmasından hoşlanmaya başladığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Emin değilim. Triston'la buluşmam gerekebilir." Elleri kıcıma doğru kayıyor. "İşten çıktıktan sonra gelip yatağımı görmek ister misin?"

"Neden yatağımı görmek isteyeyim ki?"

"Benim sikim gibi, gerçekten büyük," diye gürlüyor tenime doğru.

Başımı sallıyorum, bunun iyi mi kötü mü bir fikir olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Bir gün takılıyoruz, birkaç orgazm ve ben duygularımı yakalıyorum.

"Sabah kalkıp resim yapabilirsin." Köprücük kemiğimi ısıyor, omzuma giden yolu öpüyor.

"Resmim için neden evini teklif ettiğini şimdi anlıyorum. Bu da başka bir pazarlık."

"Beni yakaladın," diye gürleyerek kırımın yanaklarını sıkıyor. "Saat ikide piyano barda buluşup seni eve bırakacağım."

"Triston'la buluşman gerektiğini sanıyordum?"

"Ne olursa olsun o zamana kadar işimiz bitmiş olacak. Zaten yalnız yürümenden hoşlanmıyorum."

Başımı sallıyorum çünkü yıllardır tek başıma yürüyorum. Ama telefonu Uber'imın geldiğini söylüyor, ben de asansörden inip arabaya gidiyorum. Hızlı bir yolculukla evime dönüyorum ve işe hazırlanmak için bana bolca zaman kalıyor.

Daffodil orada ve üniformamı giyip dışarı çıktığımda bana uzun uzun bakıyor. "Ee..." kaşlarını sallıyor, "yeni adamın olayı nedir?"

Daffodil muhteşem bir kızıl saçlı ve en sevdiğim oda arkadaşım çünkü asla sorun çıkarmıyor ve kiradan payına düşeni her zaman zamanında ödüyor. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım sadece takılıyoruz."

"Harika bir yastık yapmış gibi görünüyordu," diye söze başladı, gülümsemesini bastırarak. "Ve gecenin bir yarısı çıkardığın sesleri düşünürsek, bundan daha iyi yaptığı başka şeyler de var."

Köklerime kadar kızarıyorum, dün gece muhtemelen herkesin beni duyduğunu fark ediyorum.

Küçük bir yer... ince duvarlar. "Doğru."

"Sarah olayında da çok becerikliydi. Kendini nasıl idare edeceğini biliyor."

Ona onun da zengin olduğunu, iyi bir aileden geldiğini söyleyebilirim. "Hepsi o kadar. Ayrıca o sadece..." İç çekiyorum.

"Bir adamı evsizler için seks oyuncağına dönüştürmekle tehdit ettiğinde biraz korkutucu mu?"

Keşke ne kadar korkutucu olduğunu bilseydi. "Evet. Bir filtresi yok ve kesinlikle sert bir çizgisi var."

Tanıdığım herkesten daha ham biri. Başta bunun bir sorun olduğunu düşünmüştüm ama aslında beni daha rahat ettirip ettirmediğini merak etmeye başladım. Gerçek Killian'ın kim olduğunu merak etmeme hiç gerek yok. O her zaman sadece kendisi.

Daff'a el sallayarak işe gitmek için çıktım. Dün geceyi kısa kestim, bu yüzden bu gece bahşişleri telafi etmem gerekiyor.

Ama Alexander'ı Rusların her zamanki masasında, onlarla birkaç kez gördüğümü hatırladığım ama adını bilmediğim bir adamla otururken gördüğümde daha içeri girmemiştim.

Bana öyle bir bakıyor ki, önlüğümü bağlarken dişlerimin kenara fırlamasına neden oluyor.

Callie'nin masalarını çoktan aldığını ve onlara servis yapmama gerek kalmadığını fark edince rahatlıyorum.

Tepsimi kaptığım gibi ev sahibesi bana seslendi. "Masa sekiz."

Başımı salladım ve gecem başladı.

Bu gece iyi bir kalabalık var, kimse kışımı tutmuyor ve bahşişler iyi. Daha iyisini umuyordum ama bu en azından Pazartesi günü okul harcıma öderken bana yemek parası sağlayacak.

Vardiyam uçup gidiyor ve gecenin birkaç saati sonra nefes almak için ilk şansımı elde ediyorum. Barın karanlık köşesine yaslanıyorum, Mike garsonların siparişlerini doldurmakla meşgul, bir yandan da barda bir gruba servis yapıyor.

Başımı bir saniyeliğine duvara yasladığımda aklım yaptığım resme ve Killian'a gidiyor.

Gökyüzünün renkleriyle başladım, onu maviler ve morlarla boyadım ama vücudunu yıldızların etrafına ekleyeceğim. Bu sadece dövmeli bir adamın resmi değil. Benim için Killian bir şekilde evren kadar büyük olabilirmiş gibi geliyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Neden gülümsüyorsun, Printsessa?" Gözlerimi açtığımda Alexander'ın birkaç adım ötemde, yanındaki diğer adamla birlikte durduğunu görüyorum.

Duvarı itiyorum ama çok geç kalıyorum ve bana yaklaşıyorlar. Mike'la göz göze gelmeye çalışıyorum ama içki servisi yaparken sırtı bana dönük.

Alexander beni tekrar duvara doğru itiyor. "Bu sefer kaçmayacaksın." Elini üst koluma doluyor ve barla arama girerek görüşümü engelliyor. "Ve seni kurtaracak bir Smith yok."

"Triston'ın ilgilendiği bu mu?" Diğer adam soruyor. "Chloe, Preston Wingate ile tanış. Arabella Kincaid ile nişanlıydı.

Gris Smith araya girmeden önce. Preston Smith'lerin hayranı değil."

Alexander beni banyo koridoruna doğru itmeye başladığında başımın belada olduğunu anlıyorum. İkisi beni çoğunlukla kalabalıktan uzak tutuyor ve ben nasıl kaçacağımı bulmaya çalışıyorum. "Mike," diye sesleniyorum ama dönmüyor. "Mi-."

Preston'ın eli ağzıma geliyor ve sesimi kesiyor. Beni koridora çekiyorlar ve bunun kötü olduğunu biliyorum. Beni yalnız yakaladıklarında ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok.

Alexander'ın beklemediği ya da belki de düzeltemeyecek kadar sarhoş olduğu hızlı bir sarsıntıyla kolumu onun elinden çekiyorum.

Sonra dönüp bara doğru koşmaya başladım.

İşte o anda Preston at kuyruğunu yakalayıp çekti. Eli yanağıma sertçe inerken bile beni geriye düşürdü. Sırtım ahşap zemine çarparak yere düşerken çığlık atıyorum. "Bunu bir uyarı ve iyilik olarak kabul et," diye tükürüyor Preston. "Smith'lerden uzak dur yoksa bedelini ödersin."

İşte o zaman Mike ortaya çıkıyor. "Ne oluyor lan?"

"Düştü dostum," diyor Alexander omuz silkerek. "Sanırım topuklu ayakkabılar yüzünden." Sonra ikisi de yanlış bir şey yapmamış gibi masalarına geri dönüyorlar.

Mike yanıma çömeldiğinde elmacık kemiğim patlamış gibi hissediyorum. "Az önce o adam sana vurdu mu?" diye soruyor, benden onların geri çekilen sırtlarına bakarak.

Elimi yavaşça yüzümden indirerek, "Sorun yok," diyorum. "Her şey yolunda değil. Polisleri aramalıyız-"

"Yapma," diye başımı sallıyorum. "Sorun çıkarmayı göze alamam." Bana deliymişim gibi bakıyor. "Yüzünü görmelisin."

Kendi içime daha sıkı kıvrılıyorum. "Ne kadar kötü?"

"Kötü. Üzerine biraz buz koymalısın."

Beni çekip barın arkasına götürüyor, kepçeyi buz kutusuna bırakıyor, bir yığın buzu bir havluya doldurup bana uzatıyor.

Yüzüme koyuyorum ve acıdan irkiliyorum. Barın arkasındaki aynaya doğru dönüyorum ve beni karşılayan manzara karşısında ağzım açık kalıyor. Yanağım çoktan kızarmış ve şişmişti.

Patronum aceleyle barın arkasına geçiyor. "Ne yapıyorsun, lanet olsun. Ne oldu?"

"Düştüm," diyorum, çünkü bu herkesin önünde ya da özel olarak uğraşmak istediğim bir şey değil. Ne yapacağımdan emin değilim ama Alexander her gece peşimden gelecekse burada çalışmaya devam edemem.

Başını sallar. "Seni eve göndermek zorundayım, bu şekilde yerde yatamazsın."

Ağlayabilirim, acıdan değil, ama bir gecelik iyi bahşişlerimin bütçem için yaptığı tüm iyilikler geri yenildiği için.

Ve ilk defa eve yürümek istediğimden bile emin değilim. Ya Alexander ve Preston da beni takip ederse?

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Uber uygulamasına giriyorum. Arabaya param yetmez ama bu gece dışarıda yalnız kalmak da istemiyorum. Eşyalarımı toplayıp müdürüme dönüyorum. "Ofisinizde bekleyebilir miyim? Görünmek istemiyorum."

"İyi fikir," diye başını sallıyor. "Belki de şişlikler inene kadar birkaç gece izin almalısın? Böyle görünmek iş için iyi olmayacaktır."

İçten içe inliyorum. Daha fazla gece izin alamam. Ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Gözyaşlarımı tutarak arka tarafa gidiyorum.

Neyse ki arabam çabucak geliyor ve arka kapıdan, ara sokaktan çıkıyorum. Çalışanlar bara çoğunlukla bu şekilde girip çıkıyor. Ama çıkmasak bile tekrar ön kapıdan geçmek istemiyorum.

Killian'ı aramayı düşünerek telefonumu elime alıyorum. Ama sonra cebime geri koyuyorum. Bu gece meşgul olduğunu biliyorum. Ayrıca, o benim erkek arkadaşım değil ve bu onun sorunu değil.

Yüzümdeki buzu koruyorum ve ara sokaktan geçip arabanın arka koltuğuna tırmanıyorum. Harika başlayan bir gün, kabus gibi bir geceye dönüştü.

Koltuğa yığılıp gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi Smithler ve Ruslar arasındaki bir anlaşmazlığın ortasında buldum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

TRISTON izinler ve satın alma anlaşmaları hakkında uzun uzun konuşuyor ama görüşmenin sonunda sanırım anlıyorum.

Ruslar Kincaid'lere kazık atıyor ve daha fazla kumarhane satın almak için İtalyanlarla anlaşma yapıyor. Kincaidlerin Las Vegas'taki yeraltı tüneline erişim karşılığında yapmamayı kabul ettikleri bir şey. Her iki tarafla da çalışmaya çalışıyorlar, bu yüzden bu kadar gizliler.

Mason Kincaid, aile reisi, kimsenin bulaşmaması gereken bir adam. Ben belalı bir orospu çocuğuyum ve Mason'ı karşıma almam.

Dimitri Kincaid'lerden daha iyi, daha sert, daha acımasız olduğunu düşünebilir ama Mason sıfırdan zirveye tırmandı. Ve o tanıdığım en zeki adam. Kimse ondan daha zeki olamaz.

Ama bu Rusların sorunu. Tek yapabileceğimiz Mason'a bilgiyi vermek ve en kötüsünü yapmasına izin vermek. Triston, Kincaid'lerle birlikte hareket etmeye karar verdi. Bir yanım Ruslarla kendi başıma uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatladı. Ben yumuşuyorum.

Sonra tekrar, Mason'ın onları indirmek için ihtiyaç duyacağı her şeyi topladım. Hâlâ işime yarayacak şeyler var.

Yeni bir tişört giyip bir çift yıpranmış deri iş botu giyerek Chloe ile piyano barda buluşmayı ve ona evime kadar eşlik etmeyi planlayarak dışarı çıkıyorum. Her zaman giydiğim iş kıyafeti değil ama beni dışarıda tutmaya çalışsınlar.

Gece yarısını biraz geçe oraya vardığımda, her zamanki masama doğru ilerlerken bar çoktan sessizleşmişti.

Neşeli bir esmer siparişimi almak için yanıma koşuyor. "Senin için ne getirebilirim yakışıklı?" diye soruyor şurup gibi tatlı bir gülümsemeyle.

Ters ters bakıyorum. "Chloe istiyorum, lütfen."

"Merak etme," diyerek kolumu okşuyor ve elini tenimde gezdiriyor. "Neye ihtiyacın varsa ben hallederim."

Bakışlarımı kısıyorum, o elini çekene kadar ters ters bakıyorum. "Chloe'yi istediğimi söyledim."

"O burada değil," diye tersledi diğer kız, gülümsemesi kaybolmuştu.

Chloe tanıdığım hiç kimse gibi çalışmıyor, o yüzden kendini çok kötü hissediyor olmalı.

Ben ayağa kalkıyorum, garson kız bir adım geri çekiliyor. "Başka birini çağırabilirim." "Chloe'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye homurdanıyorum.

Bana o çok sık gördüğüm, deli olduğumu düşündüğünü belli eden bakışını atıyor. "Bardaki Mike'a sor." Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve çekip gidiyor.

Ruslar görünürde olma dı ğ ı için gölgelerle uğraşmadan odayı geçiyorum.

Barın önünde durup barmenin dikkatini çekmek için elimi yere vuruyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Zorluk çıkardığımın farkındayım.

"Chloe nerede?"

"İki saat önce eve gitti, hasta. Birkaç gün dönmeyecek dostum, içki servisi için başka bir kız bulman gerekecek."

"Hasta mı?" Ben sordum. Altı saat önce gayet iyiydi. Ne oldu da bu kadar çabuk hastalandı? Ateş mi? Mide bulantısı mı?

"Evet, dostum, o hasta." Bana şüpheli bir şekilde yukarı aşağı baktı.

Ama bana soru soramadan kapıdan çıktım.

Taksiye atlayıp evine gitmeden önce bir Tayland restoranında durup bir paket tavuk suyuna şehriye çorbası alıyorum.

Mekan karanlık ve bir an yangın merdiveninden çıkmayı düşünüyorum ama ön kapıdan girersem çorba daha iyi gidecek.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım. Hiçbir

şey olmadı.

Kapıyı tekrar çalmadan önce otuz saniye kadar orada duruyorum... daha yüksek sesle. "Kim o?" diye sesleniyor uykulu bir kadın sesi kapının diğer tarafından.

Kapı.

"Killian," diye bağırdım. "Chloe'yi görmeye geldim."

Kilidin açıldığını duyuyorum ama kapı açıldığında zincirin hâlâ kapıda olduğunu fark ediyorum. Daff ayakta duruyor, on santimlik aralıktan bakıyor. "Eğer özür dilemeye geldiyse, sabah tekrar gelmelisin."

"Özür dilemek mi?" Kafam iyice karışmış bir halde soruyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Onun yüzüne ne yaptığını gördüm." Daffodil omuzlarını dikleştiriyor.

"Seni içeri almayacağım."

"Yüzüne mi?" İçim burkuluyor. "Yüzünün nesi var?"

"Sanki bilmiyorsun," diye burnunu çekiyor.

"Aç şu kapıyı, yoksa zinciri kırarım," diye bağıyorum. Daffodil nefes nefese kalıyor ama kapıyı yüzüme kapatıp kilidi yerine oturtuyor.

Tekrar vuruyorum. "Aç şu lanet kapıyı."

Kilit tekrar tıklıyor ve zincir hâlâ yerindeyken açılıyor. Chloe kapının diğer tarafında duruyor, yüzü yana dönük. "Daffodil'i korkutma, o sadece beni korumaya çalışıyor."

"Seni korumak mı?"

Sonra bana bakıyor, yüzü şişmiş ve çorbayı bırakırken görüşüm öfkeyle bulanıklaşıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Sen değil miydin?" Daffodil Chloe'nin arkasından soruyor, sesi şaşkınlıktan titriyor.

"Neden ben olduğumu düşündün ki?" Homurdanıyorum, elim kapı koluna gidiyor. "Aç şu kapıyı, Chloe."

"Killian," diye fısıldıyor. "Uzun bir gece oldu ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden?"

"Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ailen, onların işi. Sen. Bu..." Dudakları titremeye başladı.

Kapıdaki aralıktan uzanıp reçelin üzerindeki eline dokunuyorum. "Ben senin canavarınım, tatlım. İçeri girmeme izin ver ki seni koruyabileyim."

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra kapıyı kapatıyor ve zincirin kayma sesini duyuyorum. Düşen çorbayı alıp kapıyı iterek açıyorum ve içeri girip arkamdan kilitleyerek rahat bir nefes alıyorum.

Daffodil Chloe'nin arkasında duruyor, endişeli gözlerle bana bakıyor. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sarah'nın sevgilisine evsizlerin ona tecavüz etmesine izin vereceğini söylemişsin," diye cevap veriyor Daffodil, sanki bu çok açık olmalıymış gibi omuzlarını kaldırarak.

Ama çorba kabını tezgâha bırakıp Chloe'nin yüzüne uzanırken Daffodil'le konuşmayı bitiriyorum. "Bana hâlâ cevap vermedin. Yüzüne bunu kim yaptı?"

Chloe uzun bir nefes verdi. "Alexander'la birlikte olan adam." "Hangi adam?" Cildindeki izlere bakıyorum ve biliyorum ki Ona bu şekilde dokunanın sonunu getirmek için.

"Adı Preston'dı. Preston Wingate."

Kıpırdamadan durdum. Lanet olası Preston Wingate mi? Gris benden bu sorunla ilgilenmemi istiyordu ve ben de onu oyalıyordum... "Siktir," diye gürlüyorum bir kolumu kışının altından geçirip onu havaya kaldırırken.

Elleri omuzlarıma geliyor, vücudu benimkinin içine giriyor. "Yüzüm iyileşecek," diyor, "Ama kaybedeceğim para..."

"Bebeğim, bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Killian, benim için hiçbir şeyin parasını ödemiyorsun."

Ben öderdim. Onun okul harcı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama Chloe'nin bu konuda çok gururlu olduğunu zaten biliyorum ve bunu ondan almaya çalışmıyorum. "Kimin neyi ödeyeceğini sonra konuşuruz."

"Beni yere indir, Killian."

"Neden?"

"Çünkü," diye nefesini tuttu. "Alexander ve Preston bana ailenin hayranı olmadıklarını, uzak durmam gerektiğini söylediler."

Yine duruyorum. Onu sadece Alex'i reddettiği için değil, bizimle olan ilişkisi yüzünden hedef almışlardı. Benimle.

Dişlerim birbirine vuruyor. "Hayatındaki sorunlara benim neden olduğumu düşündüğün için seni aşağılamamı mı istiyorsun?"

Başka tarafa bakıyor, dudağını ısıırıyor. "Kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum. Bir şeylerin içinde yakalanamam..." Kendinden geçiyor.

Çok nazikçe yüzünü tekrar kendime çeviriyorum. "Bunu düzelterek. İşinden başlayarak. Triston Leo Kincaid'i aradı ve Leo ne zaman istersen seni Temptation adlı gece kulübünde işe alabileceğini söyledi. Oradaki bahşişler çok ucuz."

Bir an için bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, sonra ağzı benimkinin üzerine düşüyor. Bacakları belime dolanıyor, kolları boynuma sarılıyor. Ağzını eğerek açıyorum ve dilimle içine dalıyorum. Henüz odasına varmamıştık, bu yüzden koridorda durup ağzını yalayıp yutuyorum.

Üzerindeki sevimli gece tişörtü külotla kaplı amına her türlü erişimi sağlıyor ve ben de bundan sonuna kadar yararlanıyorum, orta parmağımı tam klitorisine koyana kadar parmaklarımı üzerinde kaydırıyorum.

"Ahem," diyor Daffodil arkamızdan.

"Özür dilerim," diye soluyor Chloe, ama Chloe'nin yatak odasının kapısını açıp onu odasına taşıırken arkama bakmıyorum. "Bu gece benim büyük yatağında uyumamız gerekiyordu," diyorum ağzına karşı.

"Bana gerçekten Temptation'da iş mi buldun?"

"Aldım. Yarın seni oraya götüreceğim ve Leo'yla tanışabilirsin. Ondan hoşlanacaksın, sanırım." İçten içe, Leo'nun dikkatli bakışları altında iş yerinde çok daha güvende olacağını da ekliyorum. Bu adam çivi gibi sert. "Şimdi bana bu gece neler olduğunu anlat."

Kesik kesik kelimelerle Alexander'ın ne dediğini, Preston'ın ne yaptığını anlatıyor ve bu geceki saldırıyı tetikleyenin Triston'ın dün geceki müdahalesi olduğunu açıkça belirtiyor. Kardeşime yönelik bir mesajdı.

Bitirdiğinde onu yatağa yatırdım ve sonra yorganı vücuduna çektim. "Kalmıyor musun?" diye soruyor, dirseğine dayanarak.

"Bu gece değil."

"Ama..." dudağını ısıyor. "İyiliklere karşılık verme gibi bir şey yapmıyor muyuz? Sana borçluyum."

Memnuniyet içimde gümbürdüyor. Borcumu alacağım. Ama önce... "Yarın Leo'yla buluşmaya ne dersin, o zaman bu iyiliği tamamlamış oluruz. Ondan sonra bana minnettarlığını gösterebilirsin?"

Ben doğrulunca başını salladı.

"Hâlâ kalabilirsin." Beni elmas gibi sertleştiren yalvaran bir bakış atıyor. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Penceresine gidip beyzbol sopasını alıyorum, açılmaması için pencerenin üst kanadından çaprazlamasına sıkıştırıyorum ve sonra yatağa dönüyorum.

"Yarın gece, bebeğim." Ama onu tekrar öpmek için eğiliyorum. "Bu gece hala yapmam gereken işler var."

"İş mi? Ne tür bir iş?"

"Kardeşlerimle konuşmam gerek." Ki bu doğru. Ama önce, bir süre önce yapmam gereken şeyi yapacağım. O orospu çocuğu Preston Wingate'i parçalara ayıracağım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

Preston'ı öldürmenin kolay olacağını her zaman biliyordum. Ama otel odasındaki masa sandalyede oturup onun dönmesini beklerken, Gris'e kullan-at telefonumdan bir mesaj gönderdim.

BU GECE GERÇEKLEŞECEK. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

ÜÇ NOKTA GÖRÜNÜYOR ama telefonun sesini kapatıyorum, anahtarın kilitte takıldığını duyunca cebime atıyorum.

Preston odasına giriyor, tökezleyerek doğruca banyoya gidiyor. İşte o zaman kusmaya başladığını duyuyorum.

Tanrım, bundan daha kolay olamaz.

Bir parçam ona gerçekten acı çektirmek istiyor. Ona Chloe ve Arabella için öldürüldüğünü söylemek. Ama açıklamalar filmler içindir.

Onun yerine banyo kapısına doğru ilerliyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri donuk ve odaklanmamış bir halde beni görüyor.

"Ne oluyor be?"

Boynunun arkasından tutarak kafasını olabildiğince sert bir şekilde tuvaletin porselenine çarpıyorum.

Yere yığıldı.

Bu çok garip bir his. Genelde öldürdüğümde ilk başta bir tatmin hisseder, ardından derin bir nefret duyarım.

Bu gece, ikisini de hissetmiyorum. Öfke kalbimle birlikte göğsümde atıyor. Nefes almayı bıraktığından emin olana kadar bekliyorum ve gitmeden önce oturduğum sandalyeyi, kapı kolunu ve Preston'ın ensesini dikkatlice siliyorum.

Herkes Preston'ın sarhoşken düştüğünü ve başını çarptığını düşünecek. Daha fazla bakmayacaklar ama ben yine de titiz davranıyorum.

Odadan çıkarken, kamera ihtimaline karşı başıma bir şapka geçiriyorum ve dövmelemlerimi kapatıyorum. Merdiven boşluğunun sonuna, bodrum katına kadar iniyorum.

Havuzun yakınındayım ve arka girişten çıkarken klor kokusunu alabiliyorum. Kincaidler bu otelin sahibi. Preston en azından eski sevgilisinin ailesi tarafından işletilmeyen bir otelde kalma cesaretini göstermeliydi.

Yine de o bir pislik ve Kincaidler her şeyin en iyisine sahipler.
Muhtemelen böyle güzel bir oteli hak ettiğini düşünmüştür.

Çok sık araba kullanmam... ama arabam siyah bir Honda Pilot. Benim gibi bir adamın kullanacağını düşünecekleri bir şey değil, ama bütün mesele de bu. Uyum sağlıyor.

Apple Car Play'imın birkaç tuşuna basıp Triston'ı arıyorum. Cevap veriyor, belli ki yarı uykulu bir şekilde "Alo?" diyor.

"Bir toplantıya ihtiyacım
var." "Şimdi mi?"

"Evet. Mason'ı ara ve sonra beni geri ara."

"Tamam," diye cevap veriyor ve t e l e f o n u kapatıyor. Anlıyorum. Saat sabahın üçü.

Torpedo gözüm den bir telefon çıkarıyorum, hemen çalıyor ama arayan Triston değil, Gris.

"Selam."

"Ne kadar dağınık?" diye soruyor, selam bile vermeden.

"Oldukça temiz, ama şu anda tüm detaylar üzerinde çalışıyorum. Triston'ın beni aramasını bekliyorum."

"Beni de bağla, Killian..." Gris bir an duraklar. "Teşekkür ederim." "Bana teşekkür etme," diye kabaca cevap veriyorum telefona. "Teşekkür etmeliydim.

daha önce yaptım. Başka bir erkeğe sahip olmanın ne demek olduğunu anlayamadım..." Boğazımı temizliyorum.

İşte o zaman Triston'ın beni geri aradığını bildiren bip sesini duyuyorum. Çağrılarını birleştirip Triston'a diyorum ki. "Gris de burada."

"Mason da öyle."

Mason da katıldı. "Bu görüşmede güvenliğe ihtiyacım var mı?" "Evet."

Otuz saniye sonra Jake Kincaid telefonu açar. "Saat sabahın üçü," diye gürliyor hatta.

"Hepimiz saatin farkındayız," Gris huysuz adamları idare etme konusunda puan alacak gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey çünkü Kincaid'ler onun kayınvalidesi. Zaten bu konuda benden daha iyi.

"Ne oldu?" Jake soruyor.

Mason konuşuyor: "Sabah işçiler Chateau Blanc'a gelmeden önce bir temizlik yapmamız gerekiyor."

"Biraz haber verseniz iyi olurdu," diye yanıtlıyor Jake. "Bu planlanmış bir şey miydi?"

Evime varıp arabamı garajıma çekerken direksiyonu sıkıca kavıyorum. "Bu gece kız arkadaşımın suratına yumruk attı," diye tükürdüm telefona. "Ödeşmek içindi."

Sözlerimi sessizlik karşıladı. Sesimdeki kin mi, yoksa sevgilim dediğim bir kadın olduğu gerçeği mi?

"Chloe?" Triston soruyor.

"İstersen ayrıntılara sonra girebiliriz," diye yanıtlıyorum.

"Sorun değil Kill, herkese şimdi anlat."

"Rusların sık sık gittiği piyano barda çalışıyor. Alexander Ivanov ona ilgi duymaya başladı ve dün gece onu takip etmeye çalışırken sözünü kestiğinizde..."

Triston telefona hırlıyor. "Bana bir mesaj gönderiyordu." "Chloe'nin yüzü kıyma gibi görünüyor."

Daha kötü. Sadece açıkla. "Kadınlarımızdan birini daha incitmesine izin veremezdim."

Jake öksürüyor. "Ben halledeceğim, merak etmeyin. Cesedi kaldırtacağım-"

"Sarhoştı ve kafasını tuvalete çarptı. Çok talihsiz bir kaza." Sesim gerekli sempati notasını alıyor. Kimsenin bu görüşmeyi kullan-at telefonlara kaydetmediğini ve Jake'in güvenlik açısından gerekli tüm önlemleri aldığını biliyorum, ama dediğim gibi, titizim.

"Ve eğer bir şey bana geri dönerse," diye burnumdan bir nefes üflüyorum. "İşimin ne olduğunu biliyorum. Tek isteğim Chloe'ye iyi bakılması. Yarın öğleden sonra Temptation'da mülakata girecek. O bir sanatçı ve sanat tarihi öğrencisi ve geçim sıkıntısı çekiyor."

Hem Triston hem de Mason aynı anda, "Anlaşıldı," dediler. Gülümsüyorum. Chloe'ye bakıldığını bildiğim sürece hapisanede iyi olurdum.

Bunun ne zaman olduğunu kısaca merak ediyorum.

Onu kirletmek istemekten, onun duygularını önemsemeye, onun geleceği için endişelenmeye ne zaman geçtim.

Ama bu gece bunun bir önemi yok.

Pilot'tan çıkıp asansörün düğmesine basıyorum. Keşke Chloe'ye gidebilseydim ama onun yerine kıyafetlerimi çıkarıp doğrudan çamaşır makinesine atıyorum.

Sonra da duşa giriyorum.

Nihayet yatağa girdiğimde, güneş Las Vegas silüetini yeni yeni aydınlatıyordu. Alarmımı dört saat sonrasına kuruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyandığımda Chloe'nin hayatını hak ettiği yola sokmaya başlayacağım. Ben girdim diye daha kötü olmayacak, onun dünyasını daha iyi hale getirmeye kararlıyım.

Gerçekten kardeşim Gris'e dönüşüyorum. Ama sinirlenmek yerine gülümsüyorum. Belki iş görüşmesinden sonra onu becermeme izin verir.

Denemeye değer.

Onun geleceğini önemsiyor olabilirim ama yine de onu dölleriyle kaplamak istiyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHLOE

FA CEM Uyandığında kendimi daha iyi hissetmiyorum, hatta daha kötü hissediyorum.

Şişmiş ve gergin, banyoya gidip gün ışığında hasarı değerlendiriyorum. Durum kötü.

Yanağıma dokunup irkiliyorum ama yine de ön kapım çalınmadan önce dişlerimi fırçalamayı başarıyorum.

Killian olduğunu zaten biliyorum. Saat sabah 10'a yaklaşıyor. Banyodan çıkıp kapıya yöneliyorum.

"Chloe?" diye sesleniyor diğer taraftan.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum, kapının kilidini açmak ve zincirini çözmek için odayı geçerken.

Killian elinde kahve ve yumurtalı sandviç gibi kokan bir poşetle merdivenlerde duruyor.

Harika kokuyorlar. "Pastırmasız ve yumuşak bisküvili," diyor poşeti kaldırarak. "Çiğnemesi zor olur diye."

Elimde değil, gözlerim doluyor, çünkü... "Getirdiğin çorbayı hâlâ içmedim."

"O hasta olduğumu düşündüğüm zamanlar içindi," diyerek elini sallıyor ve daireye giriyor. Boş kabı işaret ettiğinde kahvemi koymak için mutfığa doğru ilerliyor. "Sanırım çorbayı önce ev arkadaşlarından biri içti zaten."

Çorbamı yemeye nasıl cüret ederler? Yüzümü zonklatan bir öfke çılgılığı atıyorum ve rahatsız edici yanağımı örtmek için elimi kaldırıyorum.

Killian beni kendine çekti. "Sana biraz daha çorba getireceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve alnımı omzuna yaslıyorum. "Yemek için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi yemeğini ye de seni görüşmene yetiştirelim."

Yüzümü buruşturuyorum, bu da canımı acıtıyor. "Bugün röportaj yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Bu iyi bir görüntü değil..."

"Güven bana, bu harika bir görünüm." "Bu ne anlama geliyor?"

Killian parmaklarını omurgamda gezdiriyor. "Preston da Arabella Kincaid'e aynı şeyi yaptı. Kincaidler ondan nefret ediyor ve sana zarar verdiği gerçeği..."

Başımı tekrar kaldırıyorum, derim de kızgınlığımla birlikte karıncalanıyor. "Preston beni incitti diye işi almak istemiyorum."

"İş alacaksın çünkü sen en iyisisin," diyor beni biraz sıkarak. "Preston'ın yaptığı şey yüzünden muhtemelen daha iyi maaş alacaksın."

Ağzım açık kaldı. "Ama-"

"Chloe, küçük bir şeyi geri almanın sakıncası yok. Bizimle olan bağlantın yüzünden incindin. Aynı sebepten bir iyilik yap."

Mantıklı ama hoşuma gitmiyor. Killian'la birlikte her türlü duvarı yıktım ama yine de yabancı erkeklerden avanta alma fikrinden hoşlanmıyorum. Tüm alarmlarım çalıyor. Yine de Killian'ın kollarından sıyrılıp kahveyi alıyorum, kafein beni normal hissettirmek için iyi bir iş çıkarıyor.

Hayatta her şeyi kendi bildiğim gibi yaparak kazanıyor değildim. Açılarak ve birkaç kişinin bana yardım etmesine izin vererek Killian'ı dinlemeyi deneyeceğim.

Yumurtalı sandviçimin yarısını yemeyi başardım ve sonra duşa girdim. Çıktığımda Killian yatağında uzanıyordu, gittikçe daha rahat görünüyordu, sanki oraya aitmiş gibi.

Havlumu bırakıp bir çift tanga iç çamaşırı çıkarırken fark ediyorum ki ben de rahatlamaya başlıyorum. "Temptation'da üniforma nedir?"

"Emin değilim," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Öyle yerleri sevmiyorum, çok gürültülü."

Sütyenimi çekerken ona dönüyorum, gözleri üzerimde ama ayağa kalkmıyor. "Bu artık beni işte ziyaret etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Elimden geldiğince sık geleceğim."

Acıyı görmezden gelerek ona gülümsüyorum. "Tamam o zaman." Killian bir şekilde beni güvende hissettiren kişi oldu.

İşe giderken her zaman giydiğim dar siyah pantolonumu ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ama siyah oxford yerine koyu kırmızı, kepçe yakalı bir üst seçiyorum.

Saçlarımı parlayana kadar tarayıp bir omzumun üzerinden geçiriyorum.

Tam makyaj çantama uzanıp örtümü çıkarırken Killian arkamda duruyor. "Bırak onu," diye mırıldanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Bok gibi görünüyorum."

Aynada bana kurt gibi sırtıyor. "Görüşmenden sonra seni evime götürüp ne kadar seksi olduğunu göstereceğim."

Isınıyorum, meme uçlarım sütyenimin altında büzülüyor ve gömleğimin içinden görünüyor.

"Aslında, neden bir çanta hazırlamıyorsun?"

"Zamanım var mı?" Saate bakıyorum, saatin on bir buçuk olduğunu fark ediyorum.

"Vaktin var," diyor makyaj çantamı benim için alırken. "Başka neye ihtiyacın var?"

On dakika içinde gerekli eşyaları topladık ve görüşmeme doğru yola çıktık. Killian bir Uber çağırmış olmalı, çünkü dışarıda bir araba bizi bekliyor.

Artık yola çıktığıma göre, midem kelebeklerle doluyor. Titrek bir nefes alıyorum ve Killian elime uzanıyor. "Merak etme," diyor göz kırparken. "Bu şimdiye kadar g i r d i ğ i n en kolay mülakat olacak."

Şoförü aynada bana bakarken yakaladığımda bile başımı sallıyorum. Keşke o makyajı yapsaydım. Ama şimdi uygulamaya başlamayacağım.

On dakika sonra kulübe vardık, Killian beni arabadan indirdi. Araba.

Cumartesi günü öğlen, kulüp saatlerce açılmayacak, ama benim içeri nasıl gireceğimizi merak ediyorduk.

Ön kapıya yaklaştığımızda kapı açılıyor ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam bizi karşılamak için girişte duruyor.

"Chloe?" diyor bana gülümseyerek. "Ben Leo Kincaid. Memnun oldum."

Uzanıp elini sıkıyorum ve o da bizi içeri buyur ediyor. "Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Kincaid."

Elini davet edercesine uzatarak Killian ve benim sol taraftaki koridorda yürümemizi işaret ediyor. Kulübün geniş girişindeyiz ama sağ tarafta kulübün zeminini ve bir duvar boyunca uzanan kafesleri görüyorum. Her birinin ortasında dev bir direk var.

Leo duruyor. "Kafes dansçıları bunları kullanıyor ve hidrolik bir sistem kullanarak zeminin üzerinde yükselip alçalıyorlar."

"Vay canına," diyorum yirmi beş metre havada dans etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken.

"Etkileyici ve dansçılarımız Vegas'ın en iyilerinden bazıları." Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Çalışanlarımız arasında sanatçı gözüne sahip birinin olması büyük bir avantaj olacak."

Killian'a bakıyorum, dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Benden bahsediyordu. Bu da beni yeniden duygulandırdı. Ama Killian sadece elini sırtıma koyarak bana koridorda eşlik ediyor.

Dansçların soyunma odası olması gereken yere giriyoruz ama dansçı yok. Onun yerine, iyi giyimli erkeklerle dolu.

Triston ve Gris'i tanıyorum. Ama tanımadığım başkaları da var. Hepsi durup bana doğru dönüyor ve kalbim bir an için göğsümde donuyor.

Killian'a yaklaşıyorum. Kimsenin beni incitmesine izin vermez, değil mi? Eli sırtıma uzanıyor. "Kardeşim Gris'i hatırlıyor musun?" Çenemi hızlıca salladım. "Seni tekrar görmek güzel."

Gris bir adım öne çıkıyor. Arabella ile evli olduğunu hatırlıyorum. "Koşullar daha iyi olmadığı için üzgünüm Chloe, ama ben de seni yeniden gördüğüme sevindim." Elimi sıkmak için elini uzatıyor ve bu beni içtenlikle daha rahat hissettiriyor. Elimi tutmaya devam ederek kısmen diğer adamlara döndüğünde bile elini sıkıyorum. "Mason Kincaid ve Jake Kincaid'i tanıştırmak istiyorum."

Nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Mason Kincaid Las Vegas'ta muazzam miktarda gayrimenkule sahip. Bu şehirde yaşayıp da onun adını bilmemek mümkün değil.

Elimi sıkmak için uzandığında Gris elimi bıraktı ve Mason yaklaşıırken geri çekildi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bunu kastetmiş olamaz. Ben hiç kimseyim.

Elimi bırakıp cebinden bir kart çıkardı. Son birkaç gündür bunlardan bir sürü biriktiriyordum.

Ama ön yüzünde adı ve numarası güzelce yazılmış olsa da, kartın arkasındaki isim Mason'a ait değil. Kaşlarım çatıldı.

"Size bu öğleden sonra kişisel emlakçımla bir randevu verme cüretini gösterdim."

"Pardon?" Ona bakıyorum, şaşkınlığım yüzümden okunuyor. Mason güç saçan bir adam. Ondak dalga dalga yayılıyor.

Başını eğerek Killian'a bakıyor. Killian'dan bir şey için izin mi istiyor?

Killian beni yanına çekti. "Rusların bize bağlı olduğunu bildikleri için sana tekrar zarar vermeye çalışabileceklerinden endişe ediyoruz."

Ağzım açık kalıyor, gözlerim kocaman oluyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunun bir emlakçıyla ne ilgisi var?"

Mason bana cıvalı bir gülümseme veriyor. "Boş daireleri ve birinci sınıf güvenliği olan birkaç apartman kompleksine sahibim. En azından Ruslarla tüm işlerimiz hallolana kadar, tehlikede olmadığınızdan emin olmak istiyoruz."

Beni bir apartman dairesine mi taşıyorlar? Başımı sallıyorum, panik göğsümü dolduruyor. Killian'ın kaburgalarına dokunarak düzensiz bir nefes çekiyorum. "Bay Kincaid, lütfen bunu yapamayacağımı anla-"

"Chloe," diye gürledi Killian, "Dairende kalamazsın. Güvenli değil."

O zaman ona bakıyorum, gözlerimdeki endişe kesinlikle sergileniyor. Tanımadığım ya da tanıdığım erkeklere üzerimde güç sahibi olmalarına izin vermem. "İzin verme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun..." Çok fazla şey açığa vurmak istemediğim için sözümü bitirmedim.

Çenesi sertleşiyor. "Biliyorum. Herkese uygun bir çözüm bulacağım."

Ciğerlerimdeki hava rahatlayarak boşalıyor. Genelde erkeklere güç vermeyen bir kıza göre, Killian'a izin verdiğim şey konusunda oldukça liberal davranıyorum.

Ama dediğim gibi, onda çok dürüst bir şeyler var, gizli gündemi hakkında endişelenmiyorum.

Mason'a başıyla selam verdikten sonra son bir kez sırtımı sıvazlayarak yanımdan ayrılıyor ve Mason, Jake ve Triston'la birlikte onu takip ederek odadan çıkıyor.

Ancak Leo ve Gris soyunma odasında kalmaya devam ediyor.

Gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum, omuzlarımı düzeltirken kumaşı düzeltiyorum. Mason'ın teklifi beni biraz sarstı ama görüşme moduna geçmem gerekiyor.

Leo başka bir kapıyı işaret ederken gülümsüyor. "Kulübü gezmek ister misiniz?"

Gris bana kolunu uzatırken bile başımı sallıyorum. O da mı tura katılıyor? Yaklaşırken elimi dirseğine koyuyorum, "Leo benim yeni kayınbiraderim. Dört erkek kardeş ve dört kayınbirader," diyor gülerek. "Çok fazla testosteron var."

Buna gülümsüyorum. "Eminim öyledir."

Leo gözlerini tavana dikip bizi kulübün içinde gezdiriyor, sadece dans pistini, barı ve kafesler için üst yükleme alanını göstermekle kalmıyor, aynı zamanda bizi ofislerden geçirip kendi ofisine götürüyor. Gris ve bana duvara dayalı bir koltuğa oturmamızı işaret ederken kapıyı açık bırakarak masanın etrafında dolaşıyor.

Daha önce hiç böyle bir iş görüşmesi yapmamıştım.

"Ee," diye sordu. "Temptation hakkında ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem," diye cevap verdim, ciddiydim. "Beni bir pozisyon için düşündüğünüz için bile teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," diye elini sallıyor. "Geceleri ve hafta sonları çalışacaksın ama buna alışkınsın, değil mi?"

"Kesinlikle. Hafta içi derslerle dolu olduğum için geceler ve hafta sonları harika oluyor."

"Pozisyon haftada kırk ila elli saat arasında değişiyor ama bunun yirmi saati Cuma, Cumartesi ve Pazar günlerine denk geliyor."

Başımı salladım. Böyle saatleri çok isterdim. "Killian bana buradaki bahşişlerin mükemmel olduğunu söyledi. Sizi temin ederim ki hem yetenekli hem de çalışkanım, Temptation'ın müşterilerine hizmet etmek için elimden geleni yapacağım-"

Leo bir elini kaldırdı. "Triston sana garsonluk becerin konusunda kişisel bir tavsiyede bulundu bile, ama ben garson aramıyorum."

Çenem geri çekiliyor, şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. "Aramıyor musunuz?"

"Bir kat yöneticisine ihtiyacım var. Başlangıç maaşı seksen bin, bahsettiğim gibi çalışma saatleri de belli."

"Ben... Pardon?"

Gris küçük bir kıkırdama çıkardı. "Chloe," sesi nazikti. Ona dönüyorum, kafam daha da karışıyor. "Evet?"

"Hem kardeşimiz Killian'a hem de Preston ve ortaklarına karşı sağduyulu davranmanı gerçekten takdir ediyoruz. Çok daha farklı davranabilirdiniz." Gülümsüyor, rahatlığı ve cılasıyla tıpkı Triston'a benziyor. "Killian'la ilişkiniz devam etsin ya da bu ilişki doğal seyrinde devam etsin..."

Bugün ayaklarımın altında duramıyorum. "Tabii ki mi?"

"Leo ve ben, Smith'ler ve Kincaid'lerle kişisel arkadaşlarınız olduğunu bilmenizi istiyoruz."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Reddetmek için elimden geleni yapıyorum. Güçlü adamlardan iyilik istemiyorum.

"Kendi adına konuş," diye gürlüyor Leo. "Üç aydır yeni bir kat yöneticisi işe almaya çalışıyorum. Bu bir nezaket değil, garsonları idare etmeye alışkın ve bir durum stresli hale geldiğinde bile aklını koruyabilen birine ihtiyacım var."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. Çünkü duymak istediğim sözler bunlardı. "Beni iyilik olsun diye işe almıyorsun değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye göz kırptı. "Bu zor bir iş. Doğru yapmak için sert bir kadına ihtiyacım var ve bence sen mükemmel olursun."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Bay Kincaid."

"Leo. Yöneticiler bana Leo der." Tekrar ayağa kalktı ve elini masanın üzerine uzattı. "Bana Temptation ailesine katıldığını söyle."

Ben de ayağa kalkıp elini tutuyorum. Buna inanamıyorum, ama gerçekten bir mola alıyorum. İyi bir iş, hayal ettiğimden daha fazla para. "Çok heyecanlanırdım."

"Aileye hoş geldin," diye yanıtlıyor elimi sıkarak.

Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. Uzun zamandır ilk kez, işlerin gerçekten iyiye gittiğini ve hedeflerime doğru ilerlediğimi hissediyorum.

Bu genellikle dünyanın yıkılmak üzere olduğu anlamına gelir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KILLIAN

GRIS, Chloe'nin iş görüşmesinden çok daha sert bir toplantının yapıldığı arka odaya giriyor.

"Chloe?" Adının bile yeterli olduğunu bilerek soruyorum.

"Leo ona evrakları doldurtuyor ve eğitim için program yapıyor," diye elini sallıyor. "Kendini rahat hissetmesi için harika bir iş çıkardı, ona değerli biri olduğunu hissettirdi."

"Öyle olacak," diye cevap veriyorum kardeşime ters ters bakarak. Gris karşılığında gülümsüyor. "Elbette öyle olacak."

Mason boğazını temizliyor. "Gurur için her şeyi yaparım, gerçekten ama neden benim binalarımdan birine taşınmak istemiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Erkeklerin güçlerini kötüye kullanmasıyla ilgili bir geçmişi var." Çok fazla şey söylemek istemiyorum. Sadece onu çok fazla zorlamamaları için anlamalarını istiyorum.

Triston bakışlarını bana diyor. "Bunun onun güvenmesini nasıl zorlaştıracağını anlayabiliyorum. Benim anlamaya çalıştığım şey, onca insan arasından senin onun savunmasını nasıl aşabildiğin."

Bu adil bir soru. Şimdi düşününce ben de anladığımdan emin değilim.

"Sebepler ne olursa olsun," diyor Mason omuzlarını devirerek. "Onu evinden çıkarmalısın."

"Onu taşınmaya ikna edene kadar benimle kalacak," diye cevap veriyorum. "Bunu halledeceğim."

Mason memnun görünüyor, ama Tris ve Gris aynı şaşkınlık ifadesini takınıyorlar. Siktiğimin ikizleri.

"Ele mi geçirildin?" Gris başını sallayarak soruyor. "Hıyarlık etme," diye karşılık veriyorum.

"İşte benim kardeşim," diye karşılık veriyor.

Aslında ne demek istediğini anlıyorum. Kendim gibi hissettiğimden bile emin değilim. Preston'ı öldürmek bir yana, son birkaç gündür içimi dolduran bu sakinlik rahatsız edici.

Sanki sadece karanlık değilmişim, ışığa da yer varmış, neşeye de... Konuşma ortak sorunumuza geri dönerken başımı sallıyorum. Bu

Ruslar.

"Neden şimdi harekete geçmeye çalıştıklarını anlayabiliyorum," diyor Mason omuz silkerek. "Ailelerimizin güçlerini birleştirmesiyle istediğimiz her şeyi yapabilecek güce sahip olacağımızı biliyorlar. Tünelimize katılan tek bir kumarhane, ailelerimizden herhangi birine ayak uydurmalarına izin vermeyecek, bu yüzden bir miktar güç elde etmek için çifte anlaşma yapmaya çalışıyorlar."

Evet. Rusların yerinde olsaydım, ben de bir hamle yapmak isterdim. Ama kendilerini öldürtecekler ya da Vegas'tan kaçacaklar.

Mason masaya vurarak, "Chloe'nin kendini sorunlarımızın ortasında bulunduğunu biliyorum," dedi. "Senin görevin onu bu sorunlardan uzaklaştırmak olacak."

Onaylarcasına başlarını sallayan kardeşlerime bakıyorum. "Bu benim normal görevim değil."

"Bu doğru değil. Sen her zaman aileyi korumaya çalıştın."

Sanırım öyle. Sadece genellikle daha az kalkan ve daha çok doğrudan öldürme. Bu değişikliği umursadığımdan emin değilim. Jake Kincaid'inki gibi bir rolde daha iyi olabilirim. Güvenlik.

Masa başında oturup üç aylık raporlara bakmak istemiyorum ama izleyen ve koruyan sistemler yaratmanın arkasına geçebilirim.

Konuşma devam ediyor ama ben düşüncelerimin sürüklendiğini fark ediyorum. Kendimi hiçbir zaman gerçek bir geleceğe sahip olarak düşünmedim.

Dürüst olmak gerekirse, bir geleceği hak ettiğimi düşünmüyordum. Ama Chloe'yi güvende tutmak... Aradığımı bile bilmediğim bir anlam katmanı ekliyor.

Yarım saat sonra işimizi bitirdik ve Chloe evrak işlerini tamamlarken ben de ön kapıda onu beklemeye başladım.

Mason yanımda durdu. "Dairelere bakmasını sağla. Onunla kalabilirsin ama son teknoloji güvenlik sistemleri var ve bina nükleer bir savaşa dayanacak şekilde inşa edilmiş."

Mason'ın bu kadar ısrarcı olmasına şaşırıyorum ve bakışlarım düşüncelerimi anlatıyor olmalı ki kolumu okşuyor. "Senin çalışman, onun fedakârlığı benim hayatımı önemli ölçüde kolaylaştırmak üzere. O ödüllendirilmeli ve sen de ödüllendirilmelisin." Bu güzel bir düşünce, ama Mason'ı bize gerçekten göz kulak olmak isteyebileceğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Chloe konuşur diye mi endişeleniyor? Derin uçtan mı gideceğim? Chloe'yi tura çıkaracağım, iyi davranacağım. Ama Mason beni izlediğini sanıyorsa, ben de onu izliyorum.

Mason gitmek için dönüyor, Jake bana başıyla selam verirken arkasından geliyor.

Elimi sıkamak için uzattım ve o da elimi tuttu.

"Tanıştığımıza memnun oldum,
Killian." "Seninle de."

Elimi bıraktı. "Ruslar hakkında bilgi toplamaya devam ederken seninle konuşmayı umuyorum."

"Ne hakkında?"

Daha yakına eğildi. "İtalyanların iki grubu var. Biri bizimle çalışmaya istekli ama diğeri kesinlikle dostça değil. Oturabilir miyiz, böylece her şeyin iç yüzünü anlatabilirim?"

"Elbette," diye cevap verdim. "Eğer isterseniz, Kincaid'deki pozisyonunuzla ilgili bazı temel bilgileri de öğrenmek isterim."

Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce gözleri açılıyor. "Senin gibi yetenekli bir adam temel bilgilerden daha fazlasını hak ediyor. Ne zaman istersen gel. Genişlediğimiz için biraz yardıma ihtiyacım var ve ailelerimizin kaynaşmasıyla sen mükemmel bir ekleme olursun."

Buna ne dersin? Bugün yeni bir işle ayrılan tek kişi Chloe değildi.

Kızım belirdi, Leo'nun elini sıkarken dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Bana doğru yürüyor, ayaklarının üzerinde hafif görünüyor. "İşi aldım," diye fısıldıyor. "Yarından sonraki gün başlıyorum, sadece eğitim, ama çok para var," diye fısıldıyor.

Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Harika iş, bebeğim."

"Teşekkür ederim, Killian. Bunun için. Biliyorum burada olmazdım..."

"Sorun değil," diyerek elini tutuyorum. "Yeni yerlere bakmaya hazır mısın?"

Elini benimkinden çekti. "Sana daha önce de söyledim, güçlü erkeklerden iyilik kabul etmiyorum. Şey... sen hariç."

Başımı sallıyorum. "Bu bir iyilik değil, ödeme. Sen ve ben Kincaidler daha harekete geçmeden yeni bir düşmanı tespit etmelerine yardım ettik."

Gözleri anlayışla açılıyor. "Eğer rahatsız olursan bu iyiliği kabul ederim. Ama Kincaidlerin en üst düzey güvenlikleri var ve güvenliğinizden ödün vermeyeceğim. Ne dersiniz? Gidip bir göz atabilir miyiz?"

Gözlerini dolduran yumuşaklığı görüyorum. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni büyülüyor muyum?" Şaka yapıyorum. Bende hiç olmadığını herkes bilir.

Eğiliyor ve sonra parmak uçlarına basarak yanağımı öpüyor. "Aynen öyle. Kim inanırdı ki onca erkek arasından senin

Beyaz Atlı Prens olmak?"

"Çıldırmayalım," diye kıkırdıyorum ama dürüst olmalıyım. Beni böyle görmesi hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Ama umut ve mutluluk benim gibi bir erkek için tehlikeli duygular. Sonsuza dek mutlu olmak için yaratılmadığım konusunda beni uyaran sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum. Bunu hep biliyordum.

Ben karanlıktan doğdum ve döneceğim yer de karanlık...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CHLOE

Öğleden sonra geç saatlerde Killian'a geri d ö n ü y o r u z . Hemen bana kulağa harika gelen bir çorba sipariş ediyor, ben de rahat bir tayt ve atlet giyip şövalemin başına dönüyorum.

Emlakçıyla birlikte baktığımız yer hayatımda gördüğüm en güzel yerdı. Tonoğlu tavanlar, son teknoloji aletler ve altı başlıklı bir duş da dahil olmak üzere dünyadaki her türlü konfora sahip lüks bir apartman dairesi. Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Buna dairenin içine açılan özel asansör dahil bile değıl. Çok saçmaydı.

Ama Killian'ın evindeki ışığı seviyorum ve öğleden sonra güneşinin ışınlarıyla resim yaparken tepe ışıklarını bile açmıyorum.

Killian tek kelime etmiyor, sadece çalışmama izin veriyor.

Tıpkı dün olduğu gibi, beni besliyor ve kanepeye oturuyor, bunu yapmadan önce gömleğini çıkarıyor.

Gülümseyerek resim yapmaya devam ediyorum.

"Ressam olmak istiyor musun, kalbinin derinliklerinde olduğu gibi?" diye soruyor uzanırken.

Doğruluyorum, fırçam tuvalin üzerine tünemiş. "Yaptığım resimleri satmak istiyor muyum?"

"Evet."

"Hep satamayacağımı düşündüm. Yeterince iyi olmadıkları için kimsenin onları satın almayacağını ya da bunu gerçekleştirecek bağlantılara sahip olmadığımı." Dudağımı ısırırken yer değiştiriyorum. "Ama eğer kalpten konuşuyorsak, onları satmak istediğimden emin değilim. Bu benim için çok kişisel. Hepsi beni üzen ya da mutlu eden şeylerle ilgili, onlar benim günlüğüm."

Killian ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı ama ben elimi uzattım. "Dur. Daha fazla yaklaşma."

"Neden?"

"Çünkü," omuzlarımı kaldırıp ona yan gözle bakıyorum, "bu resim bir sürpriz."

"Benim için bir sürpriz mi?" Bakışları ışıltıyor ve kıvılcımlar saçıyor. İçlerindeki yaşamı, koyu kahverengi derinliklerde parlayan yıldızları görmek göğsümü daraltıyor.

Boya fırçamı tekrar kanepeye doğru tutuyorum. "Ben burada yokken de bakmak yok."

Gözlerini benden ayırmadan geriye doğru yürüyor. "Annemden başka kimse bana bir şey vermiyor."

Kardeşleriyle tanıştım, yani tabii ki bir annesi var. Ama Killian'la tanıştığımda duygusal olarak o kadar kopuktu ki, onu ailesiyle hayal etmekte bile zorlanıyorum. "Onunla yakın mısınız?"

"Dünyada en sevdiğim insanlardan biridir."

Bu sözleri düşünürken başımı eğiyorum. Belki de bu izler. Bana karşı çok çabuk yumuşadı, bana kullanılıp atılacak bir şey gibi değil de değerli bir şeymişim gibi davranıyor. "Baban da o kadar önemli mi?"

"Babam öldü, ama hiçbir zaman yakın olmadık." Sesine sinen sertliği duyuyor, kaslarının gerginliğini izliyorum. Paleti ve fırçayı bir kenara bırakıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Ellerimde biraz boya var, ama o tereddüt etmiyor, beni kollarına çekiyor, kanepeye oturuyor ve beni kucağına alıyor. "Dük falan olduğu için işkolik gibi bir şey miydi?" Çok fazla zorlamadan anlamama yardımcı olabilecek bir devam sorusu sormaya çalışıyorum. Killian'ın direncini hissedebiliyorum.

"Dük değildi ve neredeyse hiç çalışmazdı. Çoğunlukla düklüğün bir yedeği olarak lüks bir hayat yaşadı ve inanılmaz borçlar yaptı."

Ahh. Kollarımı ona doladım. "Ne oldu?"

Başını sallayıp uzaktaki duvara bakıyor ama gözleri onunla ilk tanıştığımda sahip olduğu o ölü bakışa bürünmüş. Ancak dokunuşu hâlâ nazik. "Kalp krizinden öldü ama en azından kısmen uyuşturucuya bağlı olduğu belliydi. Borçlar bir sorundu ama aile olarak bunun üstesinden geldik. Tris ve Gris'in her ikisinin de mükemmel bir iş anlayışı var, bu yüzden onun hatalarını düzeltebildiler."

"Seni incittiğini duyabiliyorum, Killian." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ne oldu?"

Ama cevap vermek yerine beni tekrar ayağa kaldırırken ayağa kalkıyor. "Bir şey yok. Hala ışık varken resmin üzerinde çalış."

Ona tekrar sormaya başladım. En kötü anımı onunla paylaşmıştım. Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan, omuz silkerek yanımdan geçip mutfığa yöneliyor. "Biraz su alacağım. Bir bardak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, hâlâ onu izliyorum. Omuzları kaskatı, duruşu savunmacı.

İçimi çekerek şövaleme dönüyorum, Killian tezgâha yaslanmış, sırtı bana dönükken ona uzun uzun bakıyorum. Suyunu yudumluyor, sırtındaki kaslar hareketleriyle birlikte esniyor.

"Killian," diye sesleniyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, yarı omzunun üzerinden bakıyor ama göz teması kurmuyor.

"Ben... beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

Sonra dönüyor, vücudu rahatlıyor. "Bir şey değil, bebeğim."

"Yarın ya da ertesi gün, biraz daha kalmamın sakıncası yoksa, belki başka şeyler de alırım."

Tekrar bana doğru gelmeye başladı, tüm karanlık kaybolmuştu. "Elbette, yardım etmek için seninle geleceğim."

Başımı salladım ve fırçamı aldım. Killian'ın babası her ne yaptıysa, yarası çok derin. Onu karanlık yapan şey bu olacak kadar derin.

Bu konuyu kurcalamama hazır değil ama aramızda kısasa kısas gibi bir şey var ve ben ona anlatabilirim o da benimle paylaşabilir.

Işığı kaybetmeden önce bir saat daha resim yapıyorum. Tüm üst aydınlatmayı açabilirim, Killian'ın evi böyle harika. Ama yorgunum ve birkaç gündür bu yatak hakkında bir şeyler duyuyorum. Onun yerine lavaboya gidip fırçalarımı yıkıyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor, kanepede telefonunu okurken.

"Bugünlük," diyorum. "Seni bilmem ama benim uykum çok az."

"Evet." Odanın içinde yürüyor, önünü sırtıma bastırmadan önce ayaklarının betona vuruşunu duyuyorum. "Yatak kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Aynı şeyi düşündüğümüzü bilerek gülümsüyorum. Hiçbir erkek hayatımda bu kadar fark yaratmamıştı ve mademki birbirimize iyilik yapıyoruz, benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi ona göstermenin zamanı geldi.

Ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırıp kıcıımı kalçalarının beşiğine doğru daha sıkı çekerken ellerim hala suyun içinde.

Boynuma sokuluyor, dibindeki yumuşak eti ısıyor ve emiyor. Başımı omzuna yaslıyorum, vücudunun ve ellerinin hissi bir merhem gibi.

Dün bir anlığına yine kurban olmuşum. Sonra Killian geldi ve etrafımdaki her türlü korumayı kaldırdı.

Kendi başıma yaşıyordum, güvenmekten korkuyordum, ama şimdi ona izin verdiğime göre... hayatımın her parçasının ne kadar kolay hissettirdiği inanılmaz.

Ellerini kalçalarımın karnıma, oradan da bacaklarımın arasına kaydırıyor ve kocaman avucuyla tümseğimi kavırıyor. İkimiz de inliyoruz, vücudum arzuyla titrerken ellerim musluktan akan ılık suyun içinde donuyor.

Bir parmağını dikiş yerimde gezdiriyor, diğer eli karnımın üzerinde yayılıyor. "Erken yatmak eğlencelidir," diye kulağıma yakın bir yerde gürlüyor ve sonra kıkırdıyor.

Ben de gülüyorum, sonunda suyu kapatmadan önce fırçalarımı lavaboya bırakıyorum. "Sadece temizlenmem gerek-"

"Yarın," diyor parmağını tekrar bacaklarımın arasında kaydırarak. "Şu anda bir randevumuz var."

"Bu bir randevu mu?"

Yine boynumdan aşağı öpüyor. "Olabilirdiğin kadar yakın."

Taytımın üzerinden klitorisimi okşarken bile arkama bakıyorum. "Bir bakayım. Bugün beni üç kez besledin, resim yaparken izledin, bir iş görüşmesine ve bir emlak gösterisine götürdün. Sanırım hepsi bir arada elli randevu gibi bir şey."

Doğrulurken parmakları hareketsiz. "Randevulaşma konusunda berbatım." Sonra gülümsüyor. "Beklendiği gibi, sanırım."

"Berbat olduğunu sanmıyorum," diye başımı sallıyorum. Ama zihnime, bu adama aklımı ve kalbimi kaptırmamın çok kolay olacağını da ekliyorum.

Ve ben Killian'a sonuna kadar açık olsam da, bu gece onun hâlâ bir sürü duvarı olduğunu açıkça gösterdi.

Komik, çünkü mümkün olan en alışılmadık şekilde başladık, ama bir şekilde Killian'ın bir av olduğu sonucuna vardım. Her kızın hayalini kurduğu türden bir erkek.

Koruyucu. Yardımsever. Güçlü. Ama yine de bana ve ihtiyacım olan şeylere yer bırakıyor. Buna çok uzun süre sahip olabilecek bir kız olduğumdan şüpheliyim.

Gris bugün bana bunu söylemeye çalışmıyor muydu?

Gelecekte ne olursa olsun, Killian yanımda olduğu sürece onun tadını çıkaracağım.

"Belki de sadece sıradan randevularda iyi değilimdir."

Dudaklarımın bir kahkaha döküldü. "Buna katılıyorum. Seninle tanıştığım andan beri hiçbir şey gösterişsiz olmadı."

O da gülüyor ama parmağı hala bacaklarımın arasında ritmik bir şekilde kayıyor, hafif bir dokunuş beni her türlü gerginleştiriyor. "İlişkimizin geri kalanını sen ne kadar rahat edersen o kadar hızlı ilerleteceğiz tatlım."

Sonra dönüyorum, ıslak ellerim çıplak sırtından yukarı kayıyor. "Senin hızını seviyorum, Killian." Ve sonra onu öpüyorum.

Beni kendine yakın tutuyor, o da beni öpüyor, elleri kıçımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken dili ağzımın içine kayıyor.

Benim cevabım ise bacaklarımdan birini kaldırıp onunkinin arkasına dolamak ve ona açılmak oluyor.

Dizimden tutup bacağıma beline doğru çekerken, dudaklarıma karşı gürlüyor, titreşim beni acıtıyor. Bu da sikinin en hassas yerlerime baskı yapmasını sağlıyor. "Mmm," diye inliyorum ağzının içinde, vücudum onunkine doğru daha derin kavisler çiziyor.

Kıçıma masaj yaparak klitorisimin kaya gibi sert ucuna sürtünmesini sağlıyor. "Evet, bebeğim," diyor öpücükler arasında. "İstedğin kadar ses çıkar. Amını yalamamı ister misin?"

Bu fikirle zonkluyorum ve sonra içimden geçen zevk dalgasıyla nefes nefese kalıyorum.

Dudaklarıma karşı derin ve tatmin edici bir kıkırdama çıkarıyor. "Yüzüme boşalmana bayılıyorum."

Sonra beni kaldırıyor, beni çatı katına taşıırken diğer bacağıma beline dolanıyor.

Başımı kaldırıp gücüne, ağırlığımı taşıırken hiç zorlanmamasına hayret edecek kadar uzun süre başımı kaldırıyorum, sonra tekrar ağzımı yakalıyor, öpücük dikkatimin her zerresini talep ediyor.

Boynunu tutarken, parmaklarım tenine gömülüyor ve onu kalçalarımla sıkıştırıp sertleşmiş sikini aşağı yukarı sürtüyorum.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor ve öpüşmemizi zar zor kesiyor. Sırtım yatağa değene kadar gözlerimi açamıyorum. Batmakta olan güneş odayı yeterince aydınlatıyor ve ben de odayı görebiliyorum.

Bir yatak ve tek bir komodinden başka bir şey yok. Ama o haklı. Yatak kocaman.

Çarşaf bembeyaz, öpüşmeyi kesip yüzümü çeviriyorum ve yanağımı çarşafın üzerinde gezdiriyorum. "Yumuşak," diye mırıldanıyorum, bir elimle boynunu bırakıp avuç içimi yorganın üzerinde yumuşatıyorum.

"Burada çok rahat uyuyacaksın," diyor, çenemi öperken bile, kulak mememe ulaşip emmeden önce

hassas etini dişlerinin arasına aldı.

"Battaniyen falan var mı?" Boynumu emerek tenimi hassaslaştırırken gözlerim dalgalanarak soruyorum.

"Neden?"

"Tüm bu güzel şeyleri kirlletmek istemiyorum..."

"Siktir et," diye gürlüyor köprücük kemiğime doğru. "Yatağımın her yerinde senin kokunu istiyorum."

"Oh," diye nefes nefese kalıyorum, zevkten kızarıyorum, atletimin eteğinden çekip vücudumdan yukarı ve başımın üzerinden çekerken. Sütüyenimin klipsini açmak için kalkmak zorunda kalmamdan yararlanıyor.

Sonra tekrar üstüme çıkıyor, çıplak göğsü benimkine sürtünüyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, ellerimi saçlarının arasına sokarak bir inilti çıkarıyorum.

Ama uzun süre hareketsiz kalmıyor. Daha da alçalıyor, bir meme ucumu dudaklarının arasına alıp emiyor, diğerini avuçluyor, sonra yer değiştiriyor, ona daha fazla erişim sağlamak için sırtım yataktan kalkıyor.

Bu da onu sadece karnımı öpmeye başlaması için cesaretlendiriyor, taytımın bel bandını kancalayarak kalçalarımın aşağı indiriyor.

Ancak dizlerime kadar gelebildiler, ancak ağzı amımla aynı hizaya geldiğinde ve önce dilini içeri daldırdığında. Çok hassasım, ıgık atıyorum, biraz acı, çok fazla zevk beni yakıyor.

Beni iyice ayırıp tekrar içine dalmadan önce taytımı sonuna kadar yırtıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

KILLIAN

Onu yutarken Chloe'nin amının ^{tangası} dilimin üzerinde dans ediyor.

Kalçalarını ellerimle tutuyorum, bana daha fazla erişim sağlamak için vücuduna açı veriyorum, tam da ihtiyacı olduğunu bildiğim yeri yalarken.

Elleri, tatlı nektarını yatağa damlatırken bile korumak istediği yatak takımının içinde bükülüyor.

Her zaman onu kirletmek istediğimi söyledim. Şimdi kirli, yatağımı kirletiyor ve ben buna bayılıyorum.

İçine bir parmak sokuyorum, sonra iki, gerildiğini hissediyorum. Sikimi içine sokmayı çok istiyorum ama kızım çok sıkı. Kayganlık yardımcı oluyor, ancak iki parmağa alıştığında, gerginliği hissederek üçüncüyü ekliyorum.

Kalçaları titremeye başlıyor, inlemeleri daha yüksek ve tiz çıkarken ellerinden birini tekrar saçlarıma götürüyor, tırnaklarını kafa derime batırıyor. Umarım kan çıkarır. Beni işaretlemesini istiyorum.

Nefes nefese son bir hıçkırıkla parçalanıyor, o kadar sert boşalıyor ki, omuzları ve başıyla yataktan kıvrılıyor, gözlerini kapatıyor.

Bu çok güzel ve ben onu çalıştırmaya devam ederken bile gözlerimi ondan ayırmıyorum, tüm zevki yaşamasına izin veriyorum.

Sonunda yatağa geri yığıldığında, yukarı itiyorum, pantolonumu hızlı bir hareketle çıkarıyorum, aletim dışarı fırlıyor ve tam olarak nerede olmak istediğini biliyormuş gibi ona doğru işaret ediyor.

"Chloe. Bebeğim." Avucumu karnının üzerinde gezdiriyorum, soruyu sormaya hazırlanırken uzun bir nefes çekiyorum.

"Evet," diyor elimi tutup beni yatağa geri çekerken ve göğsümü kendi göğsüne yaklaştırırken.

Soruyu sormama bile gerek olmayan bir noktaya mı geldik? O benim ne düşündüğümü biliyor mu? "Emin misin?" Sikim çoktan onun girişine yerleşmiş, sıcak, kaygan amının içinde kayıyor. "Emin olmanı istiyorum."

"Eminim," diye cevap veriyor, bacaklarını biraz daha açıyor, bu da biraz daha derine batmamı sağlıyor.

O kadar iyi, sıcak, ıslak, sıkı hissediyor ki kendime engel olamıyorum ve daha derine itiyorum.

İrkildiğini hissediyorum ve kıpırdamıyorum. Dirseklerimin üzerinde duruyorum ama ellerimi başının altına koyarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum.

Tadım ona benziyor olmalı ama ben onu rahatlayana kadar öptüğümde irkilmiyorum. Sonra biraz daha derine itiyorum.

Yarrağımın yarısı içindeydi ve kaldıramayacağı kadar büyük olduğumu, çok gergin olması gerektiğini biliyordum. Acıyla sertleştiğini hissedebiliyorum. "İyi misin, aşkım?"

"İyiyim," diyor birkaç nefes arasında. "Bekâretimi sana vermek bir hata olabilirdi."

Sertleşme sırası bende ve çekilmeye başlıyorum çünkü bir hata olduğumu biliyorum. Her zaman bir hata oldum.

Ama bacakları benimkilerin etrafında kilitleniyor ve geri çekilmemi engelliyor. "Killian?" "I..." Başımı sallıyorum. "Çok olduğumu biliyorum."

Çenemin ense kısmını öperken rahatladığını hissediyorum. "Canavar sikin mi? Evet. Çok fazla."

Doğru ya. Aletimin büyüklüğünden bahsediyoruz, hiçbir zaman çok değerli olmadığım gerçeğinden değil. Alnımı onunkine yaklaştırıyorum, yavaşça içine doğru itmeye başlarken gözlerim kapanıyor. "Seni asla incitmek istemem, Chloe." Bu sözleri ne kadar içten söylediğime şaşıyorum. Kötü yanlarımın onun tüm güzel renklerini mahvetmemesi için her şeyi yapardım.

"Biliyorum, Killian." Sonra beni tekrar öpmek için çenesini eğiyor. "Şu anda neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Sonunda kendimi tamamen onun içine oturtuyorum, kılıfı etrafımda o kadar sıkı ki, titremeye başlıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

Şimdiye kadar hiçbir kadın...

Ama yavaşça geri çekilirken ve sonra tekrar içeri iterken düşünemiyorum bile. Hareketlerimi hafif, kolay tutuyorum, ona akılsızca pompalama ihtiyacını görmezden geliyorum.

Ama ne kadar yavaş gidersem, zevk o kadar sert vuruyor, beni o kadar geriyor ki, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dürtüyü kontrol etmek için harcadığım çabayla boynumun telleri dışarı fırlıyor.

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, dudakları kulağıma bastırıyor ve tatlı küçük sözler mırıldanıyor.

Sözcükler olduklarından eminim, ama onları işleyemiyorum, beynim onun amcığının sikimin etrafındaki sıkı hissi tarafından çok bozulmuş durumda.

Hiç kimse beni böyle sevmemişti.

Bana değer verildiğini hissettirdi, istendiğimi hissettirdi.

Sadece görünüşüm ya da param için değil, Chloe... bana değer veriyor. Bu benim son düşüncem, hızlı bir hamleyle onu doldurarak boşalıyorum, vücudum onunun üzerinde sarsılıyor.

Beni teselli ediyormuş gibi yakınımda tutuyor ve ben de üzerine yığılıp yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

O an bu kadın için her şeyi yapabileceğimi anlıyorum. Her şeyi.

Onu da kendimle birlikte çekerek yana kayıyorum ama vücutlarımıza baktığımda sikimi kaplayan kanı görebiliyorum.

Kahretsin.

Onu göğsüme daha da sıkı çekerken, yatak konusunda haklı olabileceğini fark ettim, o da kanla kaplıydı, umurumda değil.

Bir saniye içinde ayağa kalktım, o kollarımdaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, omzumun üzerinden **b a k ı p** dağınıklığı görmeden önce. "Kahretsin!"

Kıkırdıyorum, hâlâ boynunu okşuyorum. "Seni sıcak bir duşa sokacağım tatlım, sonra da yorganı değiştireceğiz."

"Değiştirmeye çalışabilirim." Dudağını ısırırken sırtıma hafifçe vuruyor. Banyoya ulaşıyoruz ve ben duşakabine girip hem tepedeki yağmur duşunu hem de duvara monte edilmiş başlığı açıyorum. Ilık su ikimizi de yıkıyor. "Böyle bir yorganın fiyatı ne kadar?"

Chloe'nin insanların ona yardım etmesiyle ilgili bir sorunu olduğunu biliyorum. Gurur olduğunu düşünmüştüm ama bu gurur gibi görünmüyor. Korku gibi geliyor.

"Öncelikle, ortalığı dağıtan kişinin ben olduğuma eminim," diyorum onu hafifçe ayağa kaldırarak. "İkincisi. Yerlere ve kanepeye boya sıçratabilirsin, yatağa kan bulaştırabilirsin, tezgahı kırabilirsin-"

"Killian."

"Hiçbir şey umurumda değil ve hayatımdan ne aldığın da umurumda değil Chloe. İstedğin kadar al. Yine de burada olman çok daha güzel."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CHLOE

BU KELİMELER BEYNİMİN İÇİNDE BİR ŞEYLERİ PATLATIYOR.

Ne istersen al.

Annem ilk iki evliliğini istediğini alarak öldürdü.

Üçüncüsünde ise ihtiyaçlarının bedelini benim ödememe izin verdi.

Bu benimle ilgili bir şey ve anlıyorum. Ama etrafımdaki insanlardan öylece alamam. İçimi nefret ve dehşetle dolduruyor. "Ben asla-"

"Teklif ettiğim şeyi kötüye kullan," diye bitiriyor sözlerini ve sabunu kapıyor. Vücudumu ovalamaya başlarken elleri sırtıma geliyor. "Alıcılar vardır Chloe ve sen onlardan biri değilsin. Sana fazla gelen her şeyi alabilirsin ve ben yine de 'bebeğim, daha fazlasını al' derim."

Bunları söylerken kalçalarımdaki kanı temizliyor ve gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

Omuzlarına tutunuyorum, sanki onun gücü olmadan çökecekmişim gibi onu kavıyorum. Killian'la ilgili olan şey bu. Ağırlığımı ona verebilirim, o böyle güçlüdür. Onun etrafında kıvrıldığımı hissediyorum. "Bu şekilde çalıştığından emin değilim."

Bana bakmadan önce bacaklarımın arasındaki kanı nazıkçe ovuyor. "Bana nasıl çalıştığını anlat."

"Başlangıçta *ne istersen alırsın. İşte kredi kartım. Sonra bir bakmışsın, bunu karşılayamam ve nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun...*"

Sonra kıkırdıyor ve çok eğleniyormuş gibi çıkardığı ses durup ona kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Üzgünüm," diyor ama ayağa kalkarken gülmeyi kesmiyor. "Çok eksikim var. Ve birçok nedenden dolayı bana karşı temkinli olmalısın. Ama bolca sahip olduğum tek şey para. Şey... o ve kaslar. Onları da kullanamazsın, tatlım."

Bu sözler dizlerimin bağını çözüyor, onları çok takdir ediyorum. Ama onlara gerçekten inanmak konusunda hâlâ emin değilim.

Duşta işimiz bittiğinde yorganı topluyorum ve Killian bana çamaşır odasını gösteriyor. Bu adamın tek yaptığı benimle ilgilenmek, en azından lekeyi tedavi edebilirim.

Ama amaşır odasına girdiğimde gözlerim fal taşı gibi aılıyord. Çamaşır makinesi kocaman, bir katlama masası ve giysileri asmak için raflar var. Temizleyicilere bakıyorum, lekeleri tedavi etmek için bir tane buluyorum ve sonra kan lekesini büyük lavaboda ıslatıp kanı temizliyorum.

Killian yatağın üzerine yedek bir yorgan koymuş olmalı, çünkü çamaşır odasına geri dönüyor, kapı aralığında uzanmış, bir omzunu reele dayamış beni izliyor.

"Umarım çıkar," diyorum, lekeyi bir gece bekletmek için lavaboyu durduruyorum.

"ıkmazsa yenisini alırız. Belki ben de kızarırm, o zaman regl olduğuunda bile sevişebiliriz."

Doğruluyorum, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Burada ne kadar kalacağımı düşünüyorsun?" Asıl demek istediğim, birbirimizi ne kadar süre göreceğimizi d ş nd ğu...

Ama başka bir şey kastettiğimi düşünüyor olmalı. Cevap verirken omuz silkiyor, "Biraz zaman alabilir. Mason hızlı hareket eder ama Ruslar Vegas'ın keneleri gibidir. Derinlere gömülmüşler ve çıkarılmaları zor olabilir."

Başımı sallıyorum. "Kelimeleri çok iyi kullanıyorsun, biliyor musun?" Ama dudaklarımı yalıyorum. "Kalacağımı ima etmek istememiştim. Ne kadar kalacağımı düşünüyorsun demek istedim-"

"Tabii ki kalıyorsun," diye ters ters baktı bana. "Evinde hiçbir koruman yok. Oraya geri d nmene imkân yok."

"Killian," diye başlıyorum. Aslında onunla yaşamamı teklif etmiyor, değil mi? "Yapamam..."

"Mason'ın binalarından birine taşınmak zorunda değiliz, ancak zayıf kilitleri ve sorun çıkarsa odalarına sinecek kızları olan o boktan daireye geri d nmeyeceksin."

"S ylediklerinizi takdir ediyorum ama-"

"Sana emir veremeyeceğimi söylemeye alışıyorsan hatırlatayım, kurallara uymayı pek sevmem."

"Aslında bana emir veremezsin," diye düzeltiyorum ve kendi bakışımı fırlatıyorum. Ama dairemin pek güvenli olmadığına dair söyledikleri doğru. Sadece hayatımı kökünden değiştirmeye ve yeni tanıştığım bir adamla yaşamaya hazır olduğumdan emin değilim.

"İnsanları nasıl kızdıracağımı ya da sinirlendireceğimi iyi bilirim, orası kesin." Ayakta durmak için kendini zorluyor, ayakları geniş bir savunma duruşuna doğru yayılıyor. Bu onu rahatsız ediyor mu?

"Beni sinirlendirmiyorsun. Ne düşündüğünü söylemen hoşuma gidiyor, çünkü o zaman tahmin etmek zorunda kalmıyorum."

Sonra lavaboya doğru eğilip yorganı sıcak suyun içine daha derin itiyorum.

Ama daha işim bitmeden Killian arkamda, kolları ortama dolanıyor, karnı ve göğsü sırtıma bastırıyor. "Teşekkür ederim."

Kollarını kendi kollarımla sarıyorum, ıslak ellerimle. Çünkü ona hayatında çok az olan bir şeyi verdiğimi fark ettim. Kabullenme.

"Burada yaşamak büyük bir adım ve biz daha yeni tanıştık..." Ona dönüp bakıyorum ve gözlerimle anlamasını istiyorum.

"Her seferinde bir gün alalım. Buna ne dersin?"

Bu makul görünüyor. İstedğim zaman resim yapmak, uzun, sıcak duşlar almak güzel olurdu. Killian'ın kollarında uyumak. Bağlanmaya hazır değilim ama anın tadını çıkarabilirim. "Yine acıktım. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Seni beslememi hiç istemiyorsun," diye mırıldanıyor saçlarıma. Gülümsüyorum, kucağına gömülüyorum. "Yemek yapabilirim."

"Bu gece seni ben besleyeceğim, bugün beni yeterince besledin." Sonra doğruldu ama beni mutfığa götürmek için kolunu boynuma doladı.

Tartışabilirim. Tek yaptığı şeyin beni beslemek olduğunu söyleyebilirim. Ama sanırım Killian için değerimin onun kışıma olan takıntısının ötesinde olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Canın ne istiyor?" diye soruyor. "Pizza mı? Thai? Suşi?"

Ben de bir kolumu ona dolayarak burnumu göğsüne gömüyorum. "Pizza. Karbonhidratlı bir gece gibi hissediyorum."

Bir pizza sipariş ediyor ve yarı karanlıkta oturup Vegas silüetinin ışıltılı parlamasını izliyoruz.

Vegas'ı hiç böyle göremedim. Benim şehre bakışım genellikle sertlik ve zorluktur. Buradan ise parıldıyor ve ışıltıyor. Sonunda güzelliğini görebiliyorum.

En garip, en harika gündü. Bu anı dondurmak ve yarın tekrar oynatmak isterdim.

Ama yarın yeni bir gün olacak ve ne getireceğini kim bilebilir ki...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

Chloe ile onun evinde uyumaya bayıldım. Ve seksten bahsetmiyorum, gerçek uykudan bahsediyorum. Beklediğim bir şey değildi, en rahat halindeyken vücudunun benimkine temas etmesi ve bu en iyi bonus oldu.

Ama benim yatağında daha da iyi. Hâlâ kollarımın beşiğinde uyuyor, gövdeyi sıkıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ama onun yatağında sıkışıp kaldığımızdan farklı olarak ayaklarım ucundan sarkmıyor, battaniyeler ikimizi de örtecek kadar geniş, yatak onu daha da yakınlaştıracak kadar yumuşak.

Erken yattık ama kalkmamıza dokuz var ve sanırım ikimizin de böyle bir uykuya ihtiyacı vardı.

Benim böyle bir dinlenmeye gerçekten yıllardır ihtiyacım olabilir. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu, zar zor uyandığımı, uyuduğum birkaç seferde de hemen tekrar uyuduğumu hatırlamıyorum.

Chloe benim tişörtlerimden birini giyiyor, kumaşı göğsüne kadar inmiş. Elimi kalçasında ve karnında gezdiriyorum. Açıkçası bir şey başlatmaya çalışmıyorum, dünden sonra iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olacağını biliyorum.

Elimin altında tenini hissetmek hoşuma gidiyor. O kadar ipeksi ve yumuşak ki, bu hiç beklemediğim bir başka rahatlık ve bundan sonuna kadar faydalanacağım.

Bir nefes veriyorum, saçları havalanıyor ve yanağıma düşüyor. Saç teli tenimi gıdıklarken küçük bir kahkaha atıyorum.

Kahretsin, vurulmuş bir kedi yavrusu gibiyim.

"Komik olan ne?" diye soruyor, uykulu bir sesle sorarken bir gözünü açıyor.

"Saçların beni gıdıklıyor."

"Gıdıklanıyor mu? Bana gıdıklandığını mı söylemek istiyorsun?"

Sonra geriye uzanıyor, parmak uçları yan tarafımdan koltuk altıma doğru dans ediyor. "Sakın buna cüret etme," diye homurdanarak elini yakalıyorum. Gülme sırası onda, içimi ısıtan küçük şirin kıkırdamalar.

Parmaklarını yakalıyorum, vücudunu çekiyorum ve kaşıklaşmamız için onu döndürüyorum. Sonra onun kolunu ve benim kolumu gövdesine dolayarak boynunun hassas kısmını şakacı bir şekilde ısıyorum.

Ayakları dışarı fırlarken kıkırdamaları çığlıklara dönüşüyor.

Üstüne yuvarlanırken ben de gülüyorum, omzunu ısırarak oynuyorum. Bu sessiz eğlence anını uzun zamandır yaşamamıştım. Çocukluğumdan beri.

Ama çocukken basit neşemi öldüren şeyin anıları, şimdi ısırmayı bırakıp onu rahatlatırken neşemi tekrar alıyor.

Yüzüstü yatarken başını kaldırıyor, gözleri sorularla dolu. "Az önce nereye gittin?"

Başımı sallıyorum ve yataktan yuvarlanmaya başlıyorum ama göğsümdeki eli beni durduruyor. "Killian?"

"Evet."

"Sende en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Bu, dalgın düşüncelerimi silen, onların yerine merak ve takdiri koyan bir soru. Onun onayına ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? "Benim sikim mi?"

Gülümserken bile homurdanıyor.

"Hayır." "Kaslarım mı?"

Eli göğsümden pazılarıma doğru kayıyor. "Beni çok güvende hissettiriyorlar ama hayır, en sevdiğim şey onlar değil."

Ona doğru dönüp karnını kendime doğru çekiyorum. "Gölgelerde yaşadığım ve tüm canavarları görebildiğim gerçeği mi?"

Gözleri yüzümü arıyor. "Artık kendine canavar demediğine sevindim ama hayır, bu da değil."

"Ben bir canavarım," diyorum ona, önceki düşüncelerim beynimin ön tarafına çarparak geri dönüyor. Ve sonra yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum.

"Dürüstlüğüne seviyorum."

Kapı aralığında durup ona dönüyorum. "Ne?"

"Gerçek niyetinin ne olduğunu merak etmeme gerek kalmamasını seviyorum. Her zaman biliyorum. Hoşuma gitmediğinde bile, onları biliyorum ve sonra onlara karşılık verebiliyorum. Başka hiç kimseyle değilken seninleyken kendimi güvende hissetmemi sağlayan şey bu."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum. "Herkes ağzımdan çıkan bu kadar saçmalıktan nefret ediyor."

"Ben değil," diye fısıldıyor. "Hoşuma gidiyor."

Neredeyse üzerine atlarken bir anda yatağa geri dönüyorum. Kimse beni olduğum gibi kabul etmiyor.

Hepsi bana endişeli gözlerle bakıyor, ailem bile etrafımda temkinli adımlarla yürüyor, geniş bir yol bırakıyor.

Onu sadece tutkuyla değil, şefkatle ve minnetle öpüyorum. Onun tadına bakarken göğsümde bir duygu kabarması oluşuyor.

Kollarını bana doluyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Öpücük hızlı değil ama derin. Bacakları benimkilere dolanıyor, ben onu tekrar tekrar öpüp tadına bakarken vücutlarımız birlikte hareket ediyor.

Ellerim yanlarından aşağı yukarı kayıyor, kalçalarının altından geçip yanaklarını sıkıyor, sonra da kalçalarından aşağı kayıyor.

Yapabildiğim her şekilde, onu *tanımak* isteyerek mümkün olduğunca çok şeyini içime çekiyorum. Sonunda ağzından çıkıyorum ama bu sadece çenesinin ve boynunun derisini öpmek, her çili, her beni not etmek için.

Göğsünden aşağı inmeden önce her birini öpüyorum, meme uçlarını sert tepeler haline gelene kadar yalamak için duruyorum. Kızımın kendini iyi hissetmesini istiyorum.

Ve bir şekilde, mucizevi bir şekilde son birkaç gündür benim oldu. Buna tam olarak inanamıyorum ama bana başka hiçbir erkeğe vermediği şeyleri verdi.

Ve ben de ona başka hiçbir kadına vermediğim bir şeyi veriyorum... kalbimi. Aşık oluyorum.

Göbek deliğini okşamak için duruyorum, kalçalarını ellerimle tutarken bile ondan bir kıkırdama daha alıyorum. "İşim bitmeden her santimini tanıyacağım."

Sözlerim karşısında sertleştiğini hissediyorum ve yüzünü buruşturduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. "Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Kaşlarım çatılıyor. "Her santimini tanıyana kadar mı?"

"İşimiz bitene kadar mı?" diye fısıldıyor. Ve sonra altımdan kurtulmaya çalışmaya başlıyor.

Kalçalarını tutuyorum, gözlerim kısılrken onu yerinde tutuyorum. "Ruslar artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar burada kalacaksın. Zaten anlaşmıştık."

Biraz rahatlayarak başını sallıyor. "Evet. Evet. Bu mantıklı."

Aramızda kaybolan şeyi hissedebiliyorum. O da aramızdaki bağı hissediyor mu? Sondan bahsetmem onu rahatsız etti mi?

Bunu görebiliyorum. Ama onun hakkında hissettiklerim, benim sonsuza dek mutlu olacak bir adam olmadığım gerçeğini değiştirmiyor.

Yarın kendimi hapiste bulabilirim. Ya da ölebiliyim.

Ama bir şeylerin değiştiğini biliyorum, çünkü hayatımı hiçbir zaman gerçekten önemsememiş olsam da, onun yalnız olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyor. Kimsenin onunla ilgilenmeyeceğini düşünmek.

Hay sikeyim.

Tekrar göbek deliğini okşamak için eğildim, ama vücudu dokunuşum altında hâlâ kaskatı, eskisi gibi rahat ve uysal değil. Göbeği boyunca, gövdesinin bacağıyla birleştiği yere kadar öpüyorum. "Bak ne diyeceğim. Her santimini öğrendikten sonra yeniden pazarlık yapabiliriz..."

"Elbette."

"O zamana kadar benden bıkmış olacaksın, ama eğer bıkmadıysan-"

Sonra kafasını kaldırıyor. "Senden bıktım mı? Daha çok, benimle işin bitecek gibi."

Doğru ya. Terk edilme sorunları. "Hiçbir kadın beni senin kadar görülmüş ve kabul edilmiş hissettirmede Chloe. Bunun benim için ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?"

Kısmen doğruluyor ama gitmek için değil. Bu kez kollarımdan çekiştirerek beni vücuduna davet ediyor.

Ağzlarımız tekrar birbirine çarptığında, daha önce olmayan bir aciliyet var. Kalçalarımı daha yakına çekerken bacakları belimin etrafında kilitleniyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Dün gecedan sonra çok erken. Vücudunun ihtiyacı var-"

"Sana ihtiyacım var, Killian," yeşil gözleri sabah güneşinde parlayarak benimkilere kilitleniyor. "Lütfen."

Bu "lütfen" onu reddedemeyeceğimi bilmeme yetecek kadar çaresizlik içeriyor.

İç çamaşırını çıkaracak kadar uzun süre bacaklarının kilidini açmayı başarıyorum ve sonra kendiminkini uyluklarımdan aşağı yırtıp kalçalarımı açık olanların arasına yerleştiriyorum. Vücudunu kendime yaslayarak yavaşça içine giriyorum.

Hâlâ sıkı, ama bugün farkı hissedebiliyorum, eti benimkine daha kolay boyun eğiyor. Ve tamamen içine girdiğimde, nefesini duyuyorum ve vücudundan aşağıya doğru inen zevk titremesini hissediyorum. "Oh... vay canına..." diye kulağımı tırmalıyor. "Bu..."

"Evet, bebeğim," diye inliyorum, sadece geri dalmak için dışarı çekiyorum, ona tam da ihtiyacı olanı veriyorum.

Vücudu beni daha da içine almak için eğiliyor. Dün çok güzeldi ama bugün taşaklarım yanıyor.

İtişlerimi derin tutmaya çalışıyorum ama sert değil. Canını yakmak istemiyorum.

Onu.

Ama Chloe kıcımı tutarken kalçalarımın buluşmak için eğiliyor ve Daha hızlı, daha sert gitmem için.

"Dürüst ol," dedi m, "benim sikim senin en sevdiğin şey.

Ben."

Tekrar inerken bile küçük, soluksuz bir kahkaha atıyor.

Sikimin başı tam ihtiyacı olan yere bastırıyor.

Elimdeki her şeyi ona vermek için hızımı artırıyorum.

Bu zevk çılgınlıklarını atmaya başladı, bacakları etrafımda çok sıkı, sadece kırılabilirim.

Bana uyar. Onun için her gün kırılabilirim.

Sonunda çözülene kadar her itişte amı daha da sıkılaşıyor, zevk çılgılığı beni de kırıyor.

Sikimi o kadar sıkı kavrarken boşalmaya başlıyorum, sanırım son damla spermimi de sıkıp çıkaracak.

Göğsüne çökerek onu kendime yaklaşıtıyorum. Bunun ne anlama geldiğini ona anlatacak kelimelerim olduğundan emin değilim ama açıklamaya çalışıyorum. "Chloe bu..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, kollarını boynuma doluyor. "Bana bir söz verebilir misin?" diye soruyor, eli sırtımı okşuyor.

"Evet." Ne olduğunu bilmeme bile gerek yok. Ona her şeyi verirdim.

"Benimle işin bittiğinde, bana gerçeği söyle... tamam mı?"

Ona bakıyorum, parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ben sadece çillerini haritalamayı bitirene kadar her santimini öpeceğimi kastetmişim. Dikkatim dağıldı ve bitiremedim, bu yüzden tekrar denememiz gerekecek."

Eklemediğim bir şey varsa o da bu işi nasıl bitireceğimden emin olmadığım.

Onu.

Ama benden bıkacak ve dürüst olursam, bu muhtemelen daha erken olacak. daha sonra değil.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CHLOE

NEREDEYSE yataktan çıkıp duşa girebiliyoruz. Ve sonra, öğle yemeğinde bize kahvaltı hazırlamak için ısrar ediyorum. Killian beni her zaman besliyor, ben de bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum.

Yemeğimiz bittiğinde, Killian arkamdan gelirken bile bulaşıkları lavaboya taşıyorum. "Bu öğleden sonra resim yapacak mısınız?"

"Evet," diye cevap veriyorum, ona dönüp bakarak. "Sanırım bugün dünyayı görmezden geleceğim. Yarın evime daha fazla eşya almam ve piyano bardaki işimi bırakmam gerekecek, çünkü Salı günü Temptation'da işe başlıyorum."

"Patronunu arayıp söyleyecek misin?"

"Yüz yüze yapsak daha iyi olur." Korkak olmadığım tek bir şey var.

Killian arkamdan gürlüyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Sadece personelin olduğu saatlerden önce giderim," diyorum. "Bir taksi tut, şoföre beklemesi için para veririm, böylece işim bitince hemen gidebilirim."

"Ben de seninle geleceğim," diyor ve kalçalarımı hafifçe sıkıyor. "Yarın mı?"

Başımı sallıyorum. "Senin için uygun mu?"

"Evet. Güzel." Boynumu okşuyor, elleri kalçalarımda. Omzumun

üzerinden geriye bakıyorum. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Smith Brothers Emlak'ta bir toplantım var."

"Bugün Pazar." Elbette ben hep hafta sonları çalışırım ama Killian'ın gerçek bir işi var.

"Kendi işinin sahibi olmak böyle bir şey sanırım. Hafta sonları pek bir şey ifade etmiyor. Özellikle de emlak işinde."

Çatı katına bakıyorum, pahalı olduğunu biliyorum. "Burnumu sokmak istemem ama dün gece tüm paranızı harcamanızın imkânsız olduğunu söylediniz. Bu şu anlama mı geliyor..."

"Zengin olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım evet. Kardeşim düklüğü miras aldığı anda, babamın borçlarını ödeyecek kadar parası vardı. Birkaç mülkünü dikkatlice satarak, ailenin servetini büyütmek amacıyla bize tohum parası verdi. On milyonla başladık."

"On milyon mu?" Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Annem iki bin dolar harcamasına izin veren bir kredi kartı için beni sattı.

bir ay. O kadar param olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ama biz bunu yarım milyar dolara yaklaştırdık." Killian bu rakamları önemsizmiş gibi söylüyor ama ben lavaboyu kavıyorum.

"Bu rakamı kastetmiş olamazsın."

"Kincaidler bizi fersah fersah geride bırakıyor." Sonra kışımı okşadı. "Ama bende yeterince var, dediğim gibi, denesen bile hepsini harcayamazsın." Kapının yanındaki sekreterden cüzdanını ve anahtarlarını alarak uzaklaşıyor. "Seni tanıdığım kadarıyla, banka hesabımda bir çentik bile açabileceğinden şüpheliyim."

Sözleri hâlâ başımı döndürüyor. "Şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Ama hâlâ aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Mesele miktar değil, sanmıyorum. Bu hisle ilgili. Bir noktada annemin kocalarının her biri, onun sadece ne kadar harcayabileceğini önemsediğini, onları önemsemediğini fark etti."

Killian durdu ve sonra bana geri döndü, beni kollarının arasına aldı, sabunlu elleri ve her şeyiyle. "Beni gördüğünü hissettiren tanıdığım tek kadın sensin. Senin için bir kredi kartı olmadığımı biliyorum Chloe ve bir erkek bu duygunun üzerine fiyat etiketi koyamaz."

"Oh." Ona bakarken kan kulaklarıma hücum ediyor. Bu tür bir ilişki konusunda hiç deneyimim ve izleyebileceğim bir örneğim yok.

Beni tekrar öpüyor ve yere bırakıyor, elleri gitmeden önce bir süre öylece kalıyor.

Paletimi boyayla doldurup çalışmaya başladığımda beynim Killian ve tüm bu yeni duygularla dolu olarak şövaleme yöneliyorum.

Galaksinin sonuna yaklaşıyorum ve yine mavinin tonlarında yaptığım gövdeye başlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve omuzlarının kabarıklığını, kaslarının kalınlığını, çenesinin güçlü çizgisini hayal ediyorum.

Resim gözlerin hemen üzerinde kesiliyor, ama bunu bilerek seçtim. Bu, onları gerçekten vurgulamamı sağlıyor ve irislerinin koyu tonlarını yıldızlar gibi parıldayan ışık lekeleriyle dolduruyorum.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, renklerin, hissin ve eserin ruh halinin içinde kayboluyorum. Ona karşı olan hislerimi esere döküyorum.

Killian'la ilk tanıştığımda onun kırmızı olduğunu düşünmüştüm. Kızgın. Ama onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, sakinliğini o kadar çok hissediyorum. İlgisini görüyorum.

Kapı çalındı ve başımı kaldırdım, anında gerildim.

Killian burada olmadığı için kapıyı açıp açmamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Killian'a mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ki kırk beş dakika önce bana kardeşi Rush'ın uğrayacağını söyleyen bir mesaj attığını fark ediyorum.

"Alo?" Arıyorum.

"Chloe?" bir erkek sesi lüks bir aksanla sesleniyor. "Ben Killian'ın kardeşi Rushton. İçeri girebilir miyim?"

Kapıya doğru ilerleyip gözetleme deliğinden bakıyorum. Rush'ı kafeden tanıyorum, bu yüzden gülümseyerek kapıyı açıyorum. "Merhaba."

İçeri giriyor, gülümsemesi neşe dolu. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Hiç de değil. Neden sordunuz?" Kapıyı kapatıyorum, o uzanıp başparmağını yanağımda gezdirirken bile.

Dokunulmayı beklemediğim için geri çekiliyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece..." Sonra bana mavi boyayla kaplanmış başparmağını gösteriyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Üzülme. Özür dilerim... Ben..." Kıkırdamalarım azalıyor. "Biraz ürkek olabiliyorum sanırım, belki Killian sana söylemiştir."

Rush başını sallıyor. "Hayır. Ama yine de Killian pek konuşkan biri değildir."

"Huh," diyorum, bunu anlamaya çalışarak. Killian geveze değildir ama sessiz de değildir. Aslında tahmin ettiğimden çok daha fazla konuşuyoruz. "İlginç."

Rush kollarını kavuşturuyor, bana değerlendirci bir bakış atarken yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Seninle konuşuyor mu?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Yani cevabım evet ama Rush'ın neden sorduğu, neden burada olduğu ya da Killian'ın ailesine ne söylememi isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. "Hava durumu, spor ya da politika hakkında konuşmayı pek sevmez."

Rush kıkırdadı. "Hayır. Sanmıyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Killian geleceğini mesaj attı ama nedenini söylemedi."

Ama Rush cevap vermeden önce telefonumda Killian'dan bir mesaj daha belirliyor.

ORADA MI?

"BU KILLIAN MI?" Rush soruyor. Başımı sallıyorum ve sonra mesaj atıyorum.

"Seni yalnız bırakmaktan endişe ediyordu," diyor Rush ve çatı katına doğru ilerliyor. Ama resmimi görünce durdu. "Vay anasını."

Tenim ısınıyor. "Evet. Kusura bakma. Garip değil mi? Genelde insanlara eşyalarımı göstermem, ben..."

"Chloe, bu inanılmaz," diye baktı, bakışları odaklanmıştı. "Yani, inanamıyorum... sen ve Killian ne kadar ciddisiniz?"

Bu son soru beni hazırlıksız yakaladı. "Sanırım onu sadece kısa bir süre tanıdıktan sonra resmini yapmam garip, ama o benim hayatımda bir tür anomali."

"Killian kesinlikle bir anomali. Ama benim bahsettiğim bu değildi. Sadece resmine bakarak bile o duyguyu hissedebiliyorum."

Daha önce kızarmış mıydım? Şimdi kıpkırmızı olmalıyım. "O görmedi," diye fısıldadım. "Ona bakmamasını söyledim."

Rush bana dönüyor, kaşlarını kaldırıp soruyor, sanki Killian'la aramda ne olduğunu anlayamamış gibi. Bana sorduğu sorunun ne olduğunu bile hatırlayamıyorum, bu yüzden etrafından dolaşıp paletimi tekrar elime alıyorum. "Killian seni buraya neden gönderdi?"

Rush omuz silkti. "Ruslar için endişeleniyor."

"Buraya mı geliyorsun?" Alexander'ın piyano barda ne yaptığını biliyorum. Ve Killian'ın beni evimde istememesini takdir ediyorum. Preston ya da Alexander'ın nerede yaşadığını öğrenmesi ya da beni takip etmesi ihtimaline karşı beni koruyacak kimse yok.

Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz dramatik görünüyor, ama burada geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldığım ve Killian'ın rahat hissetmesini istediğim için, tartışmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyor.

"Evet. Onun gibi bir şey." Kanepeye doğru ilerliyor. "Beni eğlendirmene gerek yok. Killian, Triston ve Mason'la işini bitirirken ben de biraz takılacağım."

"Mason? Ama o sizin şirketinizin bir parçası değil, değil mi?"

Rush omuz silkti. "Hem evet hem hayır. Vegas'ın altında bir tünel inşa etti ve biz de dahil olmak üzere herkes kumarhanelerini bu tünele bağlamak istiyor. Gerçi bu hedefe çoktan ulaştık, bu yüzden onunla ayrıntıları çözmemiz ve birlikte daha fazla iş yapıp yapmayacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Kaldırdığım fırçayı tekrar yere bıraktım. Tünel projesinin reklam panolarını görmüştüm. Yaya trafiğini artırmanın en son ve en iyi yolu. "Erişiminiz var mı?"

"Evet," Rush bana göz kırptı. "Kısmen Gris'in evliliği sayesinde."

"Rusların erişimi var mı?"

"Hayır."

Sanırım tanıştığım insanların tüm bağlantılarını anlamaya başlıyorum. "Preston da Arabella'nın nişanlısıydı ama ayrıldıklarında o..."

"Ruslarla takılmaya başladı." Rush bunları söylüyor ama sanki bu detayları konuşmak istemiyormuş gibi ses tonunun daha da kırıldığını duyabiliyorum.

Artık Kincaid ailesinin bir parçası olmadığına göre Rusların Preston'ı neden etraflarında istediklerinden emin değilim, tabii onlar hakkında bir şeyler bilmiyorsa? Ama Rush'ın bu konudaki sorularına daha fazla yanıt vereceğinden şüpheliyim.

Herkesten çok daha konuşkandı, bunu takdir ediyorum.

Bunun yerine fırçamı kaldırıyorum, mevcut bir kavganın tam ortasına düştüğümü daha iyi anlıyorum. "Bütün bunlar ne zamandır devam ediyor?"

Rush başını sallıyor. "Bu zor bir soru. On yıl önce başladı."

"On yıl!" Resim yapmayı yine bıraktım.

"Kincaidler ve İtalyanlar o kadar zamandır anlaşmazlık içinde.

Ruslar ise yeni eklendi."

"Sanırım notlar almam ve bir çizelge oluşturmam gerekebilir," diye mırıldanıyorum yeniden resim yapmaya başlarken.

Rush kıkırdıyor. "Çok doğru."

Yine sessizlik çöktü. Rush'a Killian'ın ne kadar kalmamı planladığını sormayacağım, bu soruyu Killian'a kendim soracağım. Birkaç hafta dedi ama bu birkaç haftanın çözebileceğinden çok daha büyük bir sorun gibi görünüyor.

Ama Rush sessizliği bozmadan önce sadece birkaç dakika sessiz kalıyor. "Kardeşimle aranızdaki şey ne kadar ciddi?"

Resim yapmayı yine bıraktım. Tuvalime bakarken bakışlarım Rush'ınkilerle buluşuyor. "Kendi geçmişim için de notlar ve bir zaman çizelgesi gerekiyor."

Gülümsüyor. "Tamam."

"Yani, Killian'la yaptığım gibi bir şeyi daha önce hiç yapmadım, bu yüzden ciddiyeti nasıl ölçeceğimi bilmiyorum."

Gözleri anlayışla parlıyor. "Anlıyorum. Killian da pek kimseyle çıkmıyor, bu yüzden hepimiz merak ediyoruz."

Bunu bilmiyor değildim ama Rush'ın bunu söylediğini duymak beni tatmin ediyor. Rush klasik yakışıklı, Triston gibi gösterişli ve tahminimce bir sürü randevusu var. "Daha önce hiç dışarı çıkmadık ki.

Gerçek bir randevuda," diye mırıldanıyorum, yeniden başlayarak. "Ama bana onu gördüğümü hissettirdiğimi söyledi."

"Kill'e baktığında ne görüyorsun?"

"Bence ona öyle dememelisin," diye cevap veriyorum. "O kendini karanlık bir boşluk sanıyor. Ama ben onun uzay gibi olduğunu düşünüyorum. İlk başta karanlık görünür, ta ki siz tüm o güzel ışık zerreciklerini görmeye başlayana kadar."

Rush cevap vermiyor. Belki de ona kendi kardeşinden bahsetmek benim küstahlığımdı, yine de sordu.

"Ailemiz hakkında konuştu mu? Ailemizden mi?"

Her zaman Killian'ın geçmişinde ciddi şeyler olduğunu hissetmişimdir ama o bu konuda sessiz kalmıştır. Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece birkaç şifreli yorum."

"Mmm," diye mırıldandı Rush. "Çok kötü."

Bu bir sorgulama gibi hissettirmeye başlıyor. "Killian seni kafamı deşmen için mi gönderdi?"

Rush hemen, "Hayır," dedi. "Aslında, muhtemelen kızardı. Ama kendisi gibi davranmıyor ve-"

"Nasıl farklı?"

"Şey, bazı açılardan, uzun zamandır olmadığı kadar mevcut görünüyor. Ama sonra gidip Preston'a vuruyor ve o zaman çukurunun daha da derinlerine düştüğünden endişelenmeye başlıyorum."

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku akıyor. "Preston'a vuruyor mu? Bu ne anlama geliyor?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

TRISTON parmağını önündeki masaya vurur. "Yani anlaştık mı? Ruslarla masaya oturma zamanı geldi mi?"

Kardeşıme ters ters bakıyorum. Chloe'ye davranışından sonra Ruslarla medeni bir şekilde masaya oturacağımı ve Alexander'a bakacağımı düşünüyorsa, asıl deli olan o. "Orada olmayacağım."

Triston ters ters baktı. "Evet, geleceksin." "Hayır."

"Ve dahası, hırlayıp tükürecek ve kötü polisi oynayacaksın." "Ben kötüyüm ve polis değilim," diye karşılık verdim. "Beni orada tutma. kan dökülmesine hazırsınız."

Triston masaya vururken Mason sessizdi, bakışları aramızda gidip geliyordu. "Kendini kontrol edebileceğini biliyorum Kill. Yapamayacağına inanmayı reddediyorum."

Dişlerimi sıkıp dudağımı kıvırıyorum. "Sorun benim kontrolüm değil. Sorun onda. Ellerini iki kez kızın üzerine koydu ve ben bunu görmezden gelemem. Bana bir daha sorarsan Triston, bir sorunumuz olacak."

Mason boğazını temizler. "Kendini idare etme şeklin için çok minnettarım, Killian."

Diğer adama bakıyorum, sırtımasını ya da en azından bana patronluk tasladığını anlamayı bekliyorum, ama bakışlarını tamamen samimiyet dolduruyor. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Preston'ı öldürmeyi erteleyip Ruslar hakkında çok sayıda istihbarat toplaman ve ardından Preston'ın ölümünü kaza gibi göstermeyi başarmın bizim için avantajlı oldu."

İltifatını onaylamak için çenemi hızlıca salladım.

"Ama Alexander'a zaman ayırmanın da bizim yararımıza olacağını eklemek isterim."

Yumruğum kalçama doğru sıkılıyor. "Ben-"

"Rusları ve İtalyanları tekrar bölmem gerekiyor ve şimdi saldırırsanız bunu yapamam. Onlara işbirliklerini durdurmaları için yeterince söz verdiğimizde şansınız olacak. O zaman bombayı ikisine de ayrı ayrı atacağız."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu mükemmel bir strateji ama Alexander kadınımı tehdit etti. Chloe'nin etrafına bazı koruyucu önlemler aldığımızı biliyorum ama Alexander'ın artık dünyamızda bir oyuncu olmadığından emin olana kadar rahat bir nefes alamayacağım.

Ama bu konuyu tartışmadan telefonum çalıyor ve Rush'ın adı ekranda beliriyor.

"Evet?" Telefon daha bir kez çalmadan açıyorum. "Her şeyi berbat ettim."

"Ne oldu?" Mason ve Triston'ın endişeli bakışlarını görmezden gelerek sandalyemden kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Killian?" Triston arkamdan sesleniyor ama konferans odasından çıkıp koridorda ilerlerken onu duymazdan geliyorum. Beğenmezse beni kovabilir.

Rushton yarı fısıltıyla, "Bence bu kötü," diyor. "Kötü olan ne?" Telefona sert sert bakıyorum.

"Chloe'ye Preston'ı patakladığını söyledim."

Koridorun ortasında durdum. "Ne dedin lan sen?"

Triston arkamdan koştu. Şerefsiz beni takip etmiş olmalı. Ona hırıltılı bir bakış atmak için döndüm. Rush'ın sonraki sözlerini duyabilecek kadar yakın. "Senin hakkında konuşuyorduk ve ben de onun senin için iyi olduğundan bahsettim, ama..."

"Rush," diye çıkışıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Nasıl tepki verdi?"

"Kendini ana banyonuza kilitledi."

"Siktir!" Bağırıyorum, sesim koridorda yankılanıyor. "Ne oldu?" Triston soruyor, sesi alçalarak.

Ama cevap vermiyorum. Bu hastalıklı korku göğsümü dolduruyor. Chloe öğrendiklerine nasıl tepki verecek?

"Özür dilerim, Killian. Ona yıllardır olmadığın kadar hareketli görüldüğünü söylemeye çalışıyordum ama sonra sıçıp batırdım ve ona senden bahsettim-"

Triston'ın bakışlarının daraldığını ve burun deliklerinin açıldığını gördüğümde telefonu kapatıyorum. Ve yeni bir endişe göğsümü dolduruyor. Chloe'nin yaptığımız bazı yasadışı şeyleri bilmesi bir sorun.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp koridorda ilerliyorum. Konuşmak hiçbir zaman güçlü yanımdı, şimdi de denemeyeceğim.

Triston da peşimden geliyor. "Chloe ne biliyor? Rush ne dedi?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Yoluma devam ediyorum, cebimden anahtarlarımı çıkarırken daha hızlı yürüyorum.

"İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz," Triston hâlâ arkamda. "Ben hallederim."

"Hayır," Triston omzumu tuttu. "İhtiyacımız var-"

Dönüp savuruyorum ve kardeşimin çenesine çarpıyorum. Tökezleyerek geri çekildi, vuruşu beklemiyordu. İyi oldu. Bir şeyi anlaması gerekiyor. Kimse Chloe'ye dokunmayacak. Ve bunu deneyen herkesle dövüşeceğim.

Tam o sırada Mason'ın kapının dışında durduğunu görüyorum, ikimizi de değerlendirirken kollarını kavuşturmuş.

Ne düşündüğünü bilmek için sormama gerek yok. Ben dengesiz bir adamım. Mason sınırsız kaynakları olan bir adam. Benim bir sorun olduğuma karar verirse... Ama şimdilik bunun için endişelenmeyeceğim. Her seferinde bir sorun.

Garaja inen merdivenleri ikişer ikişer iniyorum, Pilot'uma biniyorum ve çatı katına ulaşana kadar trafiğin içinden geçiyorum.

Asansöre adımımı atarken seğirmelerimi zor zapt ediyorum.

Ön kapıdan hızla geçip kapıyı tekrar çarparak kapatıyorum, ses çatı katında yankılanıyor. Rush'ı oturma odasının ortasında dikilirken buluyorum, endişe vücudunun her çizgisini germiş.

"Chloe," diye sesleniyorum, onun yanından geçip koridordan aşağıya, odama doğru yürüyorum.

Rush da peşimden geliyor. "Ona sadece senin vurduğunu kastettiğimi söyledim ama bana inandığını sanmıyorum."

"Benim çok fazla kardeşim var," diye homurdanıyorum.

Telefonu çalıyor ve cevap vermek için koridorda duruyor. Devam ediyorum, yatak odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra banyo kapısına yöneliyorum ve yumruğumu kaldırıp kapıyı çalıyorum. "Chloe."

Çağrımı sessizlik karşılıyor ve tedirginlikten korkuya geçiyorum. "Kapıyı aç yoksa kırarım."

"Killian," diye bağılıyor. "Beni zorlama."

Onun sesi beni sakinleştiriyor. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Sen... sen... dokunmayacağına söz ver..."

Tüylerim diken diken oluyor. Gerçekten ona zarar verip vermeyeceğimi mi soruyor? Kendime onun bir geçmişi olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama benim bir kadına vuracak kadar vahşi biri olduğumu düşünmesi içimi acıtıyor. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Kapının kilidi açıldı ve gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde kapıyı kırarak açtı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Neden? Ne yaptığımı düşünüyorsun?" Söylediğini duymak istiyorum.

"Bilmiyorum. Ne yaptığını bilmiyorum," diye ağlıyor. "Mesele de bu zaten. Çok hızlı hareket ediyoruz. Nereden bileyim-"

Göğsüm sıkışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dürüst olduğun için bunu yapabileceğimi düşündüm. Çünkü nerede durduğumu biliyordum. Ama hiçbir şey bilmiyorum, değil mi?"

Gerçek şu ki o haklı. Geçmişim hakkında hiçbir fikri yok, hatta şu anda yaptıklarımın çoğu hakkında bile. Ben deliyim, o da kafayı yemiş.

Bizim çalıştığımız bir dünya yok. Elimi alnıma vurup derin bir hayal kırıklığı çığlığı atıyorum.

Çünkü tüm bunlara rağmen, bende gerçekten iyi şeyler görebileceğini düşündüğüm tek kişi o ve onu kaybedemem.

Chloe bana herkesin baktığı gibi bakıyor. Sanki aklımı kaçırmışım gibi. Sanki deliymişim gibi. "Bana öyle bakma," diye çıkışıyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor, sesi fısıltının biraz üstünde.

"Sanki kırıldığımı düşünüyorsun. Sanki..." Ama kendime o kelimeyi söyletemiyorum bile.

"Eğer senin kırıldığını düşünüyorsam, sanırım ben de öyleyim..." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

Kırılmakla neyi kastettiğini bilmiyorum ama şu anda beni terk edemeyeceğini biliyorum. Duygusal ihtiyaçlarımdan bahsetmiyorum. Ruslar, Triston ve Mason'ın bana bakışı arasında, Chloe'nin benimle kalması gerekiyor. Eğer ona bir şey olursa, tüm dünya deliliğimin derinliğini görecek. Her şeyi yakıp yıkarım. Ailemi. Kincaid'leri. Vegas'ı. Her şeyi kül ve moloz yığınına çevireceğim.

"Chloe." İçimde dolaşan tüm saldırganlıkla birlikte adı kaba bir şekilde çıkıyor ve bir adım geri atıyor.

"Sanırım evime geri dönmeliyim," diye fısıldıyor. "Zamana ihtiyacımız var-"

"Hayır," diye homurdandım. "Benimle kalıyorsun."

Yüzündeki renk solarken gözleri açılıyor. "Killian. Korkutmayın beni."

"Değilim, tatlım." Kendimi rahatlamaya zorluyorum, her ne kadar her içgüdü. "Eğer ihtiyacın olan buysa misafir odasında uyuyabilirim. Sana dokunmayacağıma yemin ederim ama burada kalmanı istiyorum. Lütfen."

Lütfen kelimesi korkusunu kırmış gibi görünüyor çünkü kaşları atılıyor.
"Benim için endişeleniyor musun?"

"Elbette endişeleniyorum."

"Preston'la aranızda ne olduğunu ve ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Gerçeği senden sakladığım için değil. Ama benim dışımdaki insanları da ilgilendirdiği için ve ne kadar az bilersen o kadar güvende olursun."

Yan tarafa bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Ben misafir odasında kalacağım."

Keşke bizi dn geceye, beni içine aldığı, bana bekâretini verdiği geceye geri götürecek kelimeleri bulabilseydim.

Ama bunu alacağım. Sadece evimde güvende olduğunu bilmek.

Ve ikimizin de bu karmaşadan kurtulması için bir yol bulmam gerekecek. Çünkü ben gölgelerde rahatım. Ama Chloe'nin yaşayabileceği bir yer değil. Işığı hak ediyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CHLOE

GU EST ODA soğuk ve yalnız. Killian'ın vücudunun benimkine değmesine alışmışım, sıcak ve güvenli, ama bir türlü uyuyamıyorum. Sonunda, sabahın birinden sonra bir noktada, iç çekerek yataktan kalkıyorum.

Ona çok kızgınım.

Ve biraz da korkuyorum. Preston'la tartıştı mı? Ne zaman oldu bu? Ne yaptı?

Killian'ın tehlikeli olduğunu hep biliyordum. Ondan dalga dalga yayılıyor. Sadece düşündüm ki.

Canavarımın o olduğunu sanıyordum.

Ve sanırım, gerçekten düşündüğümde, eğer dışarıda beni inciten adamları cezalandırıyorsa, o zaman öyle...

Ama inkâr ettiğim şeylerden biri de onun şiddetinin bana dönebileceğiydi. İlk tanıştığımızda beni çok korkutmuştu ve o adam hala orada, yeni dış görünüşünün altında saklanıyor. Çok yumuşadı ama ben onun nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Beni ne kadar korkuttuğunu umursamadan dizlerinin üzerine yatıran adam.

Kalbimi ona vermek büyük bir risk olurdu ve dürüst olmak gerekirse, yetişkin hayatım boyunca riskten tamamen kaçındım.

Yataktan kalkıp bir bardak su içtikten sonra uyumaya kararlıyım. Ama koridora adımımı atar atmaz Killian'ı misafir odasının kapısının karşısındaki duvara yaslanmış otururken buluyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Uyanmışsın."

"Evet." Yanından geçip mutfığa doğru yürürken ona uyuyamadığımı söylemiyorum. O da kalkıp beni takip ediyor.

Musluğu açarak bir bardağa uzanıyorum. Kapıda suyu filtreleyen ve havalandıran süslü bir su sebili olduğunu biliyorum ama ben sadece musluğu kullanıyorum, bardağı dolduruyorum ve sonra büyük bir yudum alıyorum. "Neden koridordasın?"

"Seni yalnız bırakmayı sevmiyorum."

Ciddi mi bu? "Senin evindeyim. Ne olacak ki?"

Ağzının seğırdiğini görüyorum ve bana söylemediği bir sürü şey olduğunu biliyorum. Bir içki daha alıyorum ve tekrar odama doğru yola koyuluyorum. Killian bir adım arkamda.

Sonunda duruyorum ve neredeyse bana çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

Elini omurgamda gezdiriyor. "Sana dokunmayı özledim."

"Söz vermiştin," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden bakmak için boynumu büküyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Doğru, eğer istemezsen sana dokunmayacağımı söyledim ve dokunmayacağım. Ama bu, bunu düşünmediğim anlamına gelmez."

"Ne istiyorsun, Killian?" Yarı kızgın, yarı meraklıyım. Verdiği sözü tekrarlaması beni daha iyi hissettiriyor.

"İstiyorum," diye başlıyor ve sonra bir kolunu etrafıma sararak kulağıma fısıldıyor. "Klitorisini emmek istiyorum."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu onlardan biri değildi. Tüm vücudum tepki veriyor, meme uçlarım dikleşiyor, bacaklarımın arasındaki hassas sinir tomurcuğu ağrıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum ama sesimdeki inandırıcılık eksikliğini duyabiliyorum.

Göğsünü sırtıma bastırıyor, siki kığıma yerleşiyor. Bir elini ön tarafıma doluyor, beni daha yakına çekerken avuç içi karnımda yayılıyor. "Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin. Sadece sana dokunmama izin ver."

"Killian." Sesim neredeyse kesiliyor. "Çok hızlı hareket ediyoruz. İhtiyacım var..." Zaman. Uzay.

"Net düşünmene yardımcı olacak bir orgazm mı?"

Elimde değil. Gülüyorum. İşte o zaman parmakları karnımdan aşağı kayıyor. Üzerimde kısa bir gecelik var ve orta parmağının ucu külotumun üzerinden kayarak kolayca eteğin altından geçiyor.

Başım geriye düşüyor, bedenim onun dokunuşuna doğru eğiliyor. "Preston'ı ne kadar kötü yaraladın?"

Onu geren gerginliği hissediyorum. "Açık olmak istiyorum. Seni incitmeye çalışan herkesi incitirim."

"Oh." Orta parmağını tam klitorisime bastırdı. Preston hakkında umduğum bilgileri alamadım ama sözleri endişelerimin bir kısmını yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. "Hangi yatak?"

Diğer kolunu etrafıma sarıp beni ayaklarımdan kaldırırken bile memnuniyetini haykırıyor.

Beni yatak odasına taşıyor ve yatağa yatırıyor, hala karnımın üzerindeyim, bacaklarım yan tarafa sarkıyor. İç çamaşırımı vücudumdan çekip çıkardıktan sonra bacaklarımı açıp yatağın kenarına çömelirken ona bakıyorum.

Tıpkı söz verdiği gibi, dudaklarını klitorisimin üzerine kilitliyor ve emiyor, dudaklarımdan bir zevk çılgılığı kopmasına neden oluyor.

Hemen yatağı kavriyorum, vücudum kaskatı kesiliyor. "Killian," diye haykırıyorum. Acımasızca emiyor ve yalıyor, ta ki ben uçurumdan düşmeye çok yaklaşıp kadar, durmaması için ona yalvarıyorum. İşte o zaman topuklarının üzerinde geri çekiliyor, "Sonra üzerine boşalabilir miyim?" diye soracak kadar uzun.

"İçime boşalabilirsin," diye bağıriyorum, aslında en çok arzuladığım şeyin onunla bir bağ kurmak olduğunu bilerek. Bu çok çılgınca, ama ona kızgın olsam bile, onun rahatlığını istiyorum.

Pantolonunu indirip tekmeledikten sonra kendini hizaya sokuyor ve içimde kaymaya başlıyor.

Arkamdan daha da derine iniyor, beni daha da dolduruyor ve sırtımın küçük kısmı kavisleniyor, onu daha da içine almak için kıcımı havaya kaldırıyor. Ellerini belime doluyor, böylece beni itişlerine doğru çekiyor, beni o kadar dolduruyor ki en iyi şekilde nefes nefese kalıyorum.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye homurdanıyor, sesi kaba ve çakıllı. Sonra sırtıma eğilip boynumu öpüyor. "Senin askerin olabilirim, Chloe. Bunu bilmiyor musun?"

Biliyorum. Ellerinden biri altıma kayıyor, orta parmağı klitorisime bastırıyor. İçimde orgazm oluşurken içim titremeye başlıyor. "Sanırım seni seviyor olabilirim, Killian."

Sözcükler ben onları geri alamadan ağzımdan çıktı. O sadece hızını artırıyor, içime o kadar derin giriyor ki orgazm olurken gözlerim yuvalarından fırlıyor, zevk çılgılıklarım odada yankılanıyor.

Bir an sonra boşalıyor, sırtıma yığılmadan önce bitirişiyi kükrüyor. Bir dakika boyunca öylece uzandık, sessizliğin içinde nefes nefese kaldık. Ağırılığı rahatlatıyor, kalp atışları yavaşladıkça rahatlatıyor.

Altında yarı uykuya dalıyorum, yorgunum ve kollarına kıvrılmaya hazırım. İşte o zaman kulağıma fısıldadı. "Sen benim için tek kadınsın, Chloe. Bir başkası asla olmayacak." Sonra beni yatağa çekti ve yorganın altına yerleştirdi, vücudu benimkinin etrafında kıvrıldı.

Hayatımın çoğunu yalnız geçirdim. Bu şekilde sarılmak, Killian'a bu kadar yakın olmak bir yaraya merhem olmak gibi.

Ama aynı zamanda... bıçak sırtında yürümek gibi bir tehlike.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem bu.

Sabah uyandığımda ağrım vardı ama tatmin olmuşum.

Killian hâlâ arkamda, kollarını bana sımsıkı sarmış. "Günaydın," diye mırıldanıyor kulağıma yakın.

"Günaydın." Hafifçe gülümsüyorum, o kadar rahatım ki bir santim bile kıpırdamak istemiyorum.

"Bugün resim mi yapıyorsun?"

"Uyuyorum," diye mırıldanıyorum o saçlarıma gülümserken.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye soruyor. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde beni uyandıran da bu oldu.

Yüzüne dokunuyorum, "Hayır. Ben iyiyim." Dün geceyi tekrar gözden geçirmem gerektiğini biliyorum.

Killian'a hem daha yakın hem de daha uzak hissediyorum.

Onun keskin kenarlarından birine dokundum ve hâlâ sızlıyor.

Tekrar uyuyup uyuyamayacağımı merak ederek gözlerimi kapatıyorum. Killian'ın yeri hakkında bir şey söyleyeceğim. Çok sessiz ve rahat, burada yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Omzumu öpüyor. "Evinden bir şeyler almak istediğini söylemiştin?"

"Evet. Kira da ödemek zorundayım."

"Neden evden vazgeçmiyorsun?" diyor, eli kalçamda geziniyor. Dudaklarım büzülüyor, gözlerim tekrar açılıyor. Buna hazır değiliz. Duygularım ne kadar derinleşirse derinleşsin, Killian'a bu kadar bağlı olmaya hazır değilim.

"Bu sadece birkaç hafta için, unuttun mu?"

"Kulübe saat kaçta gitmek istersin?" diye soruyor dirseğinin üzerinde yükselirken.

"Dokuzda. Müdür genellikle saat 10'daki açılış için o saatte gelir." Yüzümdeki morluklara dokunuyorum. Benim pozisyonuma karşı çıkmakta zorlanacak.

Ama şimdi uyanığım ve yataktan kalkıp banyoya gitmeden önce geriniyorum. Killian da peşimden geliyor, ben dişlerimi fırçalarken duşu açıyor.

Bu anlar o kadar kolay ki, Killian'ın diğer yüzünü unutabilirim. "Bugün yapacak işin var mı?"

"Yapılması gereken bazı evrak işleri var," diye cevap veriyor omzunun üzerinden.

"Belki o zaman resim yaparım." Banyo kapısına doğru ilerliyorum. İşemem gerekiyor ve birbirimizin önüne çıkacağımız bir aşamada olduğumuzu sanmıyorum.

"Eşyalarımı tezgâha getireyim ve sen çalışırken ben de çalışayım."

Başımı eğip Killian'a bakıyorum. Bu çok garip bir şey. O kadar soğuk başlamıştı ki şimdi ayrı bir odada çalışmak bile istemiyor... "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Duş alıyoruz, sonsuza kadar süren ve tamamen tatmin edici olan türden. Sonra yemek yedik ve Pazartesi gününe başladık.

Eser üzerinde büyük ilerleme kaydediyorum ve bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Killian adaya yerleşiyor, sabah ve öğleden sonra çalışıyor. Bir ara bir telefon alıyor ve faks makinesinin bip sesini duyduğum ofisinde kayboluyor.

Güneş batarken geriniyor, telefonu açıyor ve akşam yemeği sipariş ediyor. "Televizyonu açmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil" diyorum, çenemde tamamladığım gölgelendirmeyi değerlendirirken. Güçlü, buyurgan görünmeli ama çok da sert olmasını istemiyorum. Killian'ı tanıdıkça onun yumuşak tarafını daha çok hissediyorum.

Mavinin bir kısmını siyahla karıştırıp çene boyunca neredeyse kirli sakal bırakırken çalan haberleri uzaktan duyuyorum. Her nasılsa saat beş yönünde sabit bir gölgesi var.

Tam o sırada Killian'ın telefonu çalıyor. "Triston."

Killian'ın sesindeki gerginliği duyarak başımı kaldırıyorum. Bu yeni bir şey. Taburesini iterek tekrar ofisine yöneliyor. "Bir sorun yok," diye homurdanıyor telefonda. "Sana zaten söyledim."

Boya fırçamı paletimin üzerine bırakıyorum, kulağımı zorlarken başımı çeviriyorum. Kulak misafiri olmak istemezdim ama belli ki Killian ile kardeşi arasında bir sorun var.

Duyamadığım için fırçamı durulamak üzere lavaboya doğru yürüyorum. Saatlerdir bu işle uğraşıyorum. Akşam yemeği yaklaşıyor ve konsantrasyonum bozulmuşken tekrar dalmak aptalca görünüyor.

Sona yaklaşıyorum, sonunda kendimi durdurup eser bitti diyene kadar sadece ince ayar yapacağım. Böyle resim yapmayalı, bir resmi tamamlamak için saatlerce çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Harikaydı.

Fırçayı bir kenara bırakıp boyalarımı temizlemeye ve şövalemi Killian'ın bakamayacağı şekilde çevirmeye başlıyorum.

Ama tam o sırada haberler dikkatimi çekiyor.

"Otel odasında ölü bulunan bir adamın cesedinin kimliğı belirlendi. Aynı adı taşıyan Amerikan efsanevi ailesinin üyesi Preston Wingate, dün sabah erken saatlerde, görünürde bir kaza sonucu ölü bulundu."

Preston'ın bir resmi ekranda yanıp sönerken hareketsiz kalıyorum. Bir yatta, denizci kazağı ve yakalı gömlek giymiş, rüzgârda uçuşan saçları ve büyüleyici bir gülümsemesi var.

Yüzümdeki kan çekiliyor.

Rush, Killian'ın Preston'a "vurduğunu" söylerken bunu kastetmemiştii herhalde? Muhabir bunun bir kaza olduğunu söylemişti.

Başımı sallıyorum, titreyen ellerim paleti yavaşça yere bırakıyor. Preston'ın ölmüş olması bir tesadüf olmalı. Değil mi?

Ama bazı ayrıntıları bir araya getirirken içim titriyor. Killian beni yatağıma yatırdı. Benimle kalmaması. Bu cuma gecesi idi. Preston Cumartesi sabahı bulundu.

Ayakkabılarımı buluyorum ve hâlâ boya kaplı taytımı ve parlak turuncu atletimi giyerek ön kapıdan asansöre doğru yürüyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var, Killian'ın beni ayartmak için orada olmadığı bir dakikaya, neler olup bittiğini ve ne kadar kötü bir şey yaptığımı anlamaya ihtiyacım var.

Koridordan gelen asansör sesi beni zıplatıyor. Ama içeri giriyorum ve hızla kapıyı kapatmak için düğmeye basıyorum.

Gözlerimi kapattığımda kalbim göğsümde küt küt atıyor. Sanırım korkunç bir hata yaptım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KILLIAN

Triston kulağıma havlarken bile asansörün sesini ^{duyuyorum}. "Chloe'nin Preston'ın ölümüne karıştığını bilmesi bir sorun. Ondan hoşlandığını biliyorum ama birkaç gündür tanıdığın bir kadının ailemizi mahvetmesine izin veremezsin, Killian."

Kelimeler ağzımı dolduruyor. Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki... ama hiçbirisi işe yaramayacak, o yüzden telefonu kapatıyorum.

Triston gidip kendini becerebilir.

Kardeşimi önemsemediğimden değil. Kendimi tamamen aileme adadım. Ama kalbimin yaşayacağı yer Chloe, bunu biliyorum. Ben hep böyleydim. Tek bir olay tüm dünyamı değiştirebilir, tüm bakış açımı değiştirebilir ve sonra.... Yolum belirlendi. Hissettiğimde, vücudumdaki her lifle hissedirim.

Ofisimden çıkıyorum, kağıtlarım tezgahın üzerinde, fırçaları lavaboda, ama Chloe burada değil.

"Ölümle ilgili bir soruşturma yürütülecektir." Televizyondaki spiker cıvıldıyor, yardımcı spiker dilini şapırdatıyor.

Televizyona bakıyorum ve Preston Wingate'in gülümseyen yüzünün bana baktığını görüyorum. Sırtımdan aşağı soğuk bir korku akıyor. Lanet olsun.

Koşarak yatak odama giriyorum, botlarımı giymeden önce Chloe'yi hızlıca arıyorum.

Saat henüz sekiz değil ama gökyüzü kararıyor ve güneş batmadan Chloe'yi bulmam gerekiyor. Karanlıkta tek başına kalmasını istemiyorum.

Yıllarını Vegas'ta tek başına geçirdiğini biliyorum ama bu beni deli ediyor ve bu daha önceydi...

Onu tüm bu karmaşanın içine sürüklemekten önce.

Alexander da kendi payına düşen suçu paylaşıyor. Benden önce onun peşindeydi ve beni zorladı, bunu kabul edebilirim. Ama bu gece ona bir şey olursa, sorumlusu benim.

Asansörün düğmesine basıyorum, kapılar nihayet açılana kadar artan bir sinirle on yedi kez basıyorum.

Garaja iniş sonsuza kadar sürüyor ve kapılar nihayet açıldığında keşke arka merdivenleri kullansaydım diyorum.

Sadece bir dakika olmuştu. Çıkışta Chloe'yi görmeyi umuyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Garajı geçerken, kısa bir süre yürüyerek takip etmeyi düşünüyorum ama hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Pilot'a atlayıp motoru çalıştırıyorum ve garajdan çıkıyorum.

Evimin yakınındaki sokaklarda olabildiğince hızlı sürmeye başladım. Chloe her ne düşünüyorsa, her ne gördüyse, konuşmamız gerek.

Ona söylemem gerek.

Dışlerimi sıkıyorum. Gerçek bu. Soğukkanlı bir katille birlikte ve bu onun kabul etmesi gereken bir seçim.

Lanet olsun.

Beni seçmese bile, ki dürüst olalım, seçmeyebilir de, onu her zaman koruyacağımı bilmeli. Dışarıda benden çok daha kötü güçler var ve ben her zaman fırtınada onun limanı olacağım.

Siktir. Siktir. Sikeyim.

On beş dakika geçti ve ben hala onu göremedim.

Bir on dakika daha sürüyorum, vücudumdaki gerginlik o kadar artıyor ki kopacağımı sanıyorum. Sadece bir oyunum kaldı.

Saat dokuzda piyano bara gideceğini söyledi. Sinyalimi yakarak bardan birkaç blok öteye park ediyorum. Pilot'la ilgili hiçbir şey göze çarpmıyordu ve bu kadar uzakta Chloe yanından geçse bile ben olduğumu fark etmeyebilirdi.

Arabayı kilitleyip gölgelerin arasına karışarak bara doğru ilerliyorum.

Chloe'ye mümkün olduğunca gerçeği anlatmak zorundayım,

Çünkü eğer yapmazsam, onu kaybedeceğim.

Ayrıca, gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, muhtemelen onu yine kaybedeceğim.

Ama bu bir sonraki sorun. Önce onu bulmalıyım.

Piyano bara yaklaşıyorum, ama duruyorum, gölgelerin derinliklerine gömülüyorum. Karşı yönden Chloe beliriyor, hâlâ boya kaplı taytını ve parlak atletini giyiyor. Düşük ışıktaki bile parlıyor.

Kollarını ortasına sarmış, ama bara yaklaşırken hâlâ bir amaç uğruna yürüyor.

Uzun bir nefes verdiğimde omuzlarım rahatlıyor. O burada ve güvende.

Ama ön kapıdan girmek yerine, kapıyı geçip bana doğru yürüyor ve sola, ara sokağa sapıyor.

İçim daralıyor. Çalışanların arka kapıdan girip çıkması mantıklı ama o ara sokakta çok boktan şeyler gördüm ve kızım tek başına.
İşte o zaman çığlığını duyuyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CHLOE

AL LEY'e girdiğimde büyük bir sessizlik hakim. Kasalar yüklenirken, çalışanlar aceleyle içeri girip çıkarken mutfak kapısı sık sık açık bırakılır.

Ama bu gece değil...

Pazartesi en sessiz gecelerimizden biridir, bu geceyi seçmemin bir nedeni de buydu. Ama sessizliğin etrafta kimsenin olmayacağı anlamına geldiğini düşünmemiştim.

Killian'ın yanımda olmasını dileyerek duraksadım.

Ki bu çok saçma. Tek kelime açıklama yapmadan evinden kaçtım ve şimdi onu burada istiyorum... Tam bir hatunum. Ama Preston hakkındaki hikaye.

Muhabir bunun bir kaza olduğunu söylemişti. Ama o geceyi tekrar tekrar hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Killian beni yatağıma yatırıyor, bir işi olduğunu söylüyor ve sonra dairemde ayrılıyor.

Adımlarım yavaş. Preston'ı öldürme fikri beni neden korkutuyor? Preston'ın var olmadığı bir dünyada kendimi daha güvende hissediyor muyum? Ben hissediyorum.

Alexander ölmüş olsaydı, daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

Ama Killian hakkında bilmediklerim beni korkutuyor. Ne kadar vahşi? Ve bu şiddet bana yönelir mi? Bir daha asla o pozisyonda olamam. Beni kırabilecek güce sahip güçlü bir adamın merhametine kalamam.

Sakin bir nefes alıyorum. Killian hakkında ne biliyorum?

Benimle derin bir bağ hissettiğini biliyorum, benim de paylaştığım bir bağ. Ayrıca kendini dünyadan soyutlanmış hissettiğini de biliyorum. Farklı.

Ona duygularını ya da ihtiyaçlarını sorduğumda her zaman pek çok kişinin hoşlanmayacağı ama benim takdir ettiğim bir dürüstlikle cevap verdiğini kesinlikle biliyorum. Hatta tapıyorum.

Ona "*Beni incitir* misin?" diye sordum. O da cevapladı. Cevabına güvenebilir miyim? Evinden ayrıldığımdan beri ellerim ilk kez belimden ayrılıp yanlarımda gevşedi. Sanırım güvenebilirim.

Bana gerçeği söylüyor. Ve bana söylemediği şeyler de beni korumak için. Bundan eminim.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve arka kapıya doğru ilerliyorum. İstifa edeceğim ve sonra Killian'a döneceğim. I

ailesinin işlerini ya da Preston'a ne yapıp yapmadığını bilmeme gerek yok. Sadece onun doğasını anlamak istiyorum.

Ama gölgelerden gelen alçak bir inilti beni tekrar durduruyor.

Karanlığa baktığımda, bir adamın buruşmuş şeklini görüyorum. Yaklaştığımda tekrar iniliyor ve başının yanındaki kan birikintisini yakalayabileceğim kadar hareket ediyor.

Bir çığlık attım, şok beni hazırlıksız yakaladı.

Ama tam o sırada bir el ağzımı kapatıyor, bir kol da kollarımı ve kaburgalarımı kavıyor. "Bu benim en sevdiğim garson değil mi?"

Elini yüzüme kimin kapattığını anlamam birkaç vuruşumu aldı.

Alexander.

Kulaklarımda yüksek sesle atan kalbim donuyor. Kaçmak, savaşmak için kaslarımı açmaya çalışıyorum ama onları zar zor çalıştırabiliyorum.

Beni bedenime doğru, barın dış duvarına doğru itiyor. Bu, en azından, onun elinden kurtulmaya çalışarak mücadele etmeye başladığımda uzuvlarıma biraz hayat getiriyor.

Parmak uçları yüzümün ve kolumun derisine batarken, kan gölünün yanından geçip önümü duvara doğru itiyor.

Göğsüm ve yüzüm tuğlaya gömülürken su birikintisi ayaklarımdan sadece bir santim uzakta. Ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor ama Alexander'ın eli sesin dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar sıkı. Vücudu benimkini duvara yapıştırırken, kolunu gövdemden aşağıya indiriyor, taytımı yakalıyor ve kalçamdan aşağı yırtıyor.

"Ahh," kemerini gevşetip pantolonunu çıkarabilmek için beni göğsüyle daha sert iterken bile parmaklarının arasından küçük bir inilti çıkarıyorum.

"Beni çok uzun zamandır baştan çıkarıyorsun, Printcessa," pantolonunu çekiştirirken kulağıma tükürüyor.

Ayaklarımızın dibindeki buruşuk adama bakıyorum. Alexander onu öldürdü mü? Bana da böyle mi yapacak?

Tekrar karşı koymaya çalışıyorum ama kalçaları bana doğru bastırıyor, bacaklarımin arasına bir dizini sokarken siki kıcıımı zorluyor. Yarı inilti yarı ağlama şeklinde bir çığlık daha atıyorum. Bunun olacağını biliyordum.

Bana tecavüz edecek ve sonra ne olacak... beni öldürecek mi? Cesede bakıyorum, Alexander'ın elinin pis kokusu içinde ağlıyorum.

Gürleyen bir çığlık kulaklarıma dolduruyor ve bir an için ayaklarımin dibindeki adamın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorum. Ölümünü dinleyeceğim, ölüm iniltiğim onunkilere katılacak.

Ama sonra Alexander'ın bedeni yok oluyor.

Dönüyorum, gece havası açıkta kalan tenime çarparken beynim yetişmeye çalışıyor.

Ama öylece bakarken sırtım duvara çarpıyor. Killian Alexander'ın hemen arkasında, elleri Rus'un boğazında duruyor.

Gözlerim kocaman, nefesim kısa soluklarla çıkıyor ama Killian bana bakmıyor. Alexander'a bakıyor, dişleri gıcırıyor, dudakları dişlerini sıkıyor. "Ona böyle dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Alexander Killian'ın ellerini çekiştiriyor ama Killian tutuşunu sıkılaştırırken fark etmemiş gibi görünüyor, Alexander guruldama sesleri çıkarıyor. "Dur," diye boğuluyor.

"Merhamet mi? İstedğin bu mu?" diye Alexander'ın kulağına tükürüyor.

"Evet," diye boğuluyor Alexander.

Killian Alex'i çöp kutusuna doğru sürüklerken öylece bakıyorum, ikisi de dev yapının arkasında kayboluyor.

Killian tekrar ortaya çıkmadan önce bir şeyin metale çarpma sesini duyuyorum. Yalnızdı.

Hâlâ bana bakmıyor, ölü adamın üzerine eğilip saçlarına uzanıyor ve adamın kafa derisinden bir tutam koparıyor. Küçük bir çığlık attım ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Sus."

Ağzım açık kaldı, gözlerim kocaman oldu. Susmak mı? Saçı alıyor ve çöp konteynerinin arkasına doğru yürüyor. El fenerinin ışığını telefonunda görüyorum. Sadece dakikalar geçmiş olmalı ama tekrar ortaya çıkana kadar saatler geçmiş gibi geliyor.

Uzaktan siren seslerini duyuyorum.

Killian da duyuyor olmalı. Tekrar ortaya çıkıyor, doğruca bana doğru geliyor.

Kaçmıyorum. Ne bedenim ne de beynim çalışıyor.

Beni kurtardı ama az önce bir adamı öldürdüğüne mi şahit oldum?

Bu benim için ne anlama geliyor? Eğilip kolunu çıplak kıçıma dolayarak beni kollarının arasına alırken tek kelime etmiyor. Pantolonumu bile çekmemiştim. Ara sokaktan çıkıp caddeye doğru ilerlerken o da pantolonumu çekmiyor.

Gölgelerden uzak duruyor, en ufak bir gürültüde duruyor. Arabasına ulaşmamızın ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama ulaştığımızda beni yolcu koltuğuna bırakıyor ve kucağıma bir ceket atıyor.

Sürücü koltuğuna tırmanıyor ve arabayı dışarı çekiyor, üç hızlı solla yön değiştiriyor. Trafiğe giriyor, tam olarak hız sınırında gidiyor ve ben ona bakıyorum, arabanın hareketi midemi bulandırıyor. "Sanırım hasta olabilirim."

Vücudum titremeye başladı ve ceketinin beni ısıtması için kendimi yeterince küçültemiyorum.

Killian bana bakıyor, gözleri endişeyle dolu. "Biz dönene kadar kendini tutabilir misin? Beş dakika, aşkım."

"Denerim."

Sonra bana doğru uzanıyor, eli yanağımı kavlıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum. Bu dokunuş son yarım saatin korku ve tiksintisini açığa çıkarıyor.

Sadece ona sarılmak istiyorum ve kendimi orta tepsinin üzerine eğilip yüzümü omzuna bastırırken buluyorum. "Killian?"

"Evet, aşkım?"

"Gittiğim için özür dilerim," diye hıçkırarak ellerimi pazusuna doladım. "Çok özür dilerim."

Elini uyluğuma doğru kaydırıyor, nazik ama sıkı bir şekilde kavlıyor. "O orospu çocuğu sana dokunduğu için üzgünüm."

Ben de üzgünüm. "Bu ne anlama geliyor?" Gözyaşlarım tişörtünün kolunu ıslatırken soruyorum.

"Henüz emin değilim," diye cevaplıyor sessizce. "Ama sana kesin bir şey söyleyebilirim."

"O da ne?"

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, tatlım. Asla. Sen benim bakmam gereken kızsın. Her zaman."

Başımı kaldırdım. "Sen... sen bana hiç zarar verir misin Killian?" Az önce bir adamı öldürdü. "Dün sorduğumu biliyorum ama net bir cevaba ihtiyacım var. Bir söz."

Onu tanıdığımdan beri iki adam öldürdüğüne eminim. "Söz vermenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor. Söz vermedi ve bu beni korkutuyor. Onun sırlarını biliyorum. Bu benim bir sorun olduğum anlamına mı geliyor?

Yanağını başımın tepesine bastırıp şakağını öperken eli yatıştırıcı bir hareketle kalçamda kayıyor. "Senin askerin olduğumu söylemiştim, aşkım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Eğer şu anda polisi aramak istiyorsan, seni durdurmayacağım."

"Durduramaz mısın?" Başımı sallıyorum, anlamaya çalışıyorum.

"Sana asla zarar vermem, Chloe. Asla. Bu bir söz değil, bir yemin. Beni yakıp kül etsen bile sana her şeyimi veririm."

"Bu ne anlama geliyor?" Ama onun sakın güvencesi karşısında titrememin bir kısmı azalıyor. Vücudunda, sözlerinde, tavırlarında zerre kadar tereddüt yok.

"Başlangıç olarak, yaşamak için daha iyi bir yere ihtiyacın var. Eğer ölürsem, vasiyetimi yerine getirecek kişi ve mirasçı da sen olacaksın. Çatı katım, nakit param, hepsi senin."

"Sen... çatı katını mı? Bana çatı katını mı veriyorsun?" Ona bakmak için geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Söylediğimde ciddiye aldım, Chloe. Sen benim sonsuza dekimsin. Bu gecedan sonra benimle bir daha konuşmasan da fark etmez. Adımı lanetleyebilirsin. Beni polise ihbar edip hapiste çürümeye terk edebilirsin. İçime işlendin ve son nefesime kadar senin olacağım."

Sesinde duyduğum samimiyet karşısında ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Killian." Adı kırık dökük ve ağlamaklı çıkıyor.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Birkaç gerçeği bilerek kollarımı ortasına doluyorum.

Killian'ın duyguları bazı açılardan benimkilerden çok daha saf. Onun adanmışlığı ve bağlılığı hep oradaydı, ben sadece kendi sorunlarımla ötesini göremiyordum.

Burnumu onun tarafına sürüyorum. "Sen de benim sonsuzluğumsun." "Öyle deme... henüz değil."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış. Binasının altındaki garaja ulaştık ve arabayı her zamanki yerine park ederek içeri girdi.

Cipten kayarak iniyor ve kapımı açmak için diğer tarafa geliyor. Bir an tereddüt ediyorum, alt tarafımda kıyafet parçalarından başka bir şey yok ama Killian bana kollarını uzatıyor. Beni yerden kaldırmadan önce ceketini belime doluyor ve ben de ona sarılıyorum.

Asansöre ve oradan da çatı katına doğru ilerlerken ona sokuluyorum.

Evine girdiğimizde doğruca yatak odasına yöneliyor ve banyoya girene kadar beni bırakmıyor.

Sonunda beni ayağa kaldırıp küvete yöneliyor ve muslukları açıyor. Suyun küvete doluşunu izliyorum ve bir iç çekiyorum. Kuvette ıslanmak beni milyonlarca kez daha iyi hissettirecekti.

Bana doğru tekrar adım atarken gözlerim Killian'ın kollarıyla buluşuyor. Önce yırtık pırtık taytımı, sonra da a t l e t i m i çıkarıp beni küvete sokuyor. Batıyorum

Sıcak suyun içine dalıyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, çok iyi hissettiriyor.

O da kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor ve küvetin diğer ucuna kendini bırakıyor. Muslukları kapatıyor, bacakları suyun altında benimkilere dolanıyor.

Başımı küvetin kenarına yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Ben asla polise gitmezdim."

"Chloe."

"Birincisi, onlara güvenmiyorum."

"Üvey baba," diyor, sesi o kadar alçalıyor ki, başka bir adam olsaydı beni korkuturdu.

"Evet," gözlerimi onunkilerle buluşturmak için tekrar açıyorum. "Eğer şansım olsaydı, sanırım bunu yapabilirdim. Kafasını bir kova suyun içine koyabilir ve..."

Killian başını sallar. "Bazıları şiddetin içinde doğar, bazıları ise yaratılır. Sen ilki değilsin, ikincisi olmanı da asla istemem. Bu benim işim."

"Ama hayattaki bazı şeyler o kadar acı verir ki şeytan çıkarılmaları gerekir." Alexander'ın beni incitmeye çalışma şekli korkunçtu. Ve belki de Killian'ın karşılığında ona yaptığını bildiğim şeyden rahatsız olmalıyım ama değilim. Alexander önce diğer adamı öldürdü ve beni de öldürebilirdi. Bunu biliyorum. Artık ölü olduğunu bildiğim için kendimi daha güvende hissediyorum.

Killian başını tekrar sallarken gözlerinde nefesimi kesen bir karanlık var. "Anlamana ihtiyacım var."

Kaslarını geren duyguyu hissediyorum. Dizine dokunmak için uzandım. "Neyi anlamanı?"

"Sana geçmişimi anlatmak istiyorum."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KILLIAN

Chloe'nin gözlerinin büyüdüğünü görüyorum.

Bugün benden bir parça gördü, gerçekten karanlık bir parça ve hala burada, hala benimle küvette ıslanıyor.

Ona söyleyeceklerimin korkudan kaçmasına neden olmayacağına dair bir parça umut veriyor.

Ellerimi yüzümde gezdirerek uzun bir nefes alıyorum. Paylaşmak üzere olduğum şeyi daha önce hiç kimseye söylemedim ve bunu gerçekten dünyaya ve bir başkasının ellerine bırakacağıma inanamıyorum.

Ama Chloe bana gerçeği istediğini söyledi ve ben de ona gerçeği vereceğim. Bunun onu uzaklaştırabileceğini biliyorum.

Onu suçlamıyorum bile. Ama onun arzuladığını bildiğim dürüstlüğü zamanı geldi ve sonra her şey ortaya çıkacak. Artık sır yok. "Ben hep böyle değildim. Aslında annem, çocukları arasında en mutlu olanın ben olduğumu söylerdi."

Chloe yaklaşırken dudakları aralanıyor. "Bunu görebiliyorum. Duygularınızda çok temiz bir şey var."

Temiz. Kimsenin benimle bağdaştırmadığı bir kelime. Onun eline uzanırken göğsüm sıkışıyor.

Küçük parmaklarını benimkilere geçiriyor. Geniş yeşil gözleri banyonun tepe ışığında daha da parlak görünüyor, suyun sıcaklığından kızaran yanakları gözlerini daha da parlatıyor.

Bu gece onu daha fazla korkutmak istemiyorum ama aynı zamanda her şeyin ortaya çıkmasını da istiyorum. "Ben temiz değilim, Chloe. Çok pisim."

Yüzünü buruşturuyor. "Beni öldürecek olan bir adamı öldürdüğün için mi? Hiç sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. "Yaptığım pislikleri bilmiyorsun ve sana asla anlatmayacağım. Bu benim taşımam gereken bir yük. Ama anlamamı istiyorum..." Yine kırıldım. Bu düşündüğümde daha zormuş. Kelimeleri o kadar uzun zamandır içimde tutuyorum ki, sanki göğsüme saplanmış gibiler. O kadar derine gömülmüşler ki, onlara ulaşamıyorum.

Bacaklarını çözüyor ve sonra suyun içinde ilerliyor, sırtını önüme yaslıyor, vücudu benimkine sarılıyor. Kollarımı sarıyorum

Yanağımı başının üstüne yasladım. "Bu daha güzel, haklısın."

Vücudunu bedenime yasladığında kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Ve bu şekilde, kelimeleri söylerken onun yüzünü görmek zorunda kalmıyorum.

Bu beni rahatlattığı kadar korkutuyor da.

Chloe hayatıma girdiğinden beri yaşadığım korku tuhaf bir şey. Uzun zamandır ölümü ya da acıyı önemsemiyordum ama artık önemsiyorum.

Ona karşı hissettiklerimden korkmuyorum. Ama şimdi, her zaman onun güvenliği için endişeleniyorum. Onun iyiliği. Eğer bana bir şey olursa.

Başının tepesini öpüyorum, saçlarının kokusunu içime çekerken gözlerim kapanıyor.

"Bana anlatabilirsin, Killian."

Derin bir nefes alıyorum, ellerim kollarına yayılıyor.

"Biz küçükken babam pek ortalıkta yoktu. Birincisi, birden fazla malikane vardı. Annem çoğunlukla bir evde kalırdı, böylece istikrarlı bir şekilde yetişirdik ama babam çok seyahat ederdi. Mülk yönetimi için olduğunu söylediler ama sonradan öğrendim..." Bir nefes daha çekiyorum, sadece bir ritim alıyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Devam et."

"Onun bir parti çocuğu olduğunu öğrendim. Uyuşturucu. Kadınlar. Her şey... Çoğunlukla annemiz tarafından büyütüldüğümüz için onun acısını gördük ve bu konuda konuşmuyoruz ama sanırım hepimiz onlarınkini izledikten sonra ciddi ilişkilere başlamakta isteksiz olduk."

Başını sallıyor, ben düşüncelerimi tekrar toparlarken sessiz kalıyor. Zorlamadığı için ona minnettarım.

"Ben belki on yaşındayken, babam uzun bir seyahatten eve döndü. Zayıf, solgun ve şişmiş görünüyordu. Sürekli içiyordu ve evde olmasına rağmen, her şeyi altüst eden rastgele sarhoş öfkeleri dışında ev çoğunlukla onsuz devam ediyordu. Ben en küçük ikinci çocuğum, Rush ise en küçük, bu yüzden ağabeylerim beni bunların çoğundan korudu. Bir keresinde annemin peşinden gittiğinde Tris ve Gris'in onu yere yatırdıklarını hatırlıyorum."

Kollarımda titriyor ve beni daha sıkı kavramaya zorluyor. "Bu geceden sonra bu senin için çok mu fazla?"

"Hayır," diye başını sallıyor ve kollarımı daha da sıkıyor. "Annemin birden fazla kez dayak yediğini gördüm. Her zaman korkunçtur."

Chloe'nin anladığı ama çoğu insanın anlamadığı o kadar çok şey var ki. Ona daha da yakın olmak için yanağımı başının üstüne sürüyorum.

"Bir gece çok sarhoştı sanırım. Hava karardıktan sonra dışarıdaydım, duvarlarla çevrili bahçede oynuyordum, tökezleyerek dışarı çıktı. İşte o zaman beni yakaladı ve yüzümü yüzünden bir santim uzağa çekti..."

Tekrar duruyorum, kelimeler göğsümde bir yumruya neden oluyor, bir kez daha yerleşiyor. Chloe'yle birlikte olmak, sıkı sıkıya kapattığımı sandığım pek çok duyguyu gevşetti ve o gece yaşadığım korkuyu hissedebiliyorum. içime işledi.

Nefesinin ekşimiş kokusu, elinin sıkı tutuşu. Kaskatı kesilmeliyim çünkü Chloe arkasını dönüp yatıştırıcı bir eli çenemde gezdiriyor. "Her şey yolunda."

Beni rahatlatıyor mu? Annemle fazla vakit geçirmiyorum, uzun zaman önce kendimi ona kapattım. Kadın rahatlığının nasıl bir his olduğunu unuttum ve şimdi bu duyguya gömülüyorum.

"Beni sarstı ve sonra ailemiz için bir lanet olduğumu söyledi. Ona ve anneme acıdan başka bir şey vermeyen iğrenç, aşağılık bir yaratık. Hiç eve gelmemesinin benim suçum olduğunu, bana bakmadığını, çok iğrenç olduğumu söyledi."

"Killian," diye nefesini tuttu Chloe, küvetin içinde dönerek önünü benimkine dayadı. Kolları boynuma dolanıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Bunu sana neden söylesin ki?" İnançsızlığı yardımcı oluyor. Kollarımla onu sarıyorum, alnımı alnına koyuyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum, duygularım boğazımı sıkıyor.

"O dedi ki..." Kesik kesik bir nefes alıyorum, gözlerim kapanıyor. "Annemin tecavüze uğradığını. Ve ben..."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor, kolları boynuma dolanıyor. Ona en kötüsünü anlattım. O zaman bile anlamadığım kelimeler kullandı. Sadist ve psikopat gibi. Bunları sonradan anladım.

Chloe uzun bir süre bana sarıldı, dudaklarımı küçük, sert dokunuşlarla tekrar tekrar öptü. Belki de sözlerimin tam olarak ne anlama geldiğini henüz anlamamıştı. Ben şiddetten yaratıldım ve şiddet kanımda ve ruhumda yaşıyor.

Belki de benim şiddet yanlısı doğam onu bu durumdan kurtaracak olan şeydir. Onu geri öpüyorum, sadece kollarının ve dudaklarının sağladığı rahatlığa ihtiyaç duyuyorum.

Tiksinti ya da mesafe bekliyordum.

Böyle tatlı bir kabullenmeyi hiç beklemiyordum. Chloe için zaten hissettiğim bağı alıp güçlendiriyor, daha da derinleştiriyor,

Daha güçlü.

Su soğumaya başlıyor ve onun tenimin sıcaklığına karşı titrediğini hissediyorum. Bir saniye içinde musluğu açıp biraz daha sıcak su ekliyorum. Sonra sabunu alıp cildini sabunlamaya başlıyorum.

Vücutunda İskender'den eser kalmasını istemiyorum. Banyoyu bitirdiğimde onu banyodan çıkarıp duşa taşıyorum. "Saçlarımızı yıkayacağız. Kendimize bir kese daha yapalım."

Chloe'yi korumak için her şeyi yaparım, onu yıkamak bunların en küçüğü. O sarı saçlarını yıkarken konuşmuyoruz, ben de aynısını yapıyorum. Ama duştan çıktığımızda ve onu kabarık beyaz bir havluya sardığımda bana yan yan bakıyor. "Annen tüm bunlar hakkında ne diyor?"

Muhtemelen kafası karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Neden anneme söyleyeyim ki? Annemle hiçbir şey hakkında konuşmam. Özellikle de bu konuda."

Kendi yüz hatları kaşlarını çatıyor. Başını iki yana sallar. "Ama ya o... neden onunla hiç konuşmuyorsun?"

"Böyle bir çocuk yetiştirmeyi hayal edebiliyor musun? Nelere mal olmuştur? Ona daha fazla acı çektirmeyi reddediyorum ve bu yüzden içime kapanarak onun yükünü hafifletiyorum."

Chloe'nin ağzı açıldı ve sonra dudakları seğirirken kapandı. "Seni çocukken sevdi mi?"

"Sanırım. Bana da diğer kardeşlerime davrandığı gibi davrandı." Göğsümde bir şeyler ters gidiyormuş gibi bir gerginlik hissediyorum.

"Şimdi seninle konuşmaya çalışıyor mu?" Chloe yargılıyor gibi görünmüyor ama endişeli görünüyor.

Cevabım evet. Bunca zaman sonra bile. Ama mesafemi koruyorum çünkü neden beni sevmek zorunda olsun ki? Bu onun için adil değil.

Chloe cevabı görmek için yüzüme bakıyor. "Eğer seni istemeseydi, denemezdi, Killian. Bu kendisi için yapabileceği bir seçim."

Chloe kapıya doğru dönüyor, ıslak saçlarını sarmak için üzerindeki havluyu çıkarıyor. Çıplak poposunu görmek sikimin seğirmesine neden oluyor, ama bu hissi görmezden geliyorum. Konuştuğumuz diğer her şeyi düşünüyorum.

Chloe'nin içinde olmak istediğimden çok, ona sarılmak, vücudunu bedenimde hissetmek ve sevildiğimi bilmek istiyorum.

Banyoya geri dönüyor ve o gittiğinden beri hiç hareket etmediğimi fark ediyorum. Tekrar yanıma gelip kollarını boynuma doladığında üzerinde benim tişörtüm vardı. "İyi misin?"

"İyiym. Düşündüğümde daha iyiym." Ve sonra onu öptüm. Çünkü daha hafif hissediyorum. Ve Chloe'ye kalbimi sonsuza dek vermenin ötesinde, ona bedenimi de vereceğimi biliyorum. Ruhumu. Yaptığım her şey onun için olacak.

Elleri ıslak saçlarıma dolanıyor, ben ağzımı onunkine sürterken bana yapışıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor dudaklarıma karşı.

Sonunda gitmesine izin veriyorum, spor ayakkabılarımı giymek için yatak odasına doğru ilerliyorum. Tam o sırada fön makinesini çalıştırdı.

Daha lastiği kalçalarıma indirmemiştim ki kapım gürültüyle çalındı.

Hay sikeyim.

Oturma odasına girdim. "Kim o?"

"Tris," diye bağıyor kardeşim. "Aç şu lanet kapıyı."

Kaşlarım çatık bir şekilde yüzümün her noktasını çekiştirerek oraya doğru yürüyorum. Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve yapmak istediğim son şey Triston'la tartışmaktı. Hırlayarak kapıyı açtım. "Ben senin lanet evine öylece gelmiyorum, biliyorsun."

"Özellikle dokunmamam söylenen insanları öldürmek için etrafta dolaşıyorum."

Kapıyı daha geniş açtım. Belli ki bu artık bir sorun. "Chloe önümüzdeki on dakika boyunca saçlarını kurutacak. O kadar vaktin var."

Ben kapıyı arkamdan kapatırken içeri giriyor. "Preston'ı öldürdüğünü biliyor mu?"

"Tam olarak değil."

"Alexander mı?"

Yalan söylemeyi pek sevmem, o yüzden bir şey söylemiyorum. Triston tükürmeye başladı. "Siktir." Elini yüzüne sürüyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona tecavüz etmeye çalıştı."

"Yani? Birkaç gündür tanıdığın lanet bir garson kız."

O daha cevap vermeden üzerine atılıyorum, onu yere yatırıp üzerine düşüyorum. Gözlerindeki korkuyu görüyorum ama geri adım atmıyorum. Yüzüm tam onunkine dönük, tükürüyorum, "Chloe burada kalacak. Ona da Arabella'ya davrandığın gibi davranacaksın yoksa gerçek bir sorunumuz olacak."

"Tanrım, Killian," diye homurdanıyor ama daha sakin. "Bırak beni."

Geri çekiliyorum ama tamamen kalkmıyorum. "Gris'e biri Arabella'ya böyle dokunsa ne yapacağını sor."

"Arabella onun nişanlısı."

Evlilik. İlginç. "Sana daha yeni söyledim. Chloe burada kalacak." "Onunla daha yeni tanıştın."

"Genelde kadınlarla yatar mıyım? Ciddi değilsem neden onunla birlikte olayım ki? Bu senin için, Triston. Chloe'yi seçtim çünkü o doğru kişi."

Triston'ın gözleri kapandı. "Mason sana Alexander'a dokunmamamı söyledi. Kincaid'lerin yardımseverliğine ne kadar para bağlı biliyor musun?"

"Paramız var." Üzerinden kalktım. "Umurumda değil."

"Umurumda," diyerek kendini yukarı çekti. "Bu anlaşma için aylarca çalıştım."

"O zaman için rahat olsun. Alexander Antonelli Vendetti'yi öldürdü, böylece... Mason istediğini elde ediyor. İtalyanlar ve Ruslar bölündü, çünkü Antonelli Alexander'ı öldürmüş gibi gösterdim."

Triston gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Neden öyle söylemedin?"

"Az önce söyledim işte." Fön makinesinin kapandığını duydum. "Şimdi siktir git dışarı."

Triston tereddüt eder, ağzı kararsızlıkla seğirir ve sonunda konuşuyor. "Killian, bağlı olduğunu biliyorum. Ama Chloe'nin bildikleri bir sorun."

"Sorun değil."

"Sorun." Kardeşim ısrar ediyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, parmağım tam yüzüne geliyor. "Ben değerimi biliyorum, Triston. Ben sadece kirli bir adam değilim. Anlaşmalarınız benim istihbaratım sayesinde gerçekleşiyor. Ben para makinenizin anahtarıyım."

Yüzünün buruştuğunu görüyorum ve haklı olduğumu bildiğini biliyorum.

"Ama eğer konuşursa..." "Gelmeyecek."

"Olabilir. Ve eğer yaparsa, hazırlıklı olmalısın-"

Göğsümü onunkine çarpıyorum. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma, Triston."

Bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Burun delikleri genişliyor, dudakları inceliyor, sonra etrafımda dolanıyor. "Kendi ailen yerine amcığı mı seçiyorsun?"

Yumruğumu savuruyorum ama o hazır ve yumruğumu engelliyor.

"Dinlemiyorsun. O benim ailem. Ve eğer herhangi biri, ama herhangi biri ona zarar vermeye kalkarsa, bunun sonuçları tüm Vegas'ı yerle bir eder."

Kapıya doğru dönmeden önce ağzından sinirli bir gümbürtü çıkar ve kapıya doğru tepinir. Çıkarken kapıyı çarparak kapattı.

Bir an kapıya bakıp nefesimin altında bir sürü kötü kelime söylüyorum. Ama tam o sırada bir ses duyuyorum... Helikopter kanatlarının vızıltısı.

Helikopter görüldüğünde başımı çevirip çatı katının tavandan tabana pencerelerine bakıyorum.

Helikopterler Vegas'ta her yerde, turistleri şehrin doğal hava turlarına çıkarıyor. Ama bu tam penceremin önüne iniyor.

Ve sonra yana dönüyor, kuşun açık kapısında silahlı bir adam duruyor. Bakışlarım silahlı adamla kilitlenince kalbim yavaşlıyor.

O ateş açmadan önce adanın arkasına atlamak için sadece bir saniyem var.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KILLIAN

Kurşunlar odanın her yerine isabet ederken cam kırıkları çatı katını dolduruyor. Uzak duvardaki alçıpanın patlamasını, dolaplara çarpmasını, fayansların parçalanmasını izliyorum. Tek yapabildiğim beklemek ve vurulmamayı ummak.

Chloe'nin çığlığını duyuyorum ve vahşi bir kükreme çıkarıyorum. Eğer ona bir şey olursa, Vegas'ı tuğla tuğla ayıracağım, ta ki her yeri yerle bir edene kadar.

Bundan sorumlu olan herkes hayal edilebilecek en kötü ve en iğrenç ölüme maruz kalacak.

Kapım uçarak açılıyor ve Tris beliriyor, elinde bir tabanca, yere çömelmiş, ateşe karşılık veriyor.

Birini ya da helikopteri vurup vurmadığını göremiyorum ama makineli tüfek ateşi kesiliyor, helikopter gökyüzüne doğru havalanıyor.

Ben beklemedim. Ayağa fırlayarak mutfaktan geçip koridora koşuyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum.

"Chloe!" Sessizliğin içinde bağıriyorum. Camlar kırılmamıştı ama yatağın diğer tarafından ayağa kalktığında nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Killian," diye hıçkırıyor, ellerini kızarmış yüzüne götürüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kucağıma çekiyorum. Kolları ve bacakları etrafımda dolanıyor, feryat figan hıçkırıklara boğulurken yüzü omzuma gömülüyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, vücudu sarsılıyor.

Tris'in ayak seslerini duyuyorum. Kapıda durdular. Chloe'nin üzerinde hâlâ sadece tişörtüm vardı. Kontrolsüzce titremeye başladığında omzumun üzerinden kardeşime bakıyorum. "Bana bir battaniye getir," diye çıkışıyorum kardeşime.

Dediğimi yapıyor, yorgani yataktan çekip Chloe'nin sırtına kendisi seriyor.

"Tatlım," diye mırıldanıyorum. "Her şey yolunda." "Yaralandın mı?" diye kekeliyor.

"Hayır. Ben iyiyim."

İşte o zaman başını kaldırdı. "Triston? İyi misin?"

Yanağındaki bir kas seğiriyor, bu da mücadele ettiğinin tek göstergesi. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Ben... Ben..." Sonra bana baktı, gözleri o kadar büyük bir ıstırapla doluydu ki, beni öldürdüler. "Lütfen bunun benim hatam olmadığını söyle."

"Tabii ki senin hatan değil tatlım," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Ama bu gece işe tek başıma gitmekle çok aptallık ettim. Bana yapmamamı söyledin ama ben dinlemedim. I-"

Triston cevap verir, "Bu senin hatan değil, Chloe. Hiçbiri."

Tekrar göğsüme yığıldı, içime gömüldü. Kardeşime ters ters bakıyorum. Umarım mesajımı okuyordur.

Hafifçe irkildiğini görüyorum. Chloe'yi büroya taşıyıp giymesi için pantolonunu çıkarıyorum. Kucağımdayken pek yumuşak bir hareket değil ama idare ediyorum. Sonra onu banyo kapısına kadar taşıyorum.

"Tatlım. Bunları giy. Sen giyinirken ben de bizim için bir çanta hazırlayacağım. Tamam mı?"

Bacaklarının üzerinde sallanıyor ama banyoya girmeden önce başını sallamayı başarıyor.

Kapı kapanır kapanmaz arkamı dönüp Triston'a bakıyorum. "Bana bunun sen olmadığını söyle."

"Tabii ki ben değildim," diye tersliyor. "Sen benim kardeşimsin."

Elimi yüzümde gezdirip düşünmeye çalışıyorum. Chloe duygusal yönümü ortaya çıkardığı için muhakeme yeteneğimi gölgeliyor, ama duygularımı bastırmaya başlıyorum.

"Hiçbir şey bilmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye tükürüyorum, çantamı almak için dolaba yöneliyorum. "Tabii ki bilmiyor. Ben işimi biliyorum. Her zaman öyleydim."

Triston uzun bir nefes verdi. "Buna güvenmeliydim. Ve sana."

"Evet. Güvenmeliydin. Ve buna güvenebilirsin. Chloe benim sonsuza dek arkadaşım. Yine de, eğer sağlıklı düşünebilseydi, hepimizden çok uzaklara kaçması gerekirdi."

"Polise gider miydi?"

"Polislerden nefret eder. Ama nefret etse bile, şirket ya da yaptıklarımız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece bu gece ne yaptığımı biliyor. Bu benim sorumluluğum olur, başkasının değil."

"Ama bu ispiyonlayabileceği anlamına gelebilir-"

"Bu benim alacağım bir risk, Triston. Alsa bile, tüm küçük paramı ve kişisel gayrimenkullerimi alır."

Triston bana deliymişim gibi baktı. Sanki deliymişim gibi. Her zamanki gibi. Ama umurumda değil. Chloe banyodan pantolonuyla çıktı ve tekrar kollarıma atıldı. Sanki izin versem tenime girecekmiş gibi.

Onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum, çekmecelerdeki eşyaları tek elimle spor çantasına atıyorum.

Triston uzun bir nefes verdi. "Bırak ben yapayım."

"Acele et," diyorum, diş fırçası ve şampuan almak için banyoya gidiyorum, Chloe'yi de yanımda taşıyorum.

Beş dakika içinde hazırız. Giysilerim, param ve bizi bir süre idare edecek kadar kişisel eşyam var.

"Yürüyebilir misin?" Chloe'ye sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor, onu ayağa kaldırırken.

"Bir süreliğine ortadan kaybolmamız gerekecek," diyorum ona, yüzümü buruşturarak. Okulu var. İş var. Bana fazla yaslanmaktan korktuğunu biliyorum.

Ama yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü izliyorum. "Beni bırakma, Killian. Lütfen."

Yalvarışını duyuyorum. "Sonsuza dek dedim, Chloe. Seni asla terk etmeyeceğim." "Söz mü?"

Eli benimkini sıkıyor, gözleri yalvarıyor. "Söz veriyorum. Ben senin canavarınım, unuttun mu?"

"Ve diğer tüm canavarları uzak tutacak mısın?" diye fısıldıyor. Ama Triston'ın bunu duyduğunu biliyorum.

Bu gece canavarları kapıya kadar getirdim. "Bebeğim, her birini öldüreceğim. Ve bu bir sözdür."

Tekrar içime gömülüyor, vücudu o kadar küçük ki başının üstünü öperken beni öldürüyor. "Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

Bu şehirde birkaç güvenli evim var. Adı ve kaydı olmayan yerler. Onlardan birine gidiyoruz.

Triston, "Mason'ın teklifini kabul edebilirsin," diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Tek bildiğim, Mason'ın az önce beni öldürmeye çalıştığı. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Ağzı seğiriyor ve sanırım anlıyor.

"İhtiyacın olursa beni ocağa çağırabilirsin," diyorum ona ve Chloe'yi yatağa oturtup ayağına bir çift spor ayakkabı geçiriyorum. "Annemizi ara ve onu sevdiğimi söyle, olur mu?"

"Annemi aramamı ister misin?" Triston gözlerini kaçırarak sorar.

"Evet." Nedenini anlatamam ama umarım anlar.

Ben merdiven boşluğuna yönelirken bile Triston'ın ağızı açılıp kapanıyor.
Ana girişı kullanmayacağım ve arabamı da almayacağım.
Gölgelerin içinde kayboluyoruz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TRISTON

Kardeşimin merdiven boşluğunda kayboluşunu izliyorum ve içimde onu bir daha asla göremeyecekmişim gibi bir his var.

Ve bu benim hatam olurdu.

Killian'ı asla yeterince ciddiye almıyorum. Niyetinin basitliği ya da kafasını kaldırmadan ve çevresinin farkında olmadan düşündüklerini söylemesi.

Ama bu gece her şeyi berbat ettim. Çünkü Killian hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bir rota belirlediğinde hiçbir şeyin onu değiştiremeyeceğidir.

Ve görünmeden nasıl hareket edeceğini biliyor. Benim asla yapamayacağım şeyleri yapabiliyor. Chloe hakkında söylediklerimle onu kendimden uzaklaştırdım. Ona ya da hislerine güvenmediğimi.

Yani bana güvenmek yerine karanlıkta kaybolacak ve ben onu asla bulamayabilirim.

Biz çocukken onu tamamen değiştiren bir şey oldu. Bir gün mutlu bir Killian oldu. Tanıyabileceğin en mutlu çocuktı, ama sonra karanlığa gömüldü. Ondan altı yaş büyüğüm ve değişimini izledim. Buna neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum. Hiç söylemedi, on yaşındaki bir çocuğun neler olduğunu hiç paylaşmamış olması çok çılgınca.

Ama şunu bilmeliyim ki Killian demir gibidir. Bükülemez. Sarsılmaz.

Ve bir de Chloe var. Eğer Killian'ın ne kadar sert olabileceğini unuttuysam, anlamadığım şey Chloe'nin Killian'ın her duygusuna karşılık verdiğiidir. Hiç gri yok.

Krizdeki başka bir kadının erkeğine yapışmasını izlemiştim. Gris'in nişanlısı Arabella, hayatı buna bağılıymış gibi Gris'e sarılmıştı. Öyleydi. Ama Gris yük altında görünmüyordu. Hem de hiç.

Bir asker gibi yükseldi. Hayır. Vücudundaki her kasla kadını için savaşıyor bir savaş tanrısı gibi.

Böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Uğruna en güçlü halini sergilemek istediğin bir kadına sahip olmak.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Ben o tür bir adam değilim.

Killian'ın da öyle olduğunu düşünmemiştim. Benim hatam çünkü Killian Chloe'nin uğruna savaşmak istediği kadın olduğuna karar verdi ve eğer benim öyle olduğumu düşünüyorsa

Chloe'nin dūřmanı, yapmayacaęı řey, gitmeyeceęi yol yok.

Mesele řu ki, Mason iř hayatında hepimizi alt edebilir. Zeki, anlayışlı ve artık evli olduğu için dūnyayı fethetmek için daha da motive.

Ama Killian, kuralları hiçe sayması, duygusal basitliği ve gölgede kalma becerisiyle Mason'ı tek bir el hareketiyle alaşağı edebilir. Kincaidler öylece devrilir.

Killian'ın içimizdeki en tehlikeli kişi olduğunu hep biliyordum. Ve şu anda ihtiyacı olan şey benim sadakatim. Anladım.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına geçiyorum ve hasara bakıp başımı sallıyorum. Bu delilik. Her yerde camlar, duvarlarda, dolaplarda ve fayanslarda delikler vardı.

Köşede Chloe'nin şövalesi duruyordu. Resim bana dönük ama tuvalin sağ tarafında altı ya da yedi delik olduğunu görebiliyorum. ekinerek ona doğru ilerliyorum, tuvali tutup resmi ters çevirirken yutkunuyorum.

Gördüğüm manzara karşısında derin bir nefes çekiyorum. Bu Killian'ın bir resmi ve nefesimi kesiyor. Gris'e savaş tanrısı mı dedim? Bu eserde Killian Tanrı'nın ta kendisi, tüm evreni içinde barındırıyor, gücü her şeyi bir arada tutuyor.

Bu çok güzel ve güçlü ve eęer Chloe'nin Killian'ın duygularına karşılık verdiğine dair bir şüphem varsa, gördüklerimi inkar edemem. Killian onun sadece dūnyası değil, evreni, Tanrısı.

Bu sızı göğsümün tam ortasına çarpıyor ve fark ediyorum ki...

kıskanıyorum. Hiçbir kadın bana onun baktığı gibi bakmamıştı.

Tabloyu alıp Killian ve Chloe'yi merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. oktan gittiklerini biliyorum. Dairede bu kadar uzun süre oyalanmamalıydım, bildiğim tek şey, saldıran her kimse onu takip edeceğiydi.

Ama merdivenlerden inip arabama ulaşmayı başardım. Motoru çalıştırıp garajdan çıktım ve eve doğru yola koyuldum.

Yolda Killian'ın istediğini yaptım ve annemi aradım.

Derbyshire, İngiltere'de saat sabahın üçü ama yine de telefonu açıyor. "Triston?"

"Seni uyandırdım mı anne?"

"Hayır. Uyuyamadım. Ama bu kadar geç saatte araman beni endişelendiriyor.

Neyin var?"

Bir şey yokmuş gibi davranmıyorum bile. Otuz altı yaşındayım, ailevi bir mesele olmadığı sürece annemi aramak gibi bir alışkanlığım yok. "Ben Killian."

Nefes alışını duydum. "Bana hayatta olduğunu söyle."

"Yaşıyor," diye yüzümü buruşturuyorum. "Bu ölümden de kötü. Aşık olmuş." "Triston Thadius Smith, sakın böyle bir şaka yapmaya cüret etme.

Neredeyse

bana kalp krizi geçirtti."

Göbek adı. Sikeyim. "Şaka yapmıyorum. O... o derin uçtan gitti."

"Ne kadar derine?"

"Bütün aileyi terk etmek gibi. Onu korumak için bize savaş açtı." "Açıklasan iyi olur."

Açıkladım. Her şeyi. Kişiliğindeki değişimle ilgili spekülasyonlarımdan Chloe'yle nasıl tanıştığına, Chloe'nin onun duygularına nasıl karşılık verdiğine ve benim durumu nasıl daha da kötüleştirdiğimi düşündüğüme kadar. Annelerin yaptığı gibi sessizce dinliyor ve her şey bittiğinde telefona fısıldıyor. "Kim saldırdı?"

"Sanırım Ruslar." "Peki

ya Mason?"

"Bu mümkün, ama bundan şüpheliyim. Gris onun kayınbiraderi ve çoğunlukla yasaların doğru tarafında hareket eder. Sadece ailesi doğrudan saldırı altındayken çizgiyi aştığını gördüm ve Killian böyle bir tehdit oluşturmuyor. Henüz. Ama dürüst olmak gerekirse..." Bunu söylemek istemiyorum. Killian bir yılının başını nasıl keseceğini bilir. Eğer zorlanırsa tam da bunu yapacaktır.

"Mmm," diyor, açıkça düşünüyor. Tüm anlayışımızı annemizden alıyoruz, bu yüzden ona çözmesi için gereken alanı veriyorum. "Mason'ı ara. Ama önce takip edilmediğinden emin ol."

"Tamam."

"Killian'ın yakıcısının numarasına ihtiyacım var." "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Annenle tartışma. Eğer Killian'ı tekrar aramızda görmek istiyorsan, dediğimi yapacaksın."

İç çektim. İlk milyarlık kazancına yaklaşan küresel bir şirketin başındayım. Ve hâlâ annemi dinlemek zorundayım. "Peki."

"Kardeşini göndereyim mi?"

En büyük ağabeyimiz, Grandmont Dükü'nün varisi Lord Winston Smith IV'ten bahsediyor. Annemle birlikte İngiltere'de yaşıyor. Bu onun bir ana kuzusu olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, annemizi çok sağlıklı tutuyor.

mesafe. O ne isterse onu yapar ve kadın da onun siyasi kariyerini desteklemek için taşları yerinden oynatır.

"Hayır. Bunu yapabilecek güçteyim."

"Killian'ı kaybetme, Tris." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik var. "Kayıp oğlumu yeniden bulmak istiyorum, daha da uzaklaşmasını izlemek değil."

"Elimden geleni yapacağım." Tutabileceğimden emin olmadığım sözler vermem. Telefonu kapatırken memnuniyetsizliğini duyuyorum.

Telefonu elime alıp Mason'ı aramadan önce takip edilmediğimden emin olmak için verdiği emre kulak veriyorum. Eve gitmiyorum. Henüz gitmiyorum.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Alo?"

"Benim. Buluşmamız gerekiyor. Güvenli bir yerde."

Durakladı ve ben de saate baktım. Saat ona yaklaşıyordu.

"Acil bir durum olmasaydı sormazdım."

"Kardeşin derinlere mi daldı?"

"Şahsen," diyorum, ses tonum kırılmış. Eğer başarılı olacaksam, ilk işim Mason Kincaid'i idare etmek olmalı. Killian'ın oluşturduğu tehdidin derinliğini öğrenmesine izin vermeyeceğim. Mason kendini tehdit altında hissederse kardeşimi hedef tahtasına koyabilir.

Bu yüzden Killian'ın yaptıklarının bizim yararımıza olduğunu açıkça belirtmeliyim.

İç çekerek bana bir adres mesaj attı. Beş dakika içinde oradaydım, kilitli metal kapılar benim için sallanarak açıldı, ancak hiçbir koruma görmedim. Gerçekten etkileyici.

Tamamen boş olan garaja giriyorum ve bekliyorum. Ama bir dakika sonra başka bir araba geliyor. Arabadan inen Mason değil, Jake Kincaid'di.

Bir pusuya mı yürüyorum? Arabadan iniyorum, Jake yaklaşıırken meydan okuyorum. İki elini de kaldırdı. "Barış için geldim."

"Mason burada olacağını söylememişti."

"Özür dilerim." Ceketini silkiyor ve bir daire çizerek bana silahlı olmadığını gösteriyor. "Kardeşinden gerçekten hoşlanıyorum, Killian. Onu istiyorum..."

"Ne?"

"Güvenlik cephesinde bana katılmasını istiyorum. Benim bir sürü teknolojik uzmanlığım var ama o keşif konusunda benden fersah fersah ileride. Benim sadece keşfetmeyi hayal edebileceğim şeyleri görüyor, biliyor. Birlikte..."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Bir müttefik beklemiyordum ama bu işimi çok daha kolaylaştırdı. "Buraya Killian'ı savunmak için geldin."

"Senden hemen önce Mason'ı aradım. I..." Yüzünü buruşturuyor. "Killian'ın evinin yakınında kameralarım var. Helikopteri ve ateş edildiğini gördüm ve sen aradığında Mason'a haber veriyordum."

Ellerim kenetlendi. Killian kısmen haklıydı. Eğer bizi gözetliyorlarsa Kincaid'ler tamamen arkadaş değiller ve kardeşime daha fazla güvenmemekle aptallık ettim.

Başka bir araba geldi, Mason arka koltuktan indi. Gözlerimi dikip bakarken çenem sert bir çizgi halinde.

Ama garaja başka bir araba giriyor. Kardeşim Gris olduğunu hemen anladığım bir araba. Mason durdu. "Jake sana kameralardan bahsettiğinde çekincelerin olacağını biliyordum. Gris bir inanç gösterisi için burada."

"O helikopteri sen mi gönderdin?"

Gözleriyle beni öldürme sırası Mason'da. "Killian'ın ölmesini isteseydim, asla bu kadar cafcacı ya da aptal olmazdım."

Güzel.

Gris arabasından inip uzun adımlarla yaklaşıyor. "Ne oluyor lan?"

Dördümüz gevşek bir daire şeklinde duruyoruz. "Bu akşam biri Killian'ı öldürmeye çalıştı. Chloe'yle birlikte yeraltına indi."

"Yeraltına mı?" Mason soruyor.

"Onu bulamayacağız," diyor Gris omuz silkererek. "Bulunmak istemiyorsa tabii. Bu tür şeyler için inanamayacağınız kadar çok plan yapıyor."

"Bulmamıza gerek yok." Mason ensesini ovuşturuyor. "Bu akşam Dimitri Ivanov'dan bir mesaj aldım. Killian'ın Alexander'ı öldürdüğü görüntüler vardı. Helikopter misillemeydi."

"Alexander'ı öldürmek mi?" Gris'in bakışları bana kaydı. "Neden bahsediyor bu?"

"Chloe işten ayrılmak için saatler önce bara gitti. Alexander tecavüz etmeye çalıştı. onu."

Her adam anlamaya başladığında sözlerimi sessizlik takip ediyor. Her İçlerinden biri aşık olmuş, evlenmiş. Eğer bir erkek elini eşlerinden birinin üzerine koyarsa....

"Killian tüm Rus Bratva'yı ortadan kaldırır mıydı?" Mason soruyor.

Bu sorudan hoşlanmadım. Ben bile öldürmenin Killian'a zarar verdiğini biliyorum, o vermiyormuş gibi yapsa da. "O lanet olası bir suikastçı değil."

Gris gözlerimle buluşuyor ve çenesini kısa bir süre sallıyor. "Plana sadık kalacağız. Ruslarla buluşacağız. Onları uyarın."

"Video Alexander'ın zaten bir Vendetti öldürdüğünü mü gösteriyor?"

Mason'ın gözleri şaşkınlıkla açılır, dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Yani zaten kendi başlarına düşüyorlar. Bu harika bir haber."

"Gris haklı," diye ekliyor Jake. "Toplantımız var. Killian'ın davranışlarını, sevgilisi yüzünden kendini kaybeden aşık bir adamın davranışları olarak gösterin. Ruslara tünel anlaşmasında ikinci bir kumarhane vererek özür diliyormuşuz gibi davranın."

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Ama ben ekliyorum, "Killian da katılmalı."

"Neden?" Gris soruyor.

"Katılıyorum," diyor Mason ben cevap vermeden önce. "Ve bırakın istediği kadar kızsın. Ondan ve hizaya gelmezlerse onlara yapacaklarından korkmalılar."

Cevap vermiyorum. Çünkü Mason'la aynı fikirde olsam da, Killian'ı gelmeye ikna edip edemeyeceğimi ve gelirse onu kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CHLOE

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ^{ALK} ediyoruz. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim kalmayana kadar sokaklarda ve ara sokaklarda zig zaglar çizerek, gölgelerin arasında gizlenerek ilerliyoruz.

Sonunda bir binanın kapısında duruyoruz ve Killian bir anahtar çıkarıyor. Kapının kilidini açtığında gözlerim büyüyor ve içeri giriyoruz. Sürgüyü çevirerek usulca arkamızdan kapatıyor. Başka bir kapının kilidini açmadan önce iki kat merdiven çıkıyoruz.

İçeri adım attığımızda tek bir ışığı yakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Bir apartman dairesindeyiz. Solda küçük bir mutfak, sağda bir kanepe ve iki sandalyenin bulunduğu rahat bir oturma odası var.

"Neredeyiz biz?" Küçük ama çok temiz bir banyoya açılan bir kapıdan içeri bakarak soruyorum.

"Benim dairemde."

Dönüp ona bakıyorum. "Ama biz zaten senin çatı katındaki dairende değil miydik?" "Beş tane var" diye cevap veriyor, sanki bu tamamen normal bir cevapmış gibi.

"Hepsi mobilyalı mı?"

"Elbette." Banyonun ışığını benim için yakıyor ve alnımdan öpüyor. "Evdeki tek banyo burası. Önce sen gir."

Ona bakıyorum, beynimde bir sürü soru dönüp duruyor. Ama gerçekten işemem gerekiyor ve çok yorgunum.

Bu yüzden kapıyı kapatıp tuvalete gidiyorum.

Dışarı çıktığımda ocağı yakmış, içine bir zarf atıyordu. "Nedir bu?"

"Yemek," diye cevap veriyor. "Çok iyi değil ama bu yerlerin her birinde iki aylık dondurularak kurutulmuş erzak var."

İşte o zaman anladım. Killian buna hazırlıklı. Bir noktada ortadan kaybolması gerekebileceğini biliyordu.

Ve şimdi ben de onunla birlikte ortadan kayboldum.

Kanepeye geçip minderlere gömülüyorum, olan bitenin ağırlığı tamamen içime çöküyor.

Saklanıyoruz. Bu gece biri bizi öldürmeye çalıştı. Teknik olarak, önce biri beni öldürmeye çalıştı, sonra da biri Killian'ı. Dudaklarımdan neredeyse histerik bir kahkaha kopuyor.

Kıpırdanmayı bıraktı. "Chloe."

Elimi sallıyorum, sanki onu b a ş ı n d a n savıyormuşum gibi. "Ben i y i y i m . Sadece fark ettim..."

"Ne?"

"Yarın derse gitmeyeceğim, değil mi? Ve yeni işime de gitmeyeceğim." Göğsüm sıkışmaya başladı. Diplomamı almak son üç yıldır hayatımın tek amacı olmuştu. Bu benim geçmişten çıkıp geleceğe giden yolumdu.

Bir hafta boyunca bir adamla çıktım.

Bu sefer gülmüyorum, hıçkırıklara boğuluyorum. Ocağı kapattı. "Tatlım."

Bunun Killian'ın suçu olmadığını biliyorum. Alexander, ben Killian'la konuşmadan önce beni taciz ediyordu. Eğer o ilgilenmeseydi, şu anda ölmüş olurum. Alexander beni öldürürdü ve Killian güvenebileceğim bir adam. Ama aynı zamanda... belki de annemden farklı olabileceğim konusunda kendimi kandırıyordum. Her zaman kaosa yenik düşecektim. "Ben daha iyi değilim ondan daha fazla."

"Kim?"

"Annem." Sesim ortasından çatlıyor.

"Bu doğru değil." Odayı geçip önüme çömeldi. "Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?"

"Bu benim hatam. Seni bu işe ben sürükledim." Sesindeki acıyı duyuyorum. "Ben bir kara deliğim Chloe ve seni de kendimle birlikte karanlık boşluğa çektim."

Sözleri hızla akan düşüncelerimi sakinleştiriyor. Killian bir kara delik değil. O karanlık değil, neye inanmaya başlarsa başlasın. "Bu doğru değil."

"Doğru." Ellerini yüzünde ovuşturarak ayağa kalktı. "Gerçek bir hayatın olsun diye seni uzaklara göndereceğim. Ben-"

"Dur." Ben de ayağa kalkıyorum, ellerini yüzünden çekip kendi ellerimde tutuyorum. "Sorun sen değilsin, Killian. Hiçbir zaman da olmadın."

Bana bakıyor. "Bilmiyorsun..."

"Anlıyorum. Kendin hakkında yanılıyorsun, bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Ve belki de bu, sen kendin hakkında yanılıyorsan, ben de kendim hakkında yanılıyorum demektir."

Sonsuzluk gibi görünen ama beni kollarına çekmeden önce sadece birkaç dakika olabilecek bir süre boyunca gözlerimin içine bakıyor. Dudakları iddialı bir öpücükle benimkilerin üzerine iniyor.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Başını kaldırdığında, onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyordu. "Bunu düzelteceğim."

Başımı sallıyorum. "Ben öyle demedim."

"Biliyorum. Ama yine de bu sözü veriyorum. Sen hayattaki tüm güzel şeyleri hak ediyorsun Chloe. Onları sana vereceğim."

Sonra beni bırakıp ocağın başına dönüyor. Açlıktan çok yorgun olmama rağmen, o emrettiğinde yiyorum, çünkü bunun onu daha iyi hissettireceğini biliyorum.

İşimiz bittiğinde elimi tutuyor ve beni yatak odasına açılan diğerkapıya götürüyor. Burası onun çatı katında sahip olduğu devasa yatağasahip değıl ama güzel, yumuşak görünümlü bir kraliçe yatak ve yorganın altına girme fikriyle iç çekiyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıyor ve ben de tam olarak bunu yapıyorum, yorganı vücudumun üzerine çekiyorum. Bir elini saçlarımdan arasından geçiriyor.

"Gelmiyor musun?"

Eğilip alnımdan öpüyor. "Yakında."

"Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki korkuyu duyabiliyorum.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Mutfakta olacağım, istediğın zaman beni orada bulabilirsin. Sadece telefonda olacağım. Beni her zaman duyabileceksin."

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanırken bile kendimi daha iyi hissediyorum. Onu duyuyorum, bariton sesinin derin tınısını yaklaşık iki dakika duyuyorum ve sonra uykuya dalıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ama onun ağırlığı yanımdaki yatağaçöktüğünde uyanıyorum. "Killian?"

"Benim, bebeğim." Beni kendine çekiyor, boynuma sokulurken elini karnıma doğru uzatıyor.

"Saat kaç?"

"Geç," diye cevap veriyor yorgun bir sesle.

Ona ne yaptığını sormak istiyorum ama bana söylemeyeceğini biliyorum. Bu beni korumasının bir parçası. Bunun yerine, önümü onunkine bastırarak yuvarlanıyorum. O da çıplak ve onu öperken bacaklarımızı birbirine doluyorum.

Bir eliyle kıcıımı kavrarken aç dudakları benimkileri yutuyor, beni sert aletine doğru çekerken etimi sıkıyor.

İlk gece, elinin sıkılığı beni korkutmuş olabilirdi. Ama bu gece değıl.

Killian'ın bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Aslında, beni güvende tutmak için dağları bile yerinden oynatır. Ve ne zaman ondan geçmişime, korkularıma uyum sağlamak için davranışlarını yumuşatmasını istesem, tek bir şikayet kelimesi bile etmeden kabul etti.

Bu beni seven bir adam. Güvenebileceğim bir adam.

Ve ona ne vermek istediğimi biliyorum. Bu benim için de. Geçmişimi arkamda bırakmanın bir yolu.

Bu yüzden bacaklarımı çözüyorum ve çenesini, boynunu ve göğsünü öpmeye başlıyorum.

Meme uçlarını yaladığımda tıslıyor ama ben devam ediyorum, aleti çeneme çarpana kadar karın kaslarının çıkıntılarını öpüyorum.

Ucunu yalayabilmek için çenemi göğsüme doğru çekerken ikimiz de gülüyoruz.

Nefesini içine çekiyor, eli omzuma yerleşiyor, parmakları tenimde seğiriyor.

Başını dudaklarımın arasına alıyorum, onu daha derine çekmeden önce emiyorum, kalın uzunluğunu aşağıya batırıyorum. Bir kızın ağzını ne kadar doldurduğunu unutarak biraz öğürüyorum. Beni uzaklaştırırken parmakları sıklaşıyor.

Saçlarımı bir omzumun üzerinde toplamak için kolumu boynuma doladığımda beni sikinden kurtarmasına izin veriyorum.

"Killian?" Vücuduna bakıyorum, ona bir yalama daha verirken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Seni becermek istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Saçımı al."

Kaşları birbirine yaklaşır. "Hayır. Ben-"

"Geçmişimizi her seferinde bir gün geride bırakıyoruz. Yap şunu."

Saç tellerimi avucunun içinde topluyor, ben horozunu yutarak geri çekilirken onları gevşekçe tutuyor.

Düşük bir inilti çıkarıyor, parmakları saçlarımda sıklaşıyor. Ama bu sefer beni korkutmuyor.

Kendimi güçlü hissettiriyor. Boğazımın arkasına gelene kadar onu sonuna kadar yutuyorum.

Ben yavaşça yukarı çıkarken küfrediyor ve tükürüyor, tekrar aşağı inmeden önce ucunu patlatıyor.

Onu yavaşça çalıştırıyorum. Nedenini bilmiyorum ama yavaşlık aşk gibi geliyor. Kalçaları yatağın üzerinde geriliyor, eli saçlarımda öyle sıkı ki, hareketlerimi yönlendiriyor.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor, ama hareketlerimi kasıtlı tutuyorum, onun zevkini ortaya çıkariyorum.

Kalçaları titriyor, parmakları saçlarıma öyle sıkı sarılmış ki, beni sikinden çektiğinde yardım edemiyorum ama kulak veriyorum. "Chloe."

İtiraz etmeye başladım. Bunu bitiriyorum...

Ama omzuma dokunuyor. "Amını buraya getir. Seni yüzümde istiyorum."

Ne diyebilirim ki? Adamın kelimelerle arası iyi. Etrafımda dönüyorum, onun üstüne uzanıyorum, böylece kıcıımı tokatlarken bile ağzımı horozuna geri sokabiliyorum ve sonra zaten ağrıyan amımı yalayarak dalıyorum.

İçimden bir zevk sarsıntısı geçiyor. Bir çığlık atarak eğildiğimde onu içime almayı unutuyorum. Kıcıımın yanaklarını sıkıyor ve ben nefes nefese kalana kadar yalıyor.

İşte o zaman geri çekiliyorum ve onu sonuna kadar yutuyorum.

Yukarı doğru itiyor, emerken ve kucaklarken vücutlarımız birlikte hareket ediyor. İnliyordum ama ağzım çok doluydu. Sonunda kopmak zorunda kalıyorum, çözölürken yüksek perdeden bir çığlık atıyorum, bir orgazm beni parçalıyor.

Bana birkaç saniye veriyor ve sonra başımı tekrar aşağı itiyor. "Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor.

Orgazmın etkisiyle hâlâ nabız gibi atarken, ağzımı doldurarak sikini aşağıya doğru kaydırıyorum.

Bir kükreme ile boşalıyor, sıcak tohumu boğazımdan aşağı fışkırıyor.

İşi bitene kadar tutuyorum, sonunda yukarı çekiyorum ve sonra üstüne yığılıyorum. "Tanrım," diye inliyor. Altımda gevşek duruyor. Onu mahvettim mi? Güzel.

Bir tarafa kayarak kendimi düzeltiyorum, böylece başım omzuna yaslanıyor, vücudum onun yanına bastırıyor. Çoktan uykuya dalmış ama kolu hâlâ etrafımda, beni kendine çekiyor. Ben de tekrar uykuya dalıyorum.

Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu gece, onun kollarında güvendeyim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KILLIAN

Uyandığımda Chloe'nin vücudu benimkine sarılmış, uykuda yumuşacıktı. Hareket etmiyorum çünkü onu uyandırmak istemiyorum. Dün gece o uyurken, ona yeni bir isimle ehliyet, pasaport, kredi kartı, her şeyi aldım.

Eğer işler ters giderse, onun güvende olacağını bilmem gerekiyor.

Yavaşça şakağına bir öpücük konduruyorum ve bedenimi rahatlatıyorum. Biliyorum ki bugün bizi bir yöne ya da diğerine sürükleyen gün olacak.

Burada, Vegas'ta birlikte bir gelecek ya da onun için bensiz bir gelecek. Sadece başlangıcı ertelemek, teninin hissini, kokusunu içime çekmek istiyorum.

Kalbimin göğsümde attığını hissediyorum. Eminim bunca zamandır oradaydı, damarlarıma hayat pompalıyordu ama bu ses kulaklarıma yeni geliyor. Elini karnıma koyuyor, ben de kendi elimle kapatıyorum ve kalbimin üzerine gelene kadar vücudumda gezdiriyorum. Chloe'nin kalbimin sadece ve sadece onun için attığını bilmesini istiyorum.

Bu hareket onun kıpırdanmasına neden oluyor ve ben yine hareketsiz kalıyorum, uykuya geri döndüğünde ödüllendiriliyorum.

Yavaşça ona vereceğim gelecekle ilgili sözler fısıldamaya başlıyorum. Çoktan bir offshore hesabına milyonlar havale ettim. Ben yokken Chloe'nin garsonluk yapıp kendini pis erkeklere karşı daha savunmasız hale getirmesine imkân yok.

Telefonumun vızıltısı dikkatimi çekti. Bu benim normal telefonum, ekranda Triston'ın adı görünüyor. Açmadım.

Ama Chloe hala kıpırdanıyor. Başını kaldırıyor ve uykulu gözleri açılıyor.

"Kim bu

"

"Hiç kimse."

Boynunu büktü. "Triston hiç kimse değil mi?"

"Şu anda öyle," diye karşılık veriyorum kollarımı ona dolayarak. Hiç kimsesi yok.

Triston'ın ona sorun dediğini ve bu sorunu ortadan kaldırmam gerektiğini ima ettiğini düşündüm. Ona beni seçim yapmaya zorlamamasını söyledim, ama gerçek şu ki, zaten yaptım.

Telefonum çalmayı kesiyor ve ocak çalışmaya başlıyor. "Aç şunu," diye mırıldanıyor Chloe.

"Ailem bizim en büyük destekçimiz değil," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki değiller." İçime gömülüyor. "Birbirimizi bir haftadan daha az bir süredir tanıyoruz, senin cinayet işlediğine tanık oldum. Kim olduğumu ya da neyle ilgili olduğumu bilmiyorlar. Ve senin için endişeleniyorlar." Sonra başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Keşke benim de böyle bir ailem olsaydı. Sana kadar hiç kimse beni endişelenecek kadar önemsememişti."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü onun ne demek istediğini anlıyorum. Çoğunlukla beni kızdırıyor olsalar bile beni korumaya çalışıyorlar.

Ocak duruyor ve sonra tekrar başlıyor. Bu sefer ben açıyorum. "Ne var?"

"Günaydın," diye cevap veriyor Triston, sesi çok düzgün çıkıyor.

"Hiç uyudun mu?"

"Bebek gibi," diye cevap veriyorum yataktan kalkarken. Çıplağım, umurumda da değil, yatak odasının kapısını açıp mutfığa doğru ilerliyorum.

Chloe peşimden gelmiyor, biraz yalnız kalmak istediğimi bildiğini biliyorum. "Tanrım, Killian," diye gürlüyor Triston. "Dün seni rahatsız etmiş olmalı."

"Tabii ki canımı sıktı," diye karşılık veriyorum. "Yatağında yumuşak bir kadın olması böyle bir şey işte. Sana ne için savaştığını hatırlatır."

Triston birkaç saniye sessiz kaldı. "Killian."

Sesinde farklı bir ton var. Kabul ediyor. Hatta belki de soruyor... "Ne?"

"Sana güvenmediğim için özür dilerim."

Telefonu kulağımdan çekip ona bakıyorum. "Bugün beni öldürtecek misin?"

"Bu da ne? Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü çok garip davranıyorsun." Her kelimede yükselen sesimi alçaltıyorum. "Ve ikimiz de benim bir sorun olduğumu düşündüğünü biliyoruz, Mason Kincaid de öyle."

Triston uzun bir nefes veriyor. "Senin bir sorun olduğunu düşünmüyorum, Killian. Aslında, bence sen bazı insanları ve olayları benden çok daha net görüyorsun. Bu benim hatalı olduğumu ve senin haklı olduğunu kabul etmem, sadece açık olmak için."

Triston asla hatalı olduğunu kabul etmez. Bu etkileşimin tamamı yanlış. "Artık bir şeyler planladığını biliyorum."

"Planlamıyorum..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor.

"Annemle konuştum." "Öyle mi?" Midem bulanıyor.

"Sana bir şey olursa beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi." Triston çenesindeki kirli sakalı kaşıyor, telefonda duyuyorum. "Ve sonra ben

Mason'la konuştum ve ona güvenmemekte haklı olduğunu anladım. Bunca zamandır evlerimize kamera yerleştirmiş."

Ağabeyimi duydum. Çoğunlukla ona inanıyorum. Ama her zaman biraz güvensizlik uyguladığım için hayatta kalıyorum. "Ne istiyorsun, Triston?"

"Bu gece Ruslarla buluşacağız. Seni orada istiyorum." "Siktir et." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından itiyorum.

"Herkesi korkutuyorsun, Killian. Mason'dan bile çok senden korkuyorlar. Bu yüzden seni öldürmeye çalıştılar ve ben de gelip en korkutucu halini takınmanı istiyorum. Korkudan altlarına işemelerini istiyorum ve sonra da Las Vegas'ta sahip oldukları tüm gayrimenkulleri ellerinden alacağım."

Triston'ın sözlerini düşünerek derin bir nefes alıyorum. Triston dünyamızı şekillendiren, bizi başarıya ulaştıran güçlü bir adam.

Ruslar, Mason Kincaid ve Triston'la aynı odaya girerek risk almış olurum. Öte yandan, eğer Triston'ın söyledikleri doğruysa, o zaman Chloe'yle burada okulunu bitirebileceği, hayallerini tamamlayabileceği bir hayat kurma şansım olabilir.

Hiçbir zaman korkunun beni engellemesine izin veren bir adam olmadım.

"Tamam. Orada olacağım." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Nerede ve ne zaman?"

Ayrıntıları sıraladı. Telefonu kapattık ve yatak odasına döndüğümde Chloe'yi hâlâ yatakta, çıplak, yeşil gözleri benimkileri ararken buldum. "Her şey yolunda mı?"

Yapmam gereken şeyin bir sonraki kısmı zor. Onun üzerine kayıyorum, ağırlığımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum. "Harika, bebeğim. Bu akşam Rusları Vegas'tan uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımızı görmek için bir toplantımız var."

Bana bir gülümseme ve ardından uzun bir öpücük veriyor. İşte zor kısım geliyor.

"Tatlım." "Öyle mi?"

"Bir süreliğine Vegas'tan ayrılman gerekecek."

Berrak yeşil bakışlarını şaşkınlık kaplıyor. "Ama... Hayır... Senden ayrılmak istemiyorum. En çok seninle güvendeyim."

Ağzı dudaklarımın altında kaskatı kesilmiş olsa da onu tekrar öpüyorum.

"M e s e l e şu," diye kulağına fısıldıyorum. "Eğer bu iş ters giderse..."

"İşler ters gidebilir mi?" diye soruyor, sesi yükseldikçe yükseliyor.

Korku.

"Seni burada istemiyorum. Seni uzakta, güvende olacağın bir yerde istiyorum."

"Killian."

Tekrar kalktım ve mutfığa gittim. Geri döndüğümde ona dosyayı uzatıyorum. "Sosyal güvenlik kartı, ehliyet, pasaport. Seyahat parası ve İsviçre'de hayatının sonuna kadar geçinebileceğin bir hesap var."

Dosyaya bakıyor, her iki yanağından birer damla gözyaşı süzülüyor. "Hayatımın geri kalanında yaşamama yetecek miktar ne kadar?"

"Yirmi milyon."

Boğazından boğuk bir çığlık kopuyor. "Yirmi milyon mu?"

"Daha fazla verirdim ama alınacağını düşündüm."

Dosyayı bıraktı ve kollarıma atladı, hâlâ çıplaktı. Onu yakaladım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Kendimi onun derinliklerine gömmek isterdim ama almam gereken bir uçak bileti var. Onunki.

"Seni Güney Fransa'ya gönderiyorum. Orada sanat okuluna gidebilirsin, gerekirse İsviçre'ye de gidebilirsin. Bir arkadaşım var, iletişim bilgileri dosyanın içinde, anneminki de öyle."

"Annenin mi?" sesi titriyor.

"Eğer hamileysen onu ara. Kardeşlerim durum hakkında ne düşünürse düşünsün, o sana yardım edecektir." Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Sensiz gitmiyorum," diye ağlıyor, kollarını boynuma dolamış.

"Her şey olması gerektiği gibi giderse, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde size katılacağım. Ama ben gelmezsem, sen de geri gelmeyeceksin. Anladın mı?"

Yine ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Hayır, anlamıyorum."

"Evet, istiyorsun." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Senin gülünç derecede zeki olduğunu biliyorum."

"Ben de senin dünyanın en güçlü adamı olduğunu biliyorum."

Bunun doğru olduğundan şüpheliyim ama bunu ona söylemeyeceğim. "İşte bu yüzden iyi olacağım ve birkaç gün içinde birlikte bir Fransız sahilinde yürüyor olacağız."

Yumuşadığını görüyorum ve gideceğini biliyorum.

Bavulunun astarında Rus operasyonunun nerede olduğunu gösteren birkaç veri dosyası var. Dosyanın arkasına, bana bir şey olursa onları yok etmem için talimatlar sıkıştırılmış.

Bildiğim her şey benimle birlikte ölecekse Mason beni öldürmez. Topladığım bilgilere ihtiyacı var.

Umarım her şey planladığım gibi gider. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

KILLIAN

CHLOE YA VEDA ETMEK hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ağlamıyor ama gözleri tüm endişesini gösteriyor. Korkusunu. Taksi şoförü saatini kontrol ederken ona uzun, yavaş bir öpücük veriyorum.

"Bir ya da iki gün içinde görüşürüz."

"Söz mü?" diye pazılarımı sıkıyor. Ona tutmaya niyetli olmadığım bir söz vermedim. Bunu da tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama o kelimeyi söyleyemem. Yanıltmayacağım.

"Elimden geleni yapacağım, tatlım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, ne demek istediğimi anlıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyerek belini sıkıyorum. Onu her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum. Kendimden bile. "Gitme vakti geldi."

Belirsiz bir şekilde başını sallıyor. Onu arabaya bindirip kapıyı kapatıyorum. Onun gidişini izlemek beni mahvediyor ve taksi gözden kaybolana kadar sokakta kalıyorum.

Sonra daireye geri dönüyorum. Hepimizin üstü aranacak, toplantıya silah sokmak yasak ama ben yine de silahlanıyorum. İki bıçak, vücuduma bağlı üç silah, bulunması zor olsun diye aletimin yanına sıkıştırılmış küçük bir tabanca.

Tüm bu süre boyunca Chloe'yi ve giderken nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Gözyaşlarını, taksinin camındaki yüzünü.

O şerefsizler bunu ödeyecek. Batan güneşe doğru kayarken, karanlık gölgelerde kalıyorum. Doğruca Smith Emlak Geliştirme'ye gitmiyorum.

Onun yerine Dimitri'nin evine gidiyorum. Onu daha önce izlemiştim. Gölgelelerin arasından onu pencereden küçük bir kızı kollarına almış sallanırken görüyorum.

"Alina," diye fısıldadım kendi kendime. Onun kızı. Dört yaşında. Alina'nın annesine ne olduğunu bilmiyorum. Bunun bir önemi yok.

Önemli olan bir erkeğin zayıf noktalarını anlamak. Bir araba yanaşıyor ve dadı iniyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel dadı o. Hikayenin ne olduğunu merak ediyorum ama emin olamadığım için bu gece bu konuya girmeyeceğim.

Dadının üst kata çıkmasını bekliyorum, Alina babasının kucağından iniyor, dadı kızı yakalıyor ve kollarına alıyor.

Dimitri'nin ikisinin üzerinde gezinme şeklinden anlıyorum ki... küçük kızının bakıcısını becermiyorsa bile becermek istiyor.

Ailemin ofisine doğru yola çıkarken bunu bir kenara koyuyorum. Bu gece için ihtiyaım olan her şeyi biliyorum.

Erken varıyorum ama gölgelerin arasında bekleyip tüm oyuncuların toplanmasını izliyorum. nce kardeşlerim, istifa etmiş görünüyorlar. Sonra Mason, Jake ve Leo, kendilerini yetkili gören erkeklerin özgüveniyle hareket ediyorlar.

Ve son olarak, Dimitri iki ustabaşıyla birlikte. En son ben giriyorum.

Asansrdeki güvenlik görevlisi herkesin üstünü aramakla görevlendirilmişti. "Ken," diyorum başımı sallayarak, dört tabancamdan n ve iki bıağımdan birini kılıflarından çıkararak.

Silahlarımı yerleştirdiğim tepsiye bakarak, "Ne kadar çok silahın var," diyor.

Omuz silkiyorum. "Büyük gün."

Asasını sırtımda ve bacaklarımın dışında gezdiriyor ama ben onun yöntemini biliyorum. Aletimin yanına sıkıştırdığım silah onun dedektörünü harekete geçirmiyor.

Beni temizledikten sonra, bıağım ve silahım hâlâ saklı olduğu halde asansöre giriyorum. Elimi pantolonumun içine sokup çıkarıyorum ve ceketimin altındaki bel kemerime yerleştiriyorum.

Asansör, tüm adamların toplandığı ve benim gelişimi beklediği en st katta açılıyor.

"Günün adamı," diye sesleniyor Dimitri, Rus aksanı her zamankinden daha kalın.

Duruyorum, başımı eğiyorum, ayaklarımı iki yana açıyorum. Ben hiçbir zaman günün adamı olmadım. Spot ışıklarının altında durmam. "Sanırım bu onur Preston Wingate'e ait." Sonra Mason'a baktım. "Preston senin ve ailen hakkında bildiği her sırrı piyano barın arka sokağında Dimitri'ye anlattı. Elbette ben de duydum."

Hem Dimitri'nin hem de Mason'ın rengi birkaç ton soldu. İkisini de hazırlıksız yakaladım. Güzel.

Kendi sırtıma bir hedef koymaya alışmıyorum. Ama beni köşeye sıkıştırdıklarını sanıyorlarsa yanıılıyorlar.

Cebime uzanıp kardeşim Triston'a kk bir disk fırlatıyorum. Kolayca yakaladı. "Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum, Preston'ın söylediklerine kulak misafiri oldum."

Kimse istihbaratımın ne kadar derine indiğinin farkında değil. Ama bunu açıklığa kavuşturacağım. "Ölümüm üzerine," diye başlıyorum, Triston, Mason ve Dimitri'ye bakarak...

Ama tam o sırada Ruslardan biri elinde bıçakla bana saldırdı. Kahretsin.

Ken herkese karşı gevşekti.

Hamlesini yaparken elini tutuyorum, arkasından çeviriyorum ve diğer elim boğazını sararken onu göğsüme doğru çekiyorum. "Çok kötü, orospu çocuğu." Ve sonra sıkıyorum.

Kaçmaya çalışıyor ama elim çok sıkı. "Killian." Triston ellerini kaldırdı.

Ama ben kardeşime katılmıyorum. Dimitri'ye bakıyorum. Bu girişimin onun emriyle yapıldığını biliyorum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Kuzenimi öldürdün."

"Evet. Yani?"

"Yani? Bu durmayacak-"

"Kapa çeneni." Sonra daha sıkı sıkıyorum, kollarımdaki adam bayılıyor. Tutuşumu gevşetiyorum.

"Kamera kayıtlarında var."

"O zaman Antonelli Vendetti'nin ölümü de videoda var ve Alexander'ın kızına vahşice saldırdığını biliyorsun."

"Senin kızın..." Dimitri, Triston'a bakarak fısıldıyor.

Kollarımdaki adam kendine geliyor, ben de boğazına biraz daha baskı yapıyorum. "Bu doğru. İkimiz de onu öldüreceğini biliyoruz. Şimdi söyle bana Dimitri, sadist bir pislik Southridge İlkokulu'na gelse ve ana sınıfından çıkan küçük Alina'ya saldırsa sen ne yapardın?"

Dişlerini göstererek hırlıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Ama ustabaşını yukarı çekip boğazını tekrar sıkıyorum. "Peki ya senin o güzel dadın... Onu korumak için ne yapardın?"

Dimitri bana öyle bir bakıyor ki, tek bakışıyla bile beni öldürebilir. Bu saçmalığa karşı bağışıklığım olması çok kötü.

"Senin hakkında bildiklerimi düşün, Dimitri..." Dişlerimi gösteriyorum. "Kardeşimin, Mason'ın ya da Luc Andriani'nin Vegas'taki İtalyan Mafyası'nın başına geçerken tüm bu bilgilerle neler yapabileceğini bir düşünün." Ve sonra adamını yere fırlattım.

"Ne istiyorsun?" Dimitri hırlıyor.

Triston taş suratlı ama Mason, göz ucuyla onun yarım gülümsemesini yakalıyor. Bu tam da onun olmasını umduğu şeydi.

"Yaptığın anlaşmaya sadık kalmanı istiyorum. Vendettilerle nasıl görüştüğünü bilmediğimi sanma." Parmağımı azarlayan bir okul annesi gibi sallıyorum.

Yumruğunun sıkılıp açıldığını görüyorum.

"Ve..." Ona soğuk bir gülümseme veriyorum. "Chloe'ye dokunulmayacağına dair güvence istiyorum. Şehirde bir kızın olabileceği kadar güvenle dolaşabilecek. Ben de sana aynısını vereceğim."

"Sen bir hayvansın," diye hırladı Dimitri.

"Aslında bir canavarım. Ama ben Chloe'nin canavarıyım, bu yüzden senin sözüne ihtiyacım olacak."

"Söz veriyorum," diye tükürüyor Dimitri. "Alexander, Chloe söz konusu olduğunda sırası gelmeden hareket etti. Ama Vendetti'yi öldürmek senin için bir iyilikti." Mason'a bakar. "Antonelli senin zararına olacak planlar yapıyordu."

"Başlamaya hazır mıyız?" diye sorarken Mason'ın yüzü tamamen nötr kalıyor.

Birkaç kişi başını sallıyor. Benim işim bitti ama toplantıya katılacağım. Ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi olur. Ama toplantı odasına doğru ilerlerken Jake beni durduruyor ve bir yığın kâğıt uzatıyor.

"Nedir bu?" Onlara baktım.

"Bir iş teklifi," diye göz kırpmıyor bana. "Seni yanımda istiyorum, Killian."

"O zaman belki de ön kapıma bir kamera yerleştirmemeliydin."

"Arka kapıyı yalnız bıraktım. Bir gölgeyi rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu." Ve sonra konferans odasına girdi.

Kağıtlara baktım. Artık sadece bir gölge olamam. Chloe'nin ışıktaki yaşaması gerekiyor. Bu da Kincaid'lerle iyi geçinmem gerektiği anlamına geliyor.

Sorun değil. Erkekler böyle yapar.

Ve Ruslara gelince... Gazabımı hissedecekler. Kimse benim kızımı tehdit edemez.

OTUZUNCU BÖLÜM

KILLIAN

Toplantının geri kalanı tam da olması gerektiği gibi gerçekleşir. Sözleşmeler imzalanıyor, anlaşmalar yapılıyor.

Ben kapının yanında, duvara yaslanmış, toplantıya katılanları bir daha taşkınlık yapmamaları konusunda uyaran sessiz bir centaur gibi duruyorum.

Yanında bulunduğum adamın bir saat boyunca boğazında morluklar oluştu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yakası yüksekte olacak.

Ruslar nihayet ayrılıyor, ben her birine sırayla bakarken yanımdan geçmek zorunda kalıyorlar, ta ki odada sadece Kincaidler ve Smithler kalana kadar. Hareket etmiyorum.

Bu hem bir güç pozisyonu hem de işler kötüye giderse çıkış için en iyi fırsat. Hem kapıyı bloke ediyorum hem de istediğim zaman kullanabiliyorum.

"Killian, neden gelip oturmuyorsun?" Triston masanın başındaki yerinden sordu.

"Hayır." Aşık olmak beni bu konuda yumuşatmadı. Kendimi açıklamıyorum.

Mason sandalyesinde arkasına yaslanarak bana dönüyor. "Bugün iyi iş çıkardın."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Numara yapmayalım. Dün benim bir yük olduğumu düşünüyordun. Chloe de öyle."

Hafifçe irkildiğini gördüm.

Parmağımı kaldırıyorum. "Unutuyorsun, Mason. Charlotte'un senin olduğuna karar verdiğinde ben de oradaydım. Bir hafta içinde tüm kuralları yeniden yazıyordun, işinde nerede durduğumuz da dahil. Gris Arabella'yla bir araya gelene kadar senin gözüne tekrar giremedik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tıpkı senin yaptığın gibi davranıyorum. Ve herkes de senin davranışlarının bir sorumluluk olduğunu düşünüyordu. Doğru muydular, yanlış mıydılar?"

"Ne demek istediğini anlıyorum, Killian. Ama ben rastgele adam öldürmeyi alışkanlık haline getirmedi."

"Saçmalık." Duvarı itiyorum. "Preston planlıydı. Alexander da kadını öldürmeye çalıştı. Karına böyle dokunan bir adam gün yüzü göremez, değil mi?"

Mason onaylarcasına başını salladı.

Cebimden küçük bir disk çıkardım. Onu havada tutarak, sahip olduğum tüm alfa ile ona bakıyorum. "Bu beni son sorgulayışınız ve ben de eylemlerimi haklı çıkarıyorum. Eğer bana, akıl sağlığıma ya da sadaketime güvenmiyorsan, burada bana yer yok."

Sonra bakışlarımı Triston'a çeviriyorum ve ona da aynı şekilde bakıyorum. O da ellerini kaldırıyor. "Anlaşıldı, Killian. Ve ne olursa olsun. Sen haklıydın ve ben hatalıydım. Özür dilerim."

Özür beni daha iyi hissettiriyor, özellikle de herkesin önünde olduğu için ve kardeşime başımı sallayarak onay veriyorum.

Belleği masanın üzerine fırlatıyorum ve Mason'a doğru kayıyor. Eliyle kapatıyor. "Ruslar hakkındaki istihbarat bu mu?"

"Biraz." Ona kurt gibi bir gülümseme veriyorum.

Gözlerinde kızgınlık parlıyor. Anlıyorum. Zorluk çıkarıyorum. Ama bir süre daha yaşamak istiyorum.

Konuşmaya başlar ama Jake boğazını temizler. "Mason, Killian'ı olağanüstü yapan şey bu. Ayrıntılara karşı acımasız bir dikkat ve birkaç adım sonrasını görebilme yeteneği. Her ikisini de takdir etmelisin."

Mason sert bir şekilde başını sallıyor.

Jake ve Mason'ın iyi polis-kötü polis oynadıklarının farkındayım. Ama Jake Kincaid'in bazı numaralarını öğrenebilirim ben de oyuna katılacağım.

"Bu yolculukta ne bulacağım?"

"Zamanına değsin istedim. Ivan Ivanov'la ilgili tüm detaylar var." Dimitri'nin en ölümcül ustabaşısı ve uyuşturucu ticaretinin elebaşısı.

Mason kabul etmek için çenesini sallar. Ivan'a saldırmak Rus operasyonunu derinden yaralayacaktır. Ona bir kemik attım ama büyük bir kemik.

Belleği gömleğinin cebine koyarak Jake'le birlikte ayağa kalkarlar. "Operasyonunuzu tünele açtığınızdan beri gelirler nasıl?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Yüzde iki yüz arttı," diye gülümsüyor Triston. "Yeniliğin etkisi geçtikçe yavaşlayacağını biliyorum ama şimdi gelen para zamanı geldiğinde Rusların ve İtalyanların kemiklerini sızlatmak için kullanılacak."

"Mason kapıya yaklaşmadan önce Triston, Ryker ve Gris ile el sıkışıyor. Sonra elini bana uzattı.

Elimi onun elinin içine sokmadan önce bir an duraksıyorum. Sıkıca sarılıyor, "Birlikte geçireceğimiz geleceği dört gözle bekliyorum" derken bakışları sabit.

Gris, Mason'ın yanına geliyor ve Mason'a doğru eğilmeden önce bana küçük bir göz kırpmıyor. "Bil diye söylüyorum, eğer Las Vegas'ta işler ters giderse Arabella Killian'ın himayesine verilecek. Dünyanın dört bir yanında güvenli evleri var, her birinde para ve malzeme saklıyor. Ve şiddetini erkeklere saklıyor, kadınlar onu bir kedi yavrusuna dönüştürüyor."

Bir an için şaşkınlık Mason'ın bakışlarını aydınlatır. Sonra daha da yaklaşarak fısıltının biraz üstünde bir sesle şöyle der. "Senin baban da mı bir bok parçası?"

Birbirimize bağlanıyor muyuz? "Hiçbir fikrin yok."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Olabilir. Birazcık."

Belki de biliyordur. Babasının ölümünün ayrıntılarını ve buna yol açan olayları duydum.

Mason ve Jake gidince ben de gitmek için döndüm. Acele edersem Chloe'yi daha uçağa binmeden durdurabilirim.

Ama Triston'ın sesi beni durdurdu. "Killian. Bekle."

Omuzlarımı silkeliyorum. "Ne oldu, Triston? Buluşmak üzereyim dışarı."

1." Kıkırdıyor. "Senin için bir şeyim var."

Endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ederek bir soruyla dönüyorum.

Ama o bir

Köşedeki masanın arkasından tuval çıkıyor. Başımı eğiyorum ama o bana vermeden önce Ryker boğazını temizliyor. "Killian?"

Diğer kardeşime bakıyorum, ses tonundaki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Öyle mi?"

Ryker'ın ağzı seğiriyor. "Ben... Babamızla ilgili yorumunda ne demek istediğini merak ettim."

Omuz silkeliyorum. Bu tartışmayı planladığım bir konu değil. Hiç konuşmadım ve konuşacağımdan da şüpheliyim.

Ama onun tavrı beni duraksatıyor. Başını eğmiş, ensesini ovuşturuyor. "Merak ettim de..." durdu, başını kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladı. "...eğer gerçeği biliyorsan."

Kanım dondu. "Gerçeği mi?" "Seni değiştiren bu mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Rush soruyor.

Dilim damağıma yapıştı ama Ryker omuz silkmekle yetindi. "Killian ve ben çok daha sert görünürken sen, Triston ve Gris'in neden böyle cilalı bir görünüme sahip olduğunu hiç merak ettin mi?"

Onun yorumu beni şaşırttı. Aynı şeyi düşünmediğimden değil, ama bunun dünyaya nasıl geldiğimle ve kendimle ilgili duygularımla hiçbir ilgisi yok.

Baba.

"Sen neden bahsediyorsun, Ryker?" Gris homurdanıyor.

Ryker uzun ve yavaş bir nefes verir. "Annemize olan saygımdan dolayı bu bilgiyi kendime sakladım ama hepimiz yetişkin adamlarız ve sırrın Killian'a zarar verdiğini biliyorum."

"Sır mı?" sesim ancak cılız bir fısıltıya dönüşüyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Annemizin bir ilişkisi vardı. Bunun nasıl olabileceğini anlayabilirsin. Bizimle neredeyse hiç birlikte olmayan bencil bir pislikle evli olmak. Ama Killian ve ben... Sonuç biziz."

Midem çalkalanıyor. "Yani senin-benim-bizim... biyolojik babamızın aynı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu doğru." Diğer üç kardeşimize özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. "Annemizin hayatının aşkı."

Gözlerimin arkasında ışık patlıyor. "Ama-"

Ryker tam önümde durmak için hareket ediyor, eli omzuma geliyor. "Killian? Sorun nedir? Düşündüm ki..."

"Bana söyledi..." Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum, göğsüm çok dar, başım dönüyor. "Bana dedi ki..."

"Kim söyledi? Neyi söyledi?" Triston diğer tarafıma geçti.

"Babamız. Sizin babanız. Bana vahşi bir saldırının ürünü olduğumu söyledi. Pislikten doğduğumu..."

Ryker'ın dişleri birbirine çarpıyor, boğazından vahşi bir ses çıkıyor. "Bana her şeyi anlat."

Yirmi yıldır ilk kez anlatıyorum. Onlara o geceyi, bana söylediklerini ve o günden beri şiddet ve karanlıktan oluştuğuma nasıl inandığımı anlatıyorum. Onlara anlatmak, kendimi kelimelerden kurtarmak, beni hiç hayal etmediğim şekilde aydınlatıyor. Önce Chloe ile paylaşmak gerçekten yardımcı oldu. Dilimi gevşetti, kelimeleri şekillendirdi.

Bitirdiğimde dört kardeşimin de şaşkın yüzlerini gördüm. "Tanrım. Lanet olsun. Tanrım," diye tükürüyor Ryker. "O her zaman bencil, intikamcı bir pislikti, ama bu..."

"Killian," Gris diğer tarafıma geliyor, Rush sadece Ryker'ın omzunda, böylece kardeşlerim beni çınlatıyor. "Buna rağmen nasıl hayatta kaldın?"

"Artık öldürmek yok," diye mırıldanıyor Triston. "İşini değiştiriyoruz."

Söylediklerini takdir ediyorum. Ve değişikliklerin gelmekte olduğunu biliyorum. Doğrusu onları memnuniyetle karşılıyorum. Gölgelelden çıkıp ekibimizin daha görünür bir üyesi olmaya hazırım.

Ve bugün tüm kardeşlerimin desteği omuzlarımdaki ağır bir örtüyü kaldırdı.

Ama ben artık olduğum kişiyim. Ve eğer biri Chloe'ye dokunursa, gazabımı hissedecek.

Triston düşüncelerimdeki değişimi hissetmiş olmalı, sanki özel düşüncelerimde Chloe'den bahsettiğimi duyuyor gibi, çünkü ben konuşmaya başladığımda bıraktığı tuvali alarak uzaklaştı.

Yüzüme doğru çevirdiğimde Chloe'nin tablosunu ilk kez görüyorum. "Bunu senin çatı katından kurtardım."

Ama cevap vermedim.

Onun yerine bakıyorum. Bu benim, ama daha önce hiç görmediğim bir ben. Çok güçlüyüm ve güzelim. Boşluktan, karanlık gökyüzünden yapılmışım ama güzel yıldızlarla doluyum. Ellerimi resme uzatıp kurşunların tuvali parçaladığı yerlere dokunurken boğazım düğümleniyor.

"İnanamıyorum..."

"Seni seviyor, dostum." Triston koluma hafif bir yumruk attı. "Ve senin güzel bir insan olduğunu düşünüyor."

"Ya da bir tanrı. Bu da garip," diyor Rush omuz silkerek.

Gris en küçük kardeşimize kaşlarını çatarak, "Bir erkeğin umabileceği en iyi şey bu," diyor. "Bir gün anlayacaksın."

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık veriyor.

Ama tuvali ellerimde tutuyorum, kızımı alma vaktimin geldiğini biliyorum. "Bir soru soracağım," diyorum, kardeşçe bağ kurmayı bırakarak. "Mason'ın jetini kullanmama izin vermesi ne kadar olası?"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CHLOE

PLANE RIDE, a red-eye, leaves me exhausted. İki gecedir doğru dürüst uyuyamadığım ve Fransızca'yı neredeyse hiç bilmediğim için, Killian'ın bana verdiği adresin yazılı olduğu kâğıdı göstererek bir taksi bulmaya çalışıyorum.

Oraya vardığımda bavulumu bir kapıya doğru sürüklüyorum ve renkli çerçeveyi inceliyorum. Burası bir otele değil, özel bir konuta benziyor.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, kapı hemen açılıyor, diğer tarafta şık üniformalı bir kadın.

"Bayan Clark?" diye soruyor gülümseyerek, Fransız aksanına rağmen İngilizcesi mükemmel.

Beynim uykusuzluktan o kadar uyuşmuş ki, Killian'ın bana verdiği tüm belgelerdeki ismi kullandığını fark etmem tam üç saniye sürüyor. "Evet."

İçeri girmem için eliyle işaret etti.

Kapıdan içeri adım atıyorum ve hemen soluğum kesiliyor çünkü evin arka tarafındaki manzara muhteşem, ev tam okyanusun üzerinde.

"Aç mısınız hanımefendi?" Kadın reverans yaparken soruyor.

Ona dönüyorum. Bana yemek pişirmek için mi burada? "Hayır. Teşekkür ederim. Sadece yorgunum."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmemi işaret ediyor. Bavulumu ferforje merdivenden yukarı taşıyorum ve sonunda bir resim penceresi olan uzun bir koridora iniyorum. Kapılardan birine döndüğümde kendimi Killian büyüklüğünde bir yatağı olan muhteşem bir yatak odasında buluyorum.

Onu görmek göğsümü ağrıttıyor.

O iyi mi? Vegas'ta neler oluyor? Buraya geldim çünkü ayrılmanın ona en çok yardımı dokunacağını biliyordum ama burada olmaktan nefret ediyorum.

Tamam, farklı koşullar altında burada olmayı severdim. Ama Killian olmadan hiçbir şey doğru gelmiyor.

Büyük banyoya giriyorum, duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve sonra yatağa giriyorum. Gözlerimi kapattığımda Killian'ın hayalleri kafamı dolduruyor ve yorgun olmama rağmen uykuya dalmam sonsuza kadar sürüyor.

Uyandığımda bütün gün geçmiş, güneş batmıştı. Yatağımdan doğrulup su manzaralı geniş pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü turuncu, pembe ve kırmızının tonlarıyla yıkanıyor.

Bir süre izledikten sonra telefonumu kaptığım gibi merdivenlerden inip kapıdan çıkıyorum ve ayak parmaklarımı kuma sokup gökyüzünün değişimini izliyorum.

Yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde suyun şırıltısı omuzlarımı rahatlatıyor. "Lütfen iyi ol, Killian," diyorum hafif esintiye doğru, kollarım ortama dolanıyor. "Lütfen bana geri dön."

"Çoktan döndüm."

Dönüyorum, nefesim kesiliyor. Arkamda duruyor, kollarını açarken yüzünde kendinden emin bir sırıtış var.

Tamamen aynı ve bir şekilde farklı görünüyor. Daha aydınlık. Onu hiç görmediğim kadar parlak.

Bir an orada öylece duruyorum, duygularıma yenik düşüyorum ve sonra beni ayaklarımdan çekip kollarına alırken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Daha tek kelime bile etmeden ona sarılıyorum, bacaklarım beline dolanıyor, kollarım boynunu çevreliyor. "Gelmişsin."

"Daha erken gelebilirdim ama İngiltere'ye uçtum ve sonra da Chunnel'e binmek zorunda kaldım."

"İngiltere mi? Aileni mi ziyaret ediyordun?"

"Onun gibi bir şey. Ayrıca beni takip eden adamları da atlattım." Ama bana rahat bir gülümseme veriyor.

"Peşinde mi?" Endişelendiğimi hissediyorum ama başını sallıyor.

"Endişelenecek bir şey yok. Her şey olması gerektiği gibi." Sonra başlıyor beni içeri taşıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kadınımı becermem gerek," diye mırıldanıyor kulağıma. "Çok uzun zaman oldu."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. "Otuz altı saat falan oldu."

"Aynen öyle." Tekrar içeri giriyor ve koridorda, "Bir saat içinde yemeğe ihtiyacımız olacak," diye bağırırdıktan sonra beni merdivenlerden yukarı taşımaya başlıyor.

Tartışmayacağım. Yemeğe açım ve onun için de açlıktan ölüyorum.

"Vegas'ta her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Her şey yolunda. Ruslar uzun vadeli bir sorun ama iyi bir ilerleme kaydediyoruz. Güvenliğiniz açısından da her şey yolunda."

Detayları sormuyorum. Bilmememin daha iyi olacağını biliyorum.

Eve aşına olduğu belli olan yatak odasına giriyor ve beni yatağa yatırıp öpücükler arasında kıyafetlerimi çıkarıyor.

O daha kendi gömleğini çıkarmadan ben çırlıçıplak kalıyorum, pantolonunu indiriyor ve içime girerken dizlerinde bırakıyor.

İkimiz de memnuniyetle inliyoruz, çok iyi hissettiriyor.

Hâlâ içimde, yukarı doğru itiyor ve karanlık gözlerle bana bakıyor. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Şimdi mi?"

"Şimdi." Sonra elini cebine atıp bir kutu çıkardı. Kutuyu açarken içime gömülmüş, beni dolduruyor. "Chloe, benimle evlenir misin?"

Zümrütlerle kaplı büyük elmas, kutunun kadife kıvrımlarına sokulduğu yerden bana göz kırparken nefesim kesiliyor. "Sen... evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Ediyorum," diyor yüzüğü yatağın üzerine bırakırken ve sonra bedenini tekrar benimkinin üzerine bastırıp beni kollarıyla sararken. "Çünkü senin olduğun her yer benim evimdir."

Başımı sallarken duygular boğazımı tıkıyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum." "Bu bir evet mi?"

"Evet."

Ağzını çekip tekrar içime iterken ağzı benimkini yutuyor ve bana tehlikeyi, Fransa'yı ve evliliği unutturuyor. Tek hissedebildiğim Killian ve o çok güzel.

Beni boşaltması için ona yalvarana kadar hızını artırıyor. Derin bir hamleyle parçalanıyorum ve onun adını haykırıyorum. O da benimle birlikte boşalıyor, ben onu sıkıca tutarken iniltisi kulaklarımı dolduruyor. Bedenim yavaşça gerçekliğe geri dönüyor. Sağıma bakıyorum, yüzük hala kutusunda durduğu yerden bana göz kırıyor.

O da görüyor ve yüzüğe uzanarak kadife kıvrımlardan çıkarıyor ve parmağıma takıyor.

Sonra parmaklarını benimkilere geçiriyor, dudaklarımı öperken ellerimizi birbirine kenetliyor. Ellerimizin bu şekilde birbirine kilitlenmiş görüntüsü nefesimi kesiyor.

Boynuma sokulmadan önce beni tekrar öpüyor. "Yeni evini nasıl buldun?"

Ona bakmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Benim evim mi?"

"Evl enmen in kolay olacağ ından ş üpheliyim ama Leydi Killian olmanın birkaç avantaj ı var."

"Leydi mi?"

"Bu arada annem, kendi deyimiyle *oğ lunu ona geri veren* kadınla tanışmak istiyor."

Killian'ın söylediğ i her şeyi sindirmeye çalışıyorum ama beni yataktan kaldırıp banyoya götürüyor.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Yemekten önce uzun, sıcak bir duş alıyoruz," diye g ürlüyor. "Ben seni tepeden tırnağ a sabunlarken sen de bana tüm sorular ını sorabilirsin."

"Oh," yanaklar ımın zevkle ısındığını hissediyorum. Ama ben sıcak spreyin iç ine g irdiğimde ve o sabunu kapt ığında, teklifini kabul ediyorum. "Anneni gördün mü?"

"Gördüm."

Killian'ın annesi hakkında ne hissettiğ ini biliyorum. "Ve?"

"İyiydi," diyor vücudumu keselemeye baş larken. Ona evi ya da hanımefendilik unvan ını sorabileceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine babasının ona söylediğ i yalan ı paylaşı rken sessizliğ e gömüldüm.

Onun için hissettiğ im ac ı göğ süme bir tuğ la gibi yerleşiyor. Demek ki o da karanlıktan yaratılmamış. Onu yetiştiren adam tarafından şekillendirilmiş. Savaşmak için çok genç ve masumken zalimlerin merhametine kalmayı anlamıyor değilim.

Ama onu bu hale getiren şeyden nefret ediyorum. Eğ ilmiş bacaklar ımı yıkıyor ve baş ı karnıma yaslanmış olsa bile parmaklar ımı saç larına geçiriyorum.

"Killian," acının sesimi sıkılaşt ırıldığını duyuyorum.

"Eğ er çocuğumuz olursa," diye baş lıyor. "Onları güzel bir ış ıkla yıkayacağız, değil mi?"

"Evet." Basit bir söz ama tutacağ ımı biliyorum. "Söz veriyorum."

Sonra bana baktı. "Ben de söz veriyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

KILLIAN

Önümüzdeki üç gün boyunca Chloe ve ben Güney Fransa'da dinleneceğiz. Büyüleyiciydi. Yemek yiyoruz, sahilde yürüyoruz, sevişiyoruz ve konuşuyoruz.

Tehlikeden değil, karanlıktan değil, ışıktan, umuttan ve gelecek planlarından. Chloe tüm profesörlerine hasta olduğunu söyledi ve derslerini hiç kaçırmadığı için ona uzatma verdiler.

Ama ben ona dersleri bir sonraki dönem tekrar alabileceği konusunda baskı yapmaya çalışıyorum. Ya da bölüm değiştirmesi için.

Başarısız olmaktan korktuğu için sakladığı bir yeteneği var. Böyle yaşanmaz ve ona verebileceğim bir şey varsa o da hayallerini gerçekleştirme şansıdır.

Sahilde tembellik ederken Chloe'yi suda izliyor, güneşin öptüğü bal rengi tenine hayran kalıyorum. Fransa plajda üst giysi konusunda çok daha gevşek ama Chloe üstünü çıkarmıyor. O muhteşem göğüsleri başka bir erkeğin görmesine asla izin vermem. Ve bronzluk çizgileri de harika.

Kıyıya doğru yüzüyor, sudan çıkarken kalçaları sallanıyor, saçlarını başının üstünde topluyor.

Evin önündeki plaj oldukça sessiz, ama birkaç adam geçiyor, ikisi de Chloe'ye uzun uzun bakıyor.

Anladım. Çok çekici.

Ama sandalyemden kalkıyorum, dövmelerim gözlerimin önüne seriliyor. Mesajı alıp yollarına devam ediyorlar ama ben Chloe'nin yanında durmaya kararlı bir şekilde onunla buluşmak için kıyıya doğru ilerliyorum.

Ama daha onun yanına varmamıştım ki telefonum cıvıldamaya başladı.

Sesi özlemedim, aslında mola onarıcı oldu. Daha önce düzenli bir tatil yaptığımdan emin değilim ama bu Chloe ve benim sık sık yapacağımız bir şey.

Çok uzun zamandır kendimi bu kadar canlı, mutlu ve rahat hissetmemiştim.

Chloe sandalyelerimizin arasına koyduğu çantadan telefonumu çıkarıp bana uzatıyor.

Triston'ın adını görünce yüzümü buruşturuyorum. Ama cevap vermeden önce sadece bir saniye daha tereddüt ediyorum. "Alo?"

"Killian," sesinde beni anında geren bir gerginlik var.

"Sorun nedir?"

"Aramaya Mason'ı da ekliyorum."

On saniye sonra Mason'ın derin sesini duyuyorum,

"Killian?" "Buradayım."

Chloe derin bir endişeyle bana bakıyor. Sandalyeye oturup elini tutuyorum.

Mason uzun bir nefes veriyor. "Temptation, kulübümüz, dün gece yok edildi."

Chloe eliyle ağzını kapatmadan önce yumuşak bir çığlık atıyor. Belli ki duymuş.

Çenem granit gibi sertleşiyor. "Kim yaptı?"

"Ruslar olduğunu düşünüyoruz ama kesin olarak bilmiyoruz. Araştırıyoruz ama seni burada, Vegas'ta kullanabiliriz."

Chloe'ye baktım. Onu bir savaşa geri götürüyor olacaktım. Ama belli belirsiz başını salladı. Anlıyordu.

Bunlar benim kardeşlerim. Eğer kavga ediyorlarsa, onların yanında olmalıyım. Onlara istediğim kadar kızabilirim ama bu ölüm kalım meselesiye bana ihtiyaçları olacak.

"Yarın geri döneceğim."

"Senin için jeti gönderebilirim," diye teklif ediyor Mason.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu yeri gizli tutacağım. İhtiyacı olursa Chloe'nin kaçışı. "Ben alırım. Paris'ten mi alacağız?"

Bu, günü trenlerde ve sonra da uçaklarda geçireceğimiz anlamına geliyor ama fazladan zahmete değer.

"Tabii ki. Ve teşekkür ederim, Killian. Neden gittiğini biliyorum ve Vegas'ın daha az misafirperver olmasında oynadığım rolü de biliyorum ve bunun için üzgünüm." Ağır bir iç geçirdi. "Keşke burada olsaydın. Olsaydın, bunların olacağından şüpheliyim."

"Kayıp ne kadar kötü?"

"İki yaralı var, ölü yok ama kulüp tamamen yeniden inşa edildi."

Birileri mesaj gönderiyordu. Mason'ın Vegas'ı savaşmadan kazanmasına izin vermiyorlar.

"Daha kötü olmadığına sevindim." Smith'ler taraflarını seçtiler. Vegas'ı Kincaid'lerle birlikte yöneteceğiz, ama kendimizi onların operasyonuna o kadar derinden sokacağız ki, bizi asla çıkaramayacaklar. Ve bunu yaparken, pastanın çok büyük bir parçasına sahip olacağız. Bunu söylemek için Triston'ın grafiklerine ihtiyacım yok.

"Ben de," diye cevaplıyor Mason. "Peki... jeti ne zaman göndermeliyim?"

"Geç. Yolculuk için bir güne ihtiyacımız olacak." Bu da demek oluyor ki, eğer yerimizi bulmaya çalışıyorsa, az önce paylaştıklarına göre Avrupa'nın herhangi bir yerinde olabilirdik.

Önce durakladığını, sonra da hafifçe kıkırdadığını duyuyorum. "Gerçekten hiçbir şeyi ele vermiyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Ama denemeye devam edeceksin, değil mi?"

Takdirle mırıldanıyor. Telefonu kapatmadan önce "Birkaç gün sonra görüşürüz," diyor.

"Killian?" Tris hat kapandıktan sonra

soruyor. "Ben buradayım."

"Mason ve onun sana yapabilecekleri hakkında endişeleniyor musun? Biz mi?"

"Hayır," diye gülümsüyorum Chloe'ye, sandalyemden kalkmadan önce.

"Ama ben

ona göz kulak olalım. Bizden daha fazla kaynağa sahip olduğunu biliyorum ama biz..." "Ne?"

"Biz aslında kraliyet için eğitildik. Ve kimse gücü bir kraliyet mensubu gibi elinde tutmayı bilemez."

Arkasına yaslanan Triston'ın sandalyesinin gıcırtısını duyuyorum. "İyi dedin. Kraliçenizle gecenizin tadını çıkarın."

Telefonu kapatıyorum, Chloe'ye doğru geri dönüyorum, salonunda güneşlenirken vücudu tümüyle sergileniyor. Kraliçemin tadını sonuna kadar çıkarmayı planlıyorum.

Sadece bu gece değil.

Hayatımın geri kalanı için.

EPILOG

TRISTO N

BİR AY SONRA.

DÜĞÜNLER BANA GÖRE DEĞİL. Kadınların özgür ve rahat olma eğilimine rağmen, törenin içerdiği duygular genellikle uzak durmam için yeterli oluyor. Ama evlenecek olan kardeşim olduğu için benim de katılmam gerekiyor.

Sulh yargıcı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Gelini öpebilirsiniz," diye seslenir.

Killian Chloe'yi öpüyor, bir erkeğin olabileceği kadar aşık görünüyor. Chloe'nin onda yarattığı değişim şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildir.

Sanki Killian'ı tekrar çalıştırmış gibi. Huysuz, içine kapanık, tehlikeli bir adamdan rahat ve mutlu bir adama dönüştü. Konuşkan diyecek kadar ileri gitmezdim.

Chloe hariç. İkisi ne zaman bir aile etkinliğine katılsa, onları bir köşede konuşurken ve gülerken yakalıyorum, Killian onu hiç görmediğim kadar hareketli. O adamı tanımıyorum bile, ama gerçekten bir şansım olsun isterdim.

Killian için mükemmel bir kadın ve dürüst olmak gerekirse, ailemize son derece iyi uyum sağlıyor.

Annem önümdeki sıradan bana bakıyor, dudaklarını bir gülümseme kaplıyor. Chloe, Killian ve annemi tekrar bir araya getirdi, bu da Chloe'yi muhtemelen en sevilen gelin yapacak. Ona rakip olacağımdan değil. Koleksiyona bir Bayan Smith daha eklemeyeceğim.

Kardeşlerim ve ben, ailemizi Las Vegas emlak piyasasında hakimiyetin zirvesine taşımak için yorulmadan çalışan azimli adamlarız. Bir kadınla ciddi bir şekilde çıkmak için ne zamanım ne de isteğim var.

Aslında, bir kuralım var. Bir kadınla sadece otuz gün çıkıyorum. Bundan daha uzun sürerse, fikirler edinmeye başlarlar.

Ama yine de Killian için mutluyum ve birkaç kardeşimin aileye biraz yumuşaklık katmasından memnunum.

Chloe annemizi arıyor, Killian'ı yatıştırıyor, hatta geçen haftaki yönetim kurulu toplantımız için kurabiye bile pişirdi.

Killian'ın onları toplantıya getirmesini izlemek çok eğlenceliydi. Hiçbir şeyden utanmaz ama bir Tupperware kabını masaya düşürürken biraz rahatsız görünüyordu. Yine de hiçbirini paylaşmadı, kendisi yedi çünkü kendi ifadesiyle, "O benim, istediğim sıklıkta yiyebilirim."

Kardeşimiz Rush kaşlarını çatmıştı. "Yani yaptığı yemekler senin mi-"

"Beni duydun," diye karşılık verdi.

Chloe ve Killian el ele tutuşup kalabalığa dönerek ellerini başlarının üzerine kaldırıyorlar ve küçük grup alkışlıyor.

"Vay canına," diye seslendim, aslında bunu kastetmiştim. Kardeşim için mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ve ailemizdeki bir başka evlilik bizi emlak ortaklarımız Kincaid'lere daha da yakınlaştırdı. Kazandık. Kazandık.

Tören ve resepsiyon için Mason'ın otellerinden birindeyiz. Mason ve ben ailemi bir üst seviyeye taşıyacak bir anlaşma üzerinde çalışıyoruz. Bu bir oyun değiştirici.

Bu nedenle Mason bu odayı Killian ve Chloe için bir barış teklifi olarak gönüllü olarak verdi ve alan yemyeşil bir bahçeye ve ötesindeki özel havuza baktığı için, bugün burada bulunan yirmi kişi için hoş bir ortam.

Ailem, Kincaid'lerden birkaçı, Chloe'nin birkaç arkadaşı ve Chloe'nin annesi davetliydi.

Tam bir baş belası.

Otele ve konuklara şöyle bir baktı ve kendini bir tür para vakumuna çevirerek önce Killian'a, sonra da bana ve kardeşlerime mali sıkıntılarını anlattı.

Onun gibileri daha önce de görmüştüm. Yardım alma umuduyla biraz sempati toplamaya çalışacak. Dehşet verici bulduğum şey ise kızının düğününde bu şekilde davranmaktan hiç utanmaması.

Benim arkamdaki sırada oturuyor ve aceleyle çalışıyor. "Etkinlik öncesi ikram edilen karides harikaydı. Yıllardır böyle bir şey yememiştim, paramız zor yetiyor."

Sesindeki somurtkanlığı duyabiliyorum ve bu dişlerimi kenetliyor. Rush bu konuda oldukça yetenekli ve Barbara'nın sempati olarak algıladığı bir ses çıkarıyor.

"Çok zor oldu, bir hafta sonu için bile olsa buraya gelmek çok rahatlatıcıydı. Daha uzun kalmak, kızımın vakit geçirmek isterdim ama otel ücretini zar zor karşılayabiliyorum."

Rush hiçbir şey söylemiyor, koridorda yanımızdan geçen Chloe ve Killian'a odaklanıyor.

Barbara başını kaldırıp kızının geçtiğini fark etmiyor bile, Rush'la konuşmaya devam ediyor. "Sahip olduğun üç kumarhanenin mutlaka otelleri de vardır, değil mi?"

Rush omuz silkiyor. "Benim bölümüm kumarhane kat yönetimi. Otel konaklamaları hakkında Ryker ile konuşmanız gerekecek."

Nefes nefese kaldı. "Kumarhane katındaki odaları siz yönettiğiniz için sizinle konuşmamı söyledi."

"Huh," diyor Rush, Killian ve Chloe'yi takip etmek için onun yanından geçerken. Onu susturmak için istediği odayı verirdim, ama böyle birine bir kez yüz verdin mi, kuyuyu kurutana kadar daha fazlası için geri gelecektir.

Ben de koridora çıkıyorum, Barbara da yanıma geliyor. "Bahse girerim anneni otelinde ağırılıyorsunuzdur. Bana zavallı yaşlı bir kadına bakan bir evlat gibi görünüyorsunuz."

Kaşlarım havaya kalkarken, bu isteği ustalıkla savuşturdum. "Annem otellerde kalmayı sevmiyor ve oğullarına yük olmak istemiyor, bu yüzden ziyaretleri için Vegas'ta bir ev satın aldı."

Barbara burnunu çekti, cevabımdan rahatsız olduğu belliydi. Yalan söylemedim. Annem otellerden hoşlanmıyor ve Vegas'ta kalmak için geldiği miktar göz önüne alındığında, bir ev satın alıp orada kalmanın daha iyi olacağını düşündü.

Killian ve Chloe odanın diğer ucunda, dışarı açılan cam kapının yanında duruyorlar. Bu oda oturmalı yemek için değiştirilirken biz de dışarıda hızlıca bir şeyler içeceğiz.

Killian ve Chloe bunu istedikleri kadar ayrıntılı yapabilirlerdi, ama ikisi de büyük bir olay istemiyordu. Vegas'ta olup bitenler ve kendi tercihleri göz önüne alındığında, küçük olması daha mantıklıydı.

Az önce oturduğumuz sandalyeler masalara yerleştirilmek üzere yeniden düzenlenirken, dışarıdaki bahçeyle uyumlu olması için parlak tropik çiçeklerden oluşan güzel buketler getirildi. Barbara dilini şaklattı. "Çok rüküş."

Çenem sıkıştı. Rüküşlük, yeni kayınvalidenize bedava bir şeyler ısmarlamaktır.

Chloe'nin çiçek zevki mükemmeldir. Parlak renkleri, sanatsal ışıltıları seviyor ve bunlar ortama mükemmel bir şekilde uyuyor. Konukların çoğu zaten

Açık kapıların dışında şampanya ve istiridyelerini yudumluyorlar. Ben grubu dışarı kadar takip ederken odaya ılık bir meltem esiyor.

Barbara parmaklarını şıklattı. "Sen," diye kurulum ekibinden birine sesleniyor. "Şampanya dışında içecek bir şey var mı? Ben Chardonnay tercih ederim."

Ben de Barbara'ya bu isteği barmenin yapmasının daha doğru olacağını söylemek için dönüyorum. Ama bakışlarım Barbara'nın sorduğu kadınla çarpışınca duruyorum.

Açık gri gözleri benimkilerle buluşuyor, iri ve unutulmaz, kalın ve uzun kirpiklerle çerçevelenmiş. Koyu renk saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, birkaç tutam yüzünü çerçeveliyor.

Yüz hatları narin, dudakları o kadar dolgun ve gür ki...

Gözlerim onun vücudunda geziniyor, ince ama kıvrımlı vücudunu fark ediyorum; bembeyaz bir oxford ve siyah bir pantolonla vurgulanmış.

Gözlerini benden kaçırıyor, yanakları hafifçe kızarıyor. "Elbette hanımefendi. Sizin için hemen bulacağım."

Ve sonra gitti.

Barbara yanımda memnun bir mırıltı çıkarıyor ve sonra bahçeye çıkıyor, önceden doldurulmuş şampanya bardaklarından birini almadan önce kendine bir istiridye alıyor.

Dışarı çıkıp Killian ve Chloe'yi tebrik etmeliyim. Onlar için de bir hediyem var.

Geleneksel değil. Aslında, paketleyebileceğim bir hediye bile değil. Onun yerine, ikisine de bir sözüm var. Eğer Killian'a bir şey olursa, Chloe'nin iyiliğini sağlamak ilk önceliğim olacak.

Ama dışarı çıkmıyorum. Onun yerine garsonun dönmesini bekledim.

Her türden güzel kadın gördüm. Ama yüz hatlarında o kadar kırılgan, tavırlarında o kadar nazik bir şey var ki, kendimi yoğun bir merak içinde buluyorum.

Bana doğru yürürken tekrar belirliyor, ama Barbara'ya bakarak duruyor.

"İzin verin," diye gönüllü oldum ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Ama onun yerine

Bardağı elinden almak yerine cebime uzanıyorum ve kişisel numaramın yazılı olduğu kartı gösteriyorum.

İçkiyi alıyorum ve kartı ona uzatıyorum.

Kaşları çatıldı. "Efendim?"

"Beni arayın." Ne teklif ettiğimden bile emin değilim. Bir randevu. Bir sevişme. Tek bildiğim, yakında o gözlere tekrar bakmak istediğim.

Çenesini eğerken yanakları pembenin hoş bir tonuna dönüşüyor. "Üzgünüm efendim, ama yapamam... Bay Kincaid'in katı kuralları var."

Beni inkar mı ediyor? Mason odaya geri döndü. "Triston? Neden bu kadar uzun sürdü?" Sonra bakışları kızaran kadına kayar.

Kaşlarından biri kalktı. "Honeyeh, iş ortağım sana sorun mu çıkarıyor?"

Honeyeh. Kulağa *Honey-ah* gibi geliyor ve bana onu yalamayı düşündürüyor. Eminim çok lezzetlidir. "Honeyeh. Ne ilginç bir isim."

Kartımı pantolonunun cebine soktu. "Farsça. Annem..." Elleri nazikçe çırpınıyor. Dansçı mı? "Oyaladığım için özür dilerim Bay Kincaid. Masaların çok hızlı bir şekilde kurulmasını sağlayacağım."

"Bu senin hatan değil Honeyeh, Tris'in dikkatini dağıttığını görebiliyorum." Mason'ın gözlerinde parlayan suçlama beni duraksatmaya yetiyor. Bu kadın onun için bir şey ifade ediyor.

Büyük planlarım var. Mason'a, tüneline girmesine izin verdiği Rus Bratva kumarhanelerinden birinin düşmanca ele geçirilmesini tamamlaması için yardım ediyorum. Ama oradan... Kendime ait iki tane daha bağlayabilirim. Bu bizi çok milyonerlikten milyarderliğe taşıyacak ve ailemin mirasını güvence altına alacak. Ama Mason'ın yardımına ihtiyacım olacak.

"Aslında ona bir iş teklif etmek istiyordum."

Bu kez Mason'ın iki kaşı da soru sorarcasına kalkıyor. "O harika biri. Bu yüzden onu çalmana izin veremem." Ama gözlerindeki memnun parıltıyı görüyorum. Honeyeh'i işe alarak ona yardım etmiş olacağım. İyilik açısından, daha kolay olamazdı. "Ama eğer mecbur kalırsan, Honeyeh'in iyiliği için buna izin veririm."

"Yeterince makul," diyorum Honeyeh'e dönüp bakarak. Gözleri kocaman açılmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

Onu hangi pozisyon için işe alabileceğimi düşünürken bakışlarım tekrar vücudunda aşağı doğru kayıyor. Belki bir hizmetçi...

Ona şu Fransız hizmetçi üniformalarından giydirebilirim.

Yine de, bu Mason'a bir iyilik, bu yüzden ellerimi kendime saklamam gerekecek. Ben demir gibi kontrollü bir adamım.

Ama Honeyeh'e dönüp baktığımda, bu inancımın ne kadar test edileceğini merak ediyorum...

YAY! "LAS VEGAS KRALLARI" ısıtıyor, ısıtıyor, ısıtıyor! Triston'ın hikayesinin devamını okumak ister misiniz? Sırada Arzunun Kralı var!!!

BONUS EPILOG

Chloe

Bir yıl sonra...

Avcı yeşili, A kesim, diz hizasındaki elbisemi düzeltiyorum. "Bunun doğru elbise olduğuna emin misin?"

Killian arkamdan geliyor ve aynada beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Pekala. Elbiseyi üzerinden çıkarıp seni makyaj masasının üzerine yatırmak ve anlamsızca becermek istiyorum. Yani evet, bence iyi."

Evlendikten bir yıl sonra bile hâlâ yüzümü kızartıyor. Gevşek dalgalarımı omzumun üzerinden savuruyorum, sinirlerim karnımı titretiyor. Biraz sakinleşmeye ihtiyacım var. "Yani, hızlı olduğumuz sürece hayır demezdim. Önümüzdeki on beş dakika içinde yola çıkmalıyız yoksa galeriye zamanında varamayız."

Uğursuz bir gülümseme dudaklarını kıvrırken gözleri kararıyor. Sonra fermuarı indiriyor ve elbiseyi vücudumdan kaydırıyor, bir yandan da şöyle diyor: "Çabuk olacağım bebeğim, ama sanatçılar modaya uygun şekilde geç kalabilir. Bu bir kuraldır."

Elbise üç inçlik topuklu ayakkabılarımın arasından sıyrılıyor, Killian ben dışarı çıkarken elbiseyi dikkatlice çıkarıyor, böylece yere buruşuk bir top halinde düşmüyor. Onun yerine Killian elbiseyi yatağın üzerine düzgünce seriyor. Bir yıllık evlilik böyle bir şey işte. Sakinleşiyoruz.

"İç çamaşırı," diye bağılıyor ve ben neredeyse gülüyorum. Biraz sakinleşiyorum. Tangayı hızla çıkarıyorum, ikinci stilettoya takılıyor.

Ayakkabıyı çıkarmaya gidiyorum ama onun karşı çıkışını duyuyorum. "Sakin buna cüret etme."

"Killian," diye nefes nefese kaldım. "Çok patronluk taslıyorsun-"

Ama bir elini kürek kemiklerimin arasına koyup beni aşağı iterek makyaj masasının sandalyesine doğru eğilmemi sağladığında daha fazla dışarı çıkamıyorum.

Bacaklarımın arasını yalamadan önce çömeldiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Dili en çok ihtiyacım olan yerlerime değerken, içimde sıcak bir arzu dolaşiyor. Bir saniye içinde sıırıslam oluyorum, dilini klitorisimin etrafında döndürürken küçük cesaretlendirici miyavlamalar yapıyorum.

Ama sözünün eri, fazla kalmıyor. Kalktı, pantolonunu indirdi ve içime girmeden önce yakalı gömleğini yukarı çekti.

Cüssesine alışmıştım ama böyle arkadan o kadar derin ki nefesim kesiliyor, biraz geriliyorum.

Duruyor, aynadaki bakışlarımı yakaladığında kalçamı tutuyor. "İyi misin tatlım?"

"İyiyim aşkım, sadece alışmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, kafamda gerginliklerle uğraşmak yerine onunla bu anı yaşadığım için gerçekten mutluyum.

"Acele etme. Hazır olduğunda, seni iki dakika içinde boşaltacağım ve o güzel saçlarını bile bozmayacağım.

Ona hafif bir gülümseme verdim. "Hazır."

Üst tarafımın zıplamasını engellemek için elini sırtıma koydu, yavaş ve yumuşak vuruşlarla başladı ama ikimiz de efordan ve orgazmdan nefes nefese kalana kadar tempoyu hızla artırdı.

Ne kadar gergin olduğumu unutmamı ve gerçekten önemli olan şeye odaklanmamı sağlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Kocamı tüm kalbimle seviyorum ve ne kadar sert düşersem düşeyim, o beni her zaman yakalayacaktır.

Bu düşünce beni uçurumun kenarına gönderiyor, ben parçalanırken çığlığım yatak odasını dolduruyor ve sert bir şekilde boşalıyorum.

Bir kükremler ile beni takip ediyor, içime girip çıkmaya devam ederken sıcak spermi beni dolduruyor. Tüm galeri açılışında onun sularını sızdıracağım, ama dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanıyorum. Odanın diğer ucunda olsa bile, bu bana Killian'ın ben olduğumu ve onun da benim olduğumu hatırlatacak.

Bu ne kadar korkunç olursa olsun, o benim yanımda olacak.

Başımı kaldırıp aynaya bakıyorum. "Kahretsin." Saçımda bir sorun yok ama göz makyajım berbat durumda.

Kıkırdıyor. "Bence mükemmel görünüyorsun."

"Killian," hâlâ sırtımın ortasında duran eline vuruyorum. "Bunu düzeltmeliyim!"

Kalkmama izin vermek için geri çekiliyor, ama ayağa kalktığım anda beni kollarına alıp dudaklarımdan öpüyor. "Ne olursa olsun muhteşem görüneceksin ve resimlerin inanılmaz."

Nefes nefese kaldım. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü kimse satın almazsa..." Sözümü bitirmiyorum, bu fikir bile midemi bulandırıyor.

"Hepsini alacağım bebeğim. Sen merak etme."

"Beni ağlayarak eve götürmek zorunda kalabilirsin demek istedim, onları satın almak zorunda kalacağını değil!"

"Yine de onları seviyorum. Başka birinin onları evine asmasını istediğimden emin değilim," diye homurdanıyor, beni banyoya götürürken bile.

Ama o beni silmek için bir bez kullanırken bile dudakımı ısıırıyorum. "Belki de bu kötü bir fikirdi..."

"Bu harika bir fikir." Ayağa kalkıyor ve beni tekrar öpüyor. "Bu riski aldığın için seninle gurur duyuyorum, ne kadar zor olduğunu biliyorum." Sonra eğilip hala stiletto'ma takılı olan tangamı bacaklarımdan yukarı çekiyor. "Demek istediğim, alıcılarının olmamasının gerçekten iyi bir yanı var."

Belki de. Yıkılacağım. Ama sonra... Çalışmalarımı sergilemeye çalışmak yerine bir galeride çalışacak bir iş bulurum. Ve kesin olarak bildiğim bir şey var, bu süreçte bir sanatçının elinden tutmakta harika olacağım.

Daha fazla eyeliner sürmeye başlıyorum, lekeleri gizlemek için gözlerime dumanlı bir görünüm veriyorum. İyi görünüyor ve orgazm gerçekten de sinirlerimi yatıştırdı.

Ben dudaklarıma yeniden parlaticı sürerken Killian elbisemle geri geliyor. Elbisenin içine adım atarak fermuarımı çekti.

"Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, uzun bir nefes alıyorum. Ben hazırım. Elimi onunkinin içine sokup yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Ama sonra duruyorum. "Neredeyse unuttuyordum..."

"Ne?"

"Herhangi bir sebepten dolayı kimseyi dövemezsiniz. İşimi küçümsüyor olsalar bile..."

Killian bana sert bir bakış attı. "Buna söz veremem."

"Killian." Elinin arkasına vuruyorum. "Bir sanat galerisinde kavga çıkaramazsın."

"Sergin gazetelere çıkar."

Ağzım bir karış açılıyor, gülmeden önce gözlerim bir an için kocaman oluyor. Haksız değil... "Bu ifadeyi test etmeyelim. Kavga yok."

Omuzlarını yuvarlıyor. "Elimden geleni yapacağım." "Teşekkür ederim."

Beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kolonyasının zengin kokusunu içime çekiyorum, kapının yanında asılı duran portresini yapıyorum.

Kurşun delikleri hala parçanın bir tarafını kirletiyor. Killian bunların uygun olduğunu söylüyor. Tuvali biraz yırtık pırtık yapıyor, tıpkı onun gibi.

Ama benim için Killian hala benim dünyam. Benim evrenim. Ve o içinde olduğu sürece, ne olursa olsun, her zaman onun güzel yıldız ışığıyla dolu olacağım.

Chloe ve Killian'ın düğününü yeni bir bakış açısıyla görmek ister misiniz? İlk bölümüne göz atın:

Arzunun Kralı

"Las Vegas'ın Kralları"

Tammy Andresen

Bekaretimi satmayı kabul ettim.

Ben Vegas'ın en zor bekarı Triston Smith'in hizmetçisiyim.

Patronum her kızın aklını başından alabilecek türden bir güzel. Benim böyle bir lüksüm yok.

Ölümcül derecede hasta olan küçük kardeşimin tek bakıcısı benim.

Organ nakli şansı doğduğunda, cerrah peşinat olmadan ameliyatı yapmayı reddediyor. On bin dolar.

Bu miktarın onda birine bile sahip değilim.

Ta ki bir iş arkadaşım bana bu işten nasıl para kazandığını anlatana kadar. Tüylerimi diken diken ediyor ama tek seçeneğim bu olabilir.

İş mi? Bekaretimi en yüksek teklifi verene açık artırmayla satmak.

Ne olduğunu anlamadan önce, paniğimi kontrol etmeye çalışarak açık artırma bloğundayım.

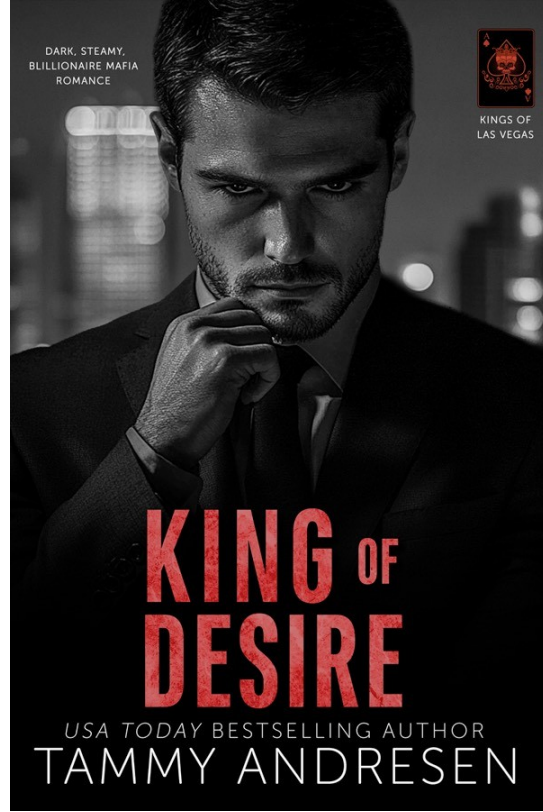
İşte o zaman patronumun karanlık ve delici bakışlarını yakalıyorum. Altımda duruyor ve elini uzatıyor.

"Beni kurtarmaya mı geldin?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır, Honeyeh." Beni öne doğru eğip omzunun üzerinden fırlatmadan bir saniye önce parmakları parmaklarımın arasında kayıyor.

"Seni satın aldım."

ARZUNUN KRALI

Honeyeh

Yeni patronum önümde duruyor, sanki ne olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi eleştirel bir bakış atıyor. Tembel olduğumdan mı endişeleniyor? Beceriksiz mi? Bir yumruyu yutuyorum ve ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

Ona söylemiyorum ama beni maaş bordrosunda tutması koşuluyla takla atarım.

Gözlerini benden ayırıp kaşlarını çatarak panosuna bakıyor. "İsminizi nasıl telaffuz ediyorsunuz?"

"Ummm.... Honey, tıpkı arıların yaptığı gibi, sonra sonuna bir ah ekliyorsun, a-ha'daki gibi." Gülümsemem daha da büyüyor, neredeyse manik. Üniversite arkadaşlarımdan Charlotte bir emlak kralıyla evlenmişti. Kocasının şirketine iyilik olsun diye beni restoranlarından birinde işe aldırdı. Ücret harika, son işimden çok daha iyi ve bu pozisyonun kalıcı olması için neredeyse her şeyi yapacağım.

"Tatlım, daha önce garsonluk deneyimin var mı?"

"Baristaydım," diye öne eğilerek ellerimi kavuşturuyorum. "Ve çalışkanlığım ve güler yüzlülüğümle birçok kez ayın çalışanı seçildim."

Gözlerini devirmemeye çalışıyormuş gibi tavana bakıyor. "Bir barista. Harika." Sözlerinden alaycılık damlıyor. Sonra fısıltıyla ekliyor: "Ayın lezzetiyle sıkışıp kaldım."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu da ne demek oluyor?

Ama ismimin yanındaki kutuyu işaretlerken sormuyorum. "Tören için sandalye kurulumunu sen yapabilirsin. Tören bittikten sonra tüm konuklar bahçedeki kokteyl için dışarı çıkacak. Resepsiyon kısmı için odayı çok hızlı bir şekilde değiştirmemiz gerekecek."

"Tamam. Sorun değil."

"Eminim zaten biliyorsunuzdur ama evlenecek olan adam Kincaid'lerin iş ortağı ve aile dostu, bu yüzden bugün her şeyin mükemmel olması gerekiyor."

Bunu neden bilmem gerektiğini bilmiyorum ama heyecanla başımı sallıyorum. "Hustle. Mükemmel. Anladım."

Kaşlarını çatarak bana bir daha bakıyor ve uzaklaşıyor. Personel arasında iki grup oluşuyor ve hangisine katılmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Birincisinin tamamı kadın, ama ikincisinde üç erkek ve bir kız var.

"Buradayım," diye sesleniyor bir sarışın, erkek grubundaki tek kadın. Bana dostça bir el sallıyor. "Sen de bizimle birlikte kurulum ve söküm ekibindesin."

Biri bana elini uzatıp ilk günümü biraz olsun kolaylaştırdığı için mutlu bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Ben Brittany."

"Merhaba. Ben

Honeyeh."

"Ne kadar havalı bir isim." Brittany'nin kahverengi gözleri tüm detaylarımı inceliyor. "Çok güzelsin."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor çünkü nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Kadınlar bazen böyle olabiliyor, gerçekten açık ve arkadaş canlısı. Ama aynı zamanda bir amaçları da olabiliyor ve samimiyetleri birazdan yapacakları kesik için bir maske oluyor. "Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Brittany iltifatımın altında ezildi ve gerçek apaçık ortada. Bir amacı vardı, karşılığında benden bir iltifat koparmaktı. Ama bir

Egosunun biraz tatmin edilmesine ihtiyaç duyan bir kız benim için tamamen iyi, özellikle de ipleri öğrenmeme yardımcı olabileceği için.

"Teşekkürler," diye abartılı bir şekilde gülümsüyor. "Vegas'a şov kızı olmak için taşındım, hâlâ üzerinde çalışıyorum ama sanırım görünüşümü neredeyse oturttum."

Başımı sallıyorum, çünkü yapacak başka bir şey yok. Daha önce nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama üniformasının içinde tıpkı bizim gibi görünüyor. Beyaz Oxford, siyah pantolon, düzgünce arkaya bağlanmış saçlar.

Grupta duran adamlardan biri dikkatimizi çekmek için ellerini çırpıyor. "Bu gece koordinatör benim. Konuk listesi küçük, yirmiden az. Kemerin iki yanına on sandalye koyacağız."

Küçük arka odadan çıkıp etkinlik alanına doğru ilerliyoruz.

Dikilmiş olan kemer karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Parlak, egzotik çiçeklerle kaplı, sessiz odaya parlak renkler ve güzellik katıyor. Muhteşem.

Duvarlar boyunca aynı çiçeklerden devasa düzenlemeler var.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Brittany. "Eğer bir şov kızı olarak başarılı olamazsam, bu tür çiçeklerin parasını ödeyebilecek türden bir adamla evleneceğim."

Brittany'ye yan gözle bakıyorum. Belli ki bir sürü planı olan bir kadın. Benimki şu anda o kadar büyük değil.

Annem, kardeşim ve ben on yıl önce, babam ortadan kaybolduktan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındık. Birkaç yıl önce öldüğünde, kardeşimin bakıcısı ben oldum. Ve nadir görülen bir karaciğer hastalığına yakalanınca.

Sadece ona ihtiyacı olan tıbbi bakımı sağlamaya çalışıyorum. "Çiçeğe ihtiyacım yok. Sağlık sigortasına razıyım."

Brittany gülüyor. "Kızım, senin gibi bir yüz ve vücutla büyük hayaller kurmalısın."

Üstüme oturan Oxford'uma bakıyorum, küçük belimi gösteren pilileri düzeltiyorum. Haklı olabilirdi. Ama şu anda, benim yaşımda, çoğunlukla Bay Doğru-Şimdi türünden erkeklerin ilgisini çektiğimi hissediyorum.

Bazen birileriyle çıkıyorum ama kardeşimin vasisi olduğumdan ya da Allah korusun hastalığından bahsettiğim anda sevgilimin gözlerini dolduran sıcaklık kayboluyor.

Anlıyorum. Ben çok şeyim.

Sandalyeleri yerleştirdikten sonra masa örtülerini, tabakları ve gümüş takımları hazırladık, tören bittiğinde odayı değiştirmek için sadece birkaç dakikamız olacağını biliyorduk.

Tören salonunun dışındaki küçük bir odada gizlice bekleyerek konukların içeri girişini izliyorum. Her erkek benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı bir takım elbise giymiş, hepsi de yakışıklı.

Bazıları kollarında güzel bir kadınla gelirken, diğerleri yalnız geliyor.

Brittany boynunu büküyor. "Şimdi görüyorsunuz. İşte ben de bundan bahsediyorum. Böyle bir kocaya ihtiyacım var."

Arkamızda çalışan adamlardan biri homurdanıyor. "Ah lütfen. Daha ilk buluşmada mezeler bile servis edilmeden kendini sırt üstü yatarken bulacağını hepimiz biliyoruz."

"Siktir git Brian," diye tersliyor Brittany. "İş için ne yaptığım ve nasıl çıktığım tamamen farklı iki şey." Sonra bana doğru eğildi. "Brian'dan uzak dur. Huysuz kaltağın teki."

Brian'ın onu duyup duymadığını bilmiyorum, "Fahişelik kariyerini müstakbel süper zengin kocana açıklarken sana iyi şanslar."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bir restoranda çalışıyoruz.

Brittany oflayıp pufluyor. "Ekstra para kazanmak için eskort olarak çalışıyorum." Gözlerim irileşiyor, ama onları kapalı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Brittany bana çok yardımcı oldu, onu kızdırmak istemiyorum.

"Ücret gerçekten iyi ve cila öğrenmeme yardımcı oluyor," diyor burnunu havaya kaldırarak. "Ve her zaman erkeklerle yatmıyorum. Sadece bana gerçekten büyük bir bahşis teklif ettiklerinde."

"Ah. Doğru." Bu tamamen normal bir şeymiş gibi başımı sallıyorum.

Tören başlıyor ve ben bu konuşmayı bitirmek için bir bahanem olduğu için rahat bir nefes alıyorum.

Damat kemere doğru adım atıyor, mükemmel takım elbisesi keskin bakışları ve dövmele elleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Armani giymesine rağmen fena görünüyordu.

Ta ki gelini görünene kadar. Denizkızı gelinliği içinde muhteşem, bal sarısı saçları sade ama güzel bir şekilde toplanmış, ona dönüp baktığımda gözlerinin parladığını, gülümsemesinin tüm görünümünü yumuşattığını görüyorum.

Brittany de bunu görüyor olmalı çünkü ikimiz de aynı anda iç çekiyoruz.

"Buradaki östrojen tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı," diye homurdanıyor Brian arkamızdan. "Kadınlar bu yüzden mi düğünlerde dışarı çıkıyor?"

"Domuz," diye karşılık veriyor Brittany, tören başlarken biraz daha eğilerek. "Damat. Bu Killian Smith. En büyük ağabeyi gerçek hayatta bir düğün."

Patronumuzun söyledikleri dışında kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.
"Bir dük mü?"

Ve Kincaid'lerle arkadaş mı?"

Brittany başını sallıyor. "Onların infazcısı. Ben öyle duydum. O ve kardeşleri başka bir emlak şirketinin sahibi ama büyük Vegas projelerinde Kincaid'lerle ortak çalışıyorlar. Kardeşlerden biri, Griswold Smith, Arabella Kincaid ile evlendi."

Kraliyet ailesi, kraliyet ailesiyle evleniyor. Bunu anlıyorum.

"Ama Smith ailesindeki en büyük balık Triston Smith, Vegas'ın milyarder playboyu." Ve koridorlardan birinin ucunda oturan bir adamın arkasını işaret ediyor.

Sadece arkasını görebiliyorum ama takım elbisesi geniş omuzlarını ve sivri belini ortaya çıkaracak şekilde kesilmiş. Saçları mükemmel bir şekilde bakımlı, ensesinde onu daha da çekici gösteren hafif bir bronzluk var. "Eğer o bir playboysa, neden bir randevusu yok?"

"Bilmiyorum ama Veronica Clairmont'un son zamanlarda onun kolunda çok görüldüğünü biliyorum. Tüm dedikodu bloglarında yer alıyorlar."

Tabii ki Veronica gibi bir ismi olan bir kadınla çıkıyor. Sofistike ve seksi. Muhtemelen sarışındır da, uzun boyludur, manken gibi incedir, harika bir gardırobu vardır.

Tekrar iç çekmeyi reddederek uzun ve yavaş bir nefes aldım. Böyle bir adamla randevu ayarladığım bir fantezide yaşamayı göze alamam. Bunu Brittany'ye bırakmak zorundayım.

Başımı eğmeli ve kardeşimi sağlığına kavuşturmaya odaklanmalıyım. Belki ondan sonra.

"Gelini öpebilirsiniz," diye sesleniyor nikâh memuru toplanan davetlilere. Kafamı kaldırıp düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Gelin ve damat öpüşüyor ve ben bir iç çekiş daha tutmak zorunda kalıyorum, çok romantik.

Koridorda ilerliyorlar, konuklar da kapıya doğru onları takip ediyor.

Konuklar dışarı adım atar atmaz, odayı ters çevirmek zorunda kalacağız.

Çoğu kapının yanında duran gelin ve damada merhaba dedikten sonra barmenlerin kendilerine hizmet etmek için beklediği dışarıya çıkıyor.

Biz hazırda beklerken sadece birkaç kişi kalıyor.

Sonunda sadece iki kişi kaldığında, Triston ve yaşlı bir kadın, koordinatörümüz bir adım öne çıkıyor. "Sadece on beş dakikamız var. Sanırım başlamalıyız."

Hepimiz aceleyle dışarı çıkıyoruz, sandalyeleri katlayıp kenara koyuyoruz. Triston Smith'e ya da sessiz bir tonda konuştuğu yaşlı kadına bakmamaya dikkat ediyorum. Beklememiz gerekip gerekmediğinden emin değilim, ama en azından onlara mahremiyet yanılması verebiliriz.

Ama Brian'la birlikte masalardan birini kurup masa örtüsünü üstünden atarken, kadın gösterişli yüzüklerle kaplı parmaklarını birkaç kez şıklatarak beni işaret ediyor. "Sen," diye sesleniyor bana doğru, ters ters bakarak. "Şampanya dışında içecek bir şey var mı? Chardonnay tercih ederim."

Triston da bana bakıyor, bakışlarımız çarpışıyor. Yanaklarımdaki rengin yükseldiğini hissediyorum. Eğer arkası çekiciyse, yüzü... sadece vay canına. Muhteşem koyu kahverengi gözler, güçlü yanaklar ve çene, onu tamamen öpülebilir kılacak kadar yumuşak bir ağız. Bakışlarımı düşürmeden önce tüm vücudum tepki veriyor.

"Elbette hanımefendi. Sizin için hemen bulacağım." Brian nefes nefese kaldı ve bana mı yoksa ona mı kızgın olduğundan emin olamadım. Ona hizmet etmemem mi gerekiyordu?

Artık bu işin içindeyim, bu yüzden dönüp neredeyse bara doğru koşuyorum. Muhtemelen en iyisi de buydu.

Bir erkeğe hiç böyle karşılık vermemiştim ve şimdi de böyle bir tepkiyi hoş karşılamıyorum. Bu gece önemli olan tek şey, müdürün beni yarın başka bir etkinlik için geri getirmesini sağlamak.

Bara çıkıyorum. "İçerideki bir misafir Chardonnay istiyor."

Barmen benim için doldurdu. "Bu senin için olmasa iyi olur."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hayır. Ben..."

"Şaka yapıyorum," diyerek bana göz kırptı.

İlk günler berbattır. Aceleyle içeri girdim, bunu isteyen kadını arıyordum. Onun yerine Triston Smith tek başına duruyordu.

Dilim ağzımın içinde şişerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Şimdi ne yapacağım?

"İzin verin," diyerek önüme geçti. Ama bardağı elimden almak yerine cebine uzanıyor ve bir kart çıkarıyor. Bardağı alırken kartı da elime tutuşturuyor.

"Efendim?" Karta bakarak soruyorum.

Yakınıma eğiliyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum, sedir ağacı ve çam ipeçlerine sahip hafif bir misk. Sesi alçak ve derin, tenimde yankılanıyor. "Ara beni."

Ağzım açık kalıyor. Bana çıkma teklif etmiyor. Olamaz. "Üzgünüm efendim, ama yapamam... Bay Kincaid'in katı kuralları var."

Göz ucuyla Mason Kincaid'in tekrar odaya girdiğini görüyorum. İrkildim. Başım belaya mı girmek üzere? "Triston? Neden bu kadar geciktin?" diye sesleniyor odanın öbür ucundan.

Sonra Mason beni görüyor. Omuzlarım kıvrıldı. Bu tamamen yanlış. Masaları kuruyor olmam gerekiyordu. Mason'ı çok iyi tanımıyorum ama çok korkutucu biri. "Tatlım, iş ortağım sana sorun mu çıkarıyor?"

"Honeyeh," diye tekrarlıyor Triston. "İlginç bir isim."

Kartını cebime koyup bir adım geri çekiliyorum. Başım belaya girmeden önce işimin başına dönmeliyim. "Farsça. Annem..." Vardiya patronumun Brian'la konuştuğunu ve bana ters ters baktığını gördüğümde ellerim titriyor. Hay aksi. Lanet olsun. Hay aksi. "Oyaladığım için özür dilerim Bay Kincaid. Masaların çok çabuk hazırlandığından emin olacağım."

"Senin hatan değil tatlım, Tris'in dikkatini dağıttığını görebiliyorum." Yanıma geliyor ve ellerim birbirine kenetleniyor. Bir tuzağa yakalanmış durumdayım. Velinimetimi kızdırmadan bu konuşmadan ayrılammam ama doğrudan patronum gerçekten sinirlenmeden önce işime dönmeliyim.

"Aslında ona bir iş teklif etmek üzereydim, çünkü mükemmel bir çalışan olduğunu görebiliyorum."

Bakışlarımız tekrar çarpıştığında kafamı kaldırıyorum. İş mi? Bu yüzden mi onu aramamı istiyor?

"O harika biri. Bu yüzden onu çalmaya izin veremem."

Yutkundum. Daha önce yakalandığımı mı sanmıştım? Şimdi iki devin arasında sıkıştım. "Bay Kincaid çok yardımcı oldu, bana hafta sonu vardiyaları verdi," diye mırıldandım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama geri dönmeliyim. Bay Stanley..." Elimi sallıyorum.

Mason imamı fark etmedi. "Keşke daha fazlasını yapabilsem. Çocuk bakımı için hafta sonu saatlerinin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Bay Stanley unutuldu. Çünkü tanıdığım en muhteşem adam hayatımın tüm mahrem detaylarını öğreniyor. "Kardeşim yeterince büyük..."

Triston Smith gözlerimi yere indirmek istememe neden olan sarsılmaz bir bakışla bana bakıyor. "İhtiyacınız olan şey esneklikse, evimde çok esnek bir pozisyonum var."

Ellerimi sıkarak bir adım daha geri çekiliyorum. "Çok sayıda doktor randevusu var. I-"

Buraya nasıl geldim? Triston Smith için çalışamam. Asla iş yapamam. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürürdüm. Ben...

"Ara beni," diyor ve sonra her iki adam da uzaklaşıyor, beni ellerim hâlâ birbirine kenetli, tek başıma bırakıyorlar.

Başımı kaldırdığımda Brian ve Bay Stanley'nin aynı kızgınlık ifadesini takındıklarını görüyorum. Midem bulanıyor.

Bay Stanley kaşlarını birbirine çatarak bana el sallıyor. "O da neydi öyle?"

"Bay Smith bir kadeh şarap istedi." Doğru değil ama yeterince yakın.

"Siz de onu garsonlardan birine yönlendirdiniz. Ekibin geri kalanı senin yerini doldururken orada dikilip sohbet etmezsin."

"Özür dilerim Bay Stanley. Bir daha olmayacak."

"Hayır. Olmayacak. Yarın gece yardımına ihtiyacım yok, Honeyeh. Ve gecenin geri kalanında izin alabilirsin."

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır. Bay Kincaid'in işe aldığı birini kovamam. Sadece sana saat vermiyorum."

Hızlıca başımı sallayarak, ağlamamaya çalışarak gitmek için dönüyorum. Beni "kovmaması" gitmeme izin vermesi kadar kötü. Vardiyalar olmadan hastane faturalarını ödeyemem.

Arka odaya doğru ilerliyorum, Brittany de yanıma geliyor. "Onları dinleme. İkisi de onlar için fazla seksi olduğun için kızgın. Patron da sana ilgi gösterdi. Mason Kincaid nasıl biri?"

"İyi sanırım," diyorum sesim titreyerek. "Ben daha çok Bay Stanley için endişeleniyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım vardı."

Brittany durdu. "Bana telefonunu ver."

"Ne?"

"Telefonunu."

Ona veriyorum, o da adını ve numarasını yazıyor. "Paraya ihtiyacın olursa beni ara. Diğer işimden para kazanabilirsin."

Telefonu geri aldım, vedalaştım ve eşyalarımı topladım.

Az önce kovulmuştum ama kovulmamıştım. Ve tamamen farklı nedenlerle iki teklif daha aldım, ikisi de berbattı.

Yine de fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

LAS VEGAS'IN LORDLARI

Las Vegas'ın Kralları Las Vegas'ın Lordları dünyasının bir parçası!
Tamamlanan Lords of Las Vegas serisine göz atın!

TAMMY HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ

Tammy, Çağdaş Karanlık ve Buharlı Milyarder Romantizminin karanlık ve lezzetli dünyasında yazma dürtüsüne karşı koyamayan Çok Satan Regency Romance yazarıdır.

Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Massachusetts'te yaşıyor ve en sevdiği maceralar kitaplarda bulunanlar ama ara sıra kendi maceralarını da yaşıyor!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Ahlaksızlığın Kralı](#)

[Tetikleyici](#)

[uyarılar: Sizin için](#)

[bir hediye!](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Arzunun Kralı](#)

[Lords of Las Vegas](#)

[Tammy hakkında
daha fazla bilgi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

